எப்படி வளரும் தமிழ்

கவியரசர்
முடியரசன்

தமிழ்மதி பதிப்பகம்

எப்படி வளரும் தமிழ்?

ஆசிரியர்
கவியரசர்
முடியரசன்

தமிழ்மதி பதிப்பகம்
305A - மருதம்
புதிய வீட்டு வசதி வாரியக் குடியிருப்பு
தஞ்சாவூர் - 5

நூற் குறிப்பு

நூற்பெயர்	:	**எப்படி வளரும் தமிழ்?**
ஆசிரியர்	:	**கவியரசர் முடியரசன்**
பதிப்பாளர்	:	கோ. அரங்கராசன்
மறுபதிப்பு	:	2001
தாள்	:	18.6 கி. ஜே.கே.வெள்ளை மேப்லித்தோ
அளவு	:	1/8 தெம்மி
பக்கம்	:	16 + 88 = 104
படிகள்	:	1000
விலை	:	உரு. 65/-
நூலாக்கம்	:	பாவாணர் கணினி 293, இராயப்பேட்டை நெடுஞ்சாலை இராயப்பேட்டை, சென்னை - 14.
அட்டை வடிவமைப்பு	:	நாணன்
அச்சு	:	Prompt Offset Printers 34, திப்புத் தெரு, சென்னை - 600 014
கட்டமைப்பு	:	இயல்பு (சாதாரணம்)
வெளியீடு	:	**தமிழ்மதி பதிப்பகம்** 305A - மருதம் புதிய வீட்டு வசதி வாரியக் குடியிருப்பு தஞ்சாவூர் - 5 தொலைபேசி : 327813

அணிந்துரை

கவிஞர் முடியரசன் மறைந்துவிட்டாலும் அவரது தமிழ் உணர்ச்சியும், அந்த உணர்ச்சியோடு அவர் தந்த இலக்கியப் படைப்புகளும் என்றும் தமிழர்கள் நினைவில் நிற்கும்.

எந்தன் இளமைக்காலத்தில் 'முத்தாரம்' இதழில் எழுதும் முத்தான கவி ஞர்கள் சிலர் : வாணிதாசன், முடியரசன், கருணானந்தம் ஆகியோர். அந்தக் காலகட்டத்தின் திராவிட இயக்கக் கவிஞர்கள் இவர்கள். கண்ணதாசன் தென்றல் இதழிலும், பொன்னிவளவன் போன்றோர் சற்றுப் பிந்திய கால கட்டத்திலும், சுரதா போன்றவர்கள் பாவேந்தர் வழியிலும் மிகச் சிறப்பான முறையில் எழுதி வந்தனர்.

அப்படிப்பட்ட முடியரசன் படைப்புகள் நாட்டுடைமையாக்கப்பட்டு அவரது குடும்பத்திற்கு உருபா 10 இலட்சம் பரிவுத் தொகையாக வழங்கப் பட்டது. இதனை வழங்கும் துறையின் அமைச்சராக அன்று இருந்தவன் எனும் முறையில் இந்த நூலுக்கு அணிந்துரை எழுதுவதில் இனம் புரியாத மகிழ்ச்சி.

பல்வேறு காலகட்டங்களில் முடியரசன் எழுதிய கட்டுரைகள், பேசிய பேச்சுகள் இதில் இடம் பெற்றுள்ளன.

"பிற நாட்டினர்க்கு மொழிப்பற்று, மொழியுணர்ச்சி என்பது இயல்பாக வாய்த்த ஒரு பண்பு; தமிழ்நாட்டில் மட்டும் தமிழ்ச் சான்றோர் தட்டித் தட்டி எழுப்பியும், அரசியல் தலைவர்கள் போர்ப்பறை சாற்றியும் மொழிப்பற்றை உண்டாக்க வேண்டிய ஓர் அவலநிலை இருந்து வருகிறது" என்கிறார் கவிஞர். அவருடைய வருத்தம் சரியானது. நானும் பார்க்கிறேன். தமிழ் வழிபாடு பற்றிய வேகமும், தமிழ் வழிக்கல்வி பற்றிய போர்க்குணமும் இப்போது மங்கி விட்டனவோ என்று எண்ணும் நிலைதான் உள்ளது.

இந்தி எதிர்ப்புப் போரின் போது காட்டப்பட்ட உணர்ச்சி தமிழர்களிடத் தில் தொடர்ந்து இங்கிருந்திருந்தால் நமது எதிரிகள் இங்கே அடிக்கடி வால் நீட்டும் தொடர்கதை நடந்திருக்காது. அவ்வப்போது அவற்றை ஒட்ட வெட்டாத காரணத்தாலேயே சிலர் தொடர்ந்து ஆட்டம் போட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். எனவே அவ்வப்போது தட்டித் தட்டி எழுப்ப வேண்டியுள்ளது எனும் கவிஞரின் கருத்து முற்றிலும் சரியே.

தாகூருக்குக் கூடத் தமிழர்களின் நிலை தெரிந்திருக்கிறது. "தாய் மொழியையும் அதில் உள்ள இலக்கியங்களையும் மதிக்காமல், வேறு மொழி களுக்குத் தங்களை அடிமையாக்கிக் கொண்டவர்கள் தமிழ்நாட்டில் இருக்கும் அளவு வேறு நாட்டில் இல்லை" என்கிறார். இதை நம் கவிஞர் வேதனையோடு எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

அவர் ம. பொ.சி.யின் குரலாக எடுத்துக்காட்டியதே இன்றைய தமிழர் களுக்குப் பொருந்தும் என்று கருதுகிறேன்.

அதன்படி "தமிழ்நாட்டில் உடற்சட்டையெடுத்த ஒவ்வொருவனுக்கும் தமிழ் சொந்தம்" என்ற எண்ணம் நமக்கு வரவேண்டும். காரைக்குடியின் மகர் நோன்புப் பொட்டல் வழியாக அடிக்கடி பயணம் செய்பவன் நான். இது 'மகார் நோன்பு' என்று கூறி முழு விளக்கமும் அளித்து, வேறுபகுதிகளில் இந்த விழா நிகழ்ச்சி இல்லாது போய்விடினும், செட்டி நாட்டுப் பகுதிகளில் இன்றும் இருப்பதைக் கவிஞர் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

இழந்த உரிமைகளை – நாகரிகங்களை மீண்டும் பெற்றுத் திகழத் தூண்டும் கட்டுரை இது.

'ஒருமையா? ஒற்றுமையா?' எனும் கட்டுரையும் நமது அறிவுக்கு விருந்தாக அமைகின்றது.

'கவிதை பிறந்த கதை' – கவிதையின் வரலாறு மட்டுமன்று; கவிஞரின் வாழ்க்கை வரலாறும் கூட.

நானும் எத்தனையோ கவிதைகளை எழுதியுள்ளேன். ஆனால் 1965இல் கவிஞர் முடியரசன் தலைமையில் நான் பாடிய ஓர் எண்சீர் விருத்தம்தான் நான் இன்றைக்கும் எடுத்துக்காட்டும் கவிதை.

'இன்றேனும் களையட்டும்'......

எனும் கவிதைக்குத் தலைமை பூண்ட முடியரசனுக்குப் பேருந்து நிலையத்தி லும், பேருந்திலும் கூடக் கவிதை பிறக்கும் என்பதனை இவர் எழுத்திலிருந்து உணரமுடிகின்றது. கவிதை 'Spondaneous overflow of powerful feelings' என்பது எவ்வளவு பெரிய உண்மை? அதனால் கவிதை வடிவம் எடுக்கும்போது அதற்கு நேரம் காலமோ, ஏந்து மிக்க இடமோ தெரியாது. கனவிலும் கவிதை பிறக்கும். இது முக்காலும் உண்மை. அத்தர் விற்பவனைப் பற்றிய கவிதை எவ்வளவு இயற்கையாக அமைந்திருக்கிறது பாருங்கள்.

'பூசுவது நம்முடலில் ஒன்று – சின்னப்
புட்டியில் அடைத்துக் கொடுப்பது மற்றொன்று'

வெளிப்படையான உண்மை. போத்தலில் (bottle) என்ற சொல்லைக் கவிஞர் பயன்படுத்துகிறார். புட்டியில்' என்று போட்டிருந்தால் நல்ல தமிழ்ச்சொல்லும், சந்தம் கெடாத நிலையும் கிடைத்திருக்கும் என்று கருதுகிறேன்.

'இருபதாம் நூற்றாண்டில் கவிதை' அருமையான வரலாற்றுத் தொகுப்பு.

"திரைப்படத் துறையில் வரும் இசைப்பாடல்கள் பெரும்பாலும் கவிதைத் தன்மை யிழந்து வடிவின்றி மரபின்றி மின்மினிகள் போலப் பளிச்சிட்டு உலா வருகின்றன" என்கிறார். நல்ல வேளை? கவிஞர் இப்போது உயிரோடில்லை. 'மலை மலை' பாட்டையும், கண்ட சொற்களை எல்லாம் கலந்து பாடப்படும் 'கானா'ப் பாட்டுகளையும் கவிஞர் கேட்க வாய்ப்பில்லாமல் போய்விட்டது. 'தொழில்' என்றும், படம் எடுக்கும் முதலாளியின் விருப்பத்திற்கும் பாடும் 'வணிகம்' என்றும் சொல்லி, திரைத்துறைப் பாடல்கள் முற்றிலும் 'தமிழ்க்கேடு' விளைவிக்கின்றன. கவிஞர் வருத்தம் இன்று கடலளவு வருத்தமாகி யிருக்கிறது.

மரபுக் கவிஞராக, பாவேந்தரைப் போல் விடாப்பிடியாக வந்த கவிஞராதலால் இலக்கணத்தைப் புறக்கணித்து விட்டுப் பாடுபவர்களைச் சாடுகின்றார். "கல்லாக் கவிஞர், இலக்கணம் வேண்டாவெனும் பொல்லாக் கொள்கையுடையவராகவே இருத்தல் இயல்பு." என்கிறார் கவிஞர்.

"அரைப் படிப்புப் பயல்கள் எல்லாம் கவிஞனாகி"

என்று சாடுகிறார் ம.இலெ. தங்கப்பா.

ஆனால் இன்றைய புதுக்கவிதையுலகம் இப்படி இருக்கிறதா? தனியே ஆராய வேண்டும்.

'பொருள்களுடன் ஒன்றும் பொழுதுதான் உண்மைக் கவிதைகள் பிறக்கின்றன' என்பதைச் சில எடுத்துக்காட்டுகளுடன் சிறப்பாக எழுதி யுள்ளார். 'ஒல்லையூர் நாட்டே' என முடியும் பாட்டின் அவலம் உணர்ந்து எழுதி யுள்ளார். எனக்கு மிகவும் பிடித்த பாட்டு இது. எனது நூலில் இதனை விரித் துரைத்து நானும் "கண்ணீர்" சிந்தியுள்ளேன் என்பதை நினைவிற் கொள்கின்றேன்.

மறுமலர்ச்சிக் கருத்துகளைக் கனல் தெறிக்கப் பாடியுள்ள பாவேந்தரைப் பற்றிய அருமையான கட்டுரை ஒன்று;

கவிதையின் சொல்லாட்சிச் சிறப்பை எடுத்து நயம் காணும் கட்டுரை ஒன்று.

உண்மையில் கவிதையைத் தூக்கி நிறுத்துவது சொல்லாட்சிதான். அதனை, 'Poetic Diction' என்பர். தமிழ்க் கவிதைகளில் தான் எத்தனை சொல் நயங்கள்? அதேபோல, 'பாவேந்தரின் வாழ்வும் இலக்கியப் பணியும்' எனும் கட்டுரையும் முழுமையான படப்பிடிப்பாக உள்ளது. பாரதியார் கைம்மைக் கொடுமையை உணர்ந்தவர்தான். காந்தியார் கருத்தை மறுத்து 'இவர் புருவி விதவைகளைப் பெருக்கப் பார்க்கின்றாரே!' என்று எழுதியவரும் பாரதியார் தான். ஆனால் பாரதியார் கைம்மைக் கொடுமை பற்றி ஏன் ஒரு பாடல் கூடப்

பாடவில்லை? பெண்களுக்காக ஓங்கிக் குரல் கொடுத்த பாரதி, அன்று பெருவழக்காகி ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் நிலையான அவலத்தை நிலை நிறுத்திக் கொண்ட கைம்மைக் கொடுமையை ஏன் சாடவில்லை? ஏன் பாடவில்லை? வியப்பாகவே உள்ளது. ஆனால், பாவேந்தரோ கொதித் தெழுந்து பாடுகிறார். அதைத்தான், கவிஞர் முடியரசன் ஓர் அருமையான கட்டுரையாக வடித்துள்ளார்.

தமிழின்பம் எப்போதுமே தனியின்பம் தான். எத்தனையோ கட்டிடங் களைத் தரை மட்டமாக்கிய மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் பட்டினப்பாலை அரங்கேறிய பதினாறு கால் மண்டபத்தை மட்டும் பழுது படுத்தவில்லை. இதை எண்ணும் போது நமக்கே ஓர் இன்ப அதிர்ச்சி! நல்ல தமிழ் இலக்கியம் அரங்கேறியதாலேயே படைவீரர்களின் நாசவேலைகளிலிருந்து அது தப்பி நிற்கிறது என்றால் அதுதான் தமிழ்ப் பெருமை.

அதனைக் கவிஞர் மிக அருமையாக எடுத்துக் காட்டுகிறார்; பண்டைய அரசியல், மன்பதை, குடும்ப நாகரிகங்களைப் பல எடுத்துக் காட்டுகள் வாயிலாக விளக்குகிறார். அப்படிப்பட்ட நாகரிகங்கள் இன்று உள்ளனவா? எண்ணிப் பார்க்கத் தூண்டும் கட்டுரை இது.

புலவர்களில் பலர் எந்த அளவுக்குத் துணிச்சல் உடையவர்கள்? மன்னனையே எதிர்த்துக் குரல் கொடுக்கும் மன வலிமை உடையவர்கள் என்பதை நாமெல்லாம் உணர்ந்திருக்கிறோம். நான் சொல்வது இந்தக் காலத் தமிழ்ப் புலவர்களை அல்ல; அதை விரிக்கின், பலபக்கக் கதைகளை எழுத வேண்டியிருக்கும்.

நான் சொல்வது, நாம் பின்பற்றுவது பண்டை புலவர்களின் நெஞ்சு நிமிர்ந்த வாழ்வை.

மன்னவனும் நீயோ? எனும் கம்பன் பாட்டு; 'காணாது ஈற்ற.......' எனும் புலவன் வேகம், பரிசை வேண்டா என்று தள்ளும் மான உணர்வு. புரவலனாகிய அரசனையே வம்புக்கிழுக்கும் பெருஞ்சித்திரனாரின் வேகம்.

நமது புலவர்கள் பல முறை படித்து, அதன்படி வாழ முடியுமா என்று சிந்திப்பதற்குரிய கட்டுரை "புலவர் உள்ளம்"

இறுதியாகச் சிலப்பதிகாரத்தில் நயமான இடங்கள் பலவற்றை எடுத்துக் காட்டி நயங் காட்டுகிறார் கவிஞர். எத்தனையோ பேருடைய கட்டுரைத் தொகுப்புகளைப் பார்க்கிறோம்; புரட்டுகிறோம்; பக்கங்களைத் தள்ளுகிறோம்; ஆனால் கவிஞர் முடியரசனின் இந்தத் தொகுப்பு புரட்டும் தொகுப்பன்று; உங்களை ஒரு புரட்டுப் புரட்டும் நெம்புகோல்.

வெறுமனே தள்ளக் கூடிய பக்கங்கள் அல்ல இவை; நெஞ்சில் கொள்ளக் கூடிய தமிழ்ப் பக்குவங்கள்;

ஊன்றிப் படியுங்கள்; உங்களுக்கு ஓர்
ஊன்றுகோல் கிடைக்கும்;
ஆழ்ந்து படியுங்கள்; நீங்கள்
வாழ்ந்து காட்ட இது உதவும்.

இத்தகைய கட்டுரைகளைத் ‘தமிழ்மதி பதிப்பகம்'' சார்பில் தொகுத்து வெளிக்கொணர்ந்ததை எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும்.

வெல்க அவர்தம் முயற்சி!

முனைவர் **மு. தமிழ்க்குடிமகன்**

அறிமுகவுரை

"பாவேந்தர் பாரதிதாசனாருக்குப் பின் பாட்டுலகில் தலை நிமிர்ந்து நிற்போர் **முடியரசனாரும் பெருஞ்சித்திரனாருமே!**"

என்பார் பாவாணர்.

பறம்புக் குடியில் 1969 இல் நடந்த உலகத் தமிழ்க் கழக முதல் மாநில மாநாட்டில் மொழிஞாயிறு ஞா. தேவநேயப்பாவாணர் இவ்வாறு பேசிப் பெருமிதமுற்றார்.

இசைப்பாடல், தனிப்பாடல், காப்பியம், கடிதம், கட்டுரை – என எல்லா இலக்கிய வடிவங்களையும் கையாண்டவர் பாவலர் **முடியரசன்.**

குமுகாயக் கோணல்களை நிமிர்த்துவதையே இலக்காக வைத்து இயங்கியது அவருடைய எழுதுகோல்.

'எப்படி வளரும் தமிழ்?' எனும் முடியரசனின் கட்டுரை இலக்கியம், தமிழ்மதி பதிப்பகம் வழியாகத் தமிழுலகின் கைக்கு வருகிறது.

பாவாணரின் அமிழ்தப் படைப்புகள் அனைத்தையும் ஒரு சேர அள்ளி வழங்கி, உலகத் தமிழர்களை வியப்பிலும் மகிழ்விலும் திளைக்கச் செய்த தமிழ்மண் பதிப்பகம் உரிமையாளர் தமிழ்மொழிக் காவலர் கோ.இளவழகன் அவர்களின் இளவல் கோ.அரங்கராசன் பாவலர் முடியரசனாரின் படைப்புகளை வெளியிட முன் வந்திருப்பது பொருத்தமானது.

பாவலர் முடியரசனின் தந்தையார் சுப்பராயலு திண்டுக்கல்லைச் சேர்ந்தவர்; தாயார் சீதாலட்சுமி பெரிய குளத்தில் பிறந்தவர்.

தாய் மாமன் துரைசாமியின் அரவணைப்பில் வளர்ந்ததால், முடியரச னுக்கும் பெரிய குளமே பிறப்பிடமாய் மாறியது!

பெற்றோரின் ஐந்தாம் மகனாக 7.10.1920 இல் பிறந்த இவரின் – திண்ணைப் பள்ளிப் படிப்பு பெரிய குளத்தில் தொடங்கியது; வேந்தன் பட்டியில் தொடர்ந்தது; மேலைச் சிவபுரியில் பள்ளிப்படிப்பாக வளர்ந்தது.

சென்னைப் பல்கலைக் கழகப் புலவர் புகுநிலைத் தேர்வை 1939 இல் எழுதி வெற்றி பெற்று, மேலைச் சிவபுரி செந்தமிழ்க் கல்லூரியில் புலவர் வகுப்பு மாணவரானார்.

அக்கல்லூரிப் பொங்கல் விழாவிற்கு ஒருமுறை தலைமை தாங்கும் வாய்ப்பை, மாணவர் முடியரசன் பெற்றார்.

'சீரங்க நாதனையும் தில்லை நடராசனையும்
பீரங்கி வைத்துப் பிளக்கும் நாள் எந்நாளோ?'

என முடியரசன் முழங்கியது அந்த விழாவில் தான்! முடியரசனின் இந்தப் பாடல்வரிகளைப் பாவேந்தர் பெயரில் சிலர் வாழவைத்துக் கொண்டுள்ளனர்.

முடியரசன் அன்று தலைமை தாங்கிப் பேசிய நெருப்புப் பேச்சில், மதங்களும் கடவுள்களும் புராண இதிகாசங்களும் கருகி விழுந்தன.

இதனால் எழுந்த மதவாதிகளின் கோபம், 1943 இல் புலவர் தேர்வில் முடியரசனைத் தோல்வியுற வைத்தது. பின்பு பொறையாறு சென்று தங்கித் தஞ்சைவந்து தனியாகத் தேர்வெழுதிப் புலவர் பட்டம் பெற்றார்; தமிழாசிரியர் ஆனார்.

பலநூறு மாணவர்களைப் பகுத்தறிவாளராகவும் தமிழுணர்வாளர் களாகவும் உருவாக்க, அவரின் தமிழாசிரியர் பணி வழியமைத்தது.

முடியரசனின் இயற்பெயர் துரைராசு. அவரின் பெயர் மாற்ற வரலாறு சுவையானது.

மேலைச் சிவபுரி கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்த போது, அருகே உள்ள திருப்புத்தூரில் அறிஞர் அண்ணாவின் சொற்பொழிவு! சொற்பொழி வைக் கேட்ட துரைராசு, அண்ணா எழுப்பிய தமிழுணர்வால் 'முடியரசன்' என்ற தம் பெயரை மாற்றிக் கொள்ள முடிவெடுத்தார்.

அறிஞர் அண்ணா பேசியதற்கு அடுத்தநாள் அதே மேடையில் பாவேந்தர் பாரதிதாசன் பேச்சு!

மூடத் தனமான புலவர்களையும் படிப்பாளிகளையும் சாடிய பாவேந்தர், புராண இதிகாசங்களால் நேர்ந்த இழிவை விளக்கிய போது கனல் கக்கினார்.

பாவேந்தரின் சொற்பொழிவு, முடியரசனின் மற்றொரு மனக் கதவைத் திறந்து வைத்தது.

முதல் நாள் **அறிஞர் அண்ணா** பேச்சால் '**முடியரசன்**' எனப் பெயர் பெறத் தீர்மானித்தவர் – அடுத்தநாள் **பாவேந்தர்** பேச்சைக் கேட்டதும் 'இனி **நாடு, மொழி, இனம்** பற்றியே பாட வேண்டும்' எனவும் தீர்மானித்துக் கொண்டார்.

அன்றுமுதல், பழைய பெயரோடு பக்தியும் இவரிடமிருந்து விடை பெற்றுக் கொண்டது; தன்மானத் தமிழுலகம் தலைசிறந்த பாவலர் ஒருவரைப் பெற்று பெருமையுற்றது.

'**எப்படி வளரும் தமிழ்?**' எனும் இந்நூல் முழுதும், பகுத்தறிவு நோக்கும் தமிழின மேம்பாடும் அடிச்சரடாய் இழையோடி நிற்பதைக் காணலாம்.

'எப்படி வளரும் தமிழ்?' எனும் எழுத்தோவியம் முதலாக 'மங்கல வாழ்த்து' ஈறாகப் பதினான்கு கட்டுரைகள் இந்நூலை அணிசெய்கின்றன.

தமிழ் வளர்ச்சி, தமிழ்த் தேசியம், இலக்கியத் திறன், இலக்கிய வரலாறு, பண்பாட்டு வரலாறு, படைப்பாக்க வரலாறு – என வகைவகையான நறுமணங்களை ஏந்திய கட்டுரை மலர்களால் உருக் கொண்டுள்ளது இந்தப் புத்தகப் பூமாலை!

பாவேந்தர் தாம் கொண்டுவந்த தலையணையையும் சமுக்காளத்தையும் மறந்து விட்டு, இடக்கையைத் தலைக்கு அணையாக வைத்தபடி சலித்துக் கொள்கிறார் 'தலையணை கூட இல்லையே!'

அவர் கொண்டு வந்தவற்றை நினைவூட்டுகிறார் முடியரசன். 'அடே! ஆமாப்பா நான் எடுத்திட்டு வந்தது தான்!'

தாம் கொணர்ந்த தலையணையை மறந்து விட்டு, கை வலிக்கிறதே எனச் சலித்துக் கொள்ளும் பாவேந்தரின் குழந்தையுள்ளத்தை ஒரு கட்டுரையில் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார் முடியரசன்.

காரைக்குடி அழகப்பா கல்லூரி பாட்டரங்கிற்குத் தலைமையேற்க பாவேந்தர் வந்த போது நடந்துள்ள நிகழ்ச்சி இது!

தம் மகன் பாரி, தொட்டிலில் குழந்தையாக உறங்கிக் கொண் டிருப்பதைப் பார்க்கிறார் பாவலர்.

வைத்த விழி வாங்காமல், குழந்தை உறங்கும் காட்சியில் மகிழ்ந்த முடியரசனாரின் மனம் – பாடலாய் அதனை இறக்கிவைக்கிறது.

மோனத் துயில் கொள்ளும் போதினிலே – இசை
மூடிக் கிடக்கும் கண் மீதினிலே
ஞானச் சுடரொளி வீசுதடா – தெய்வம்
நண்ணிவந் தென்நெஞ்சில் பேசுதடா!

பாடல்காட்டும் குழந்தை **பாரி**, பின்னாளில் பேராசிரியர் இரா. இளவரசு அவர்களின் மாணவரானார்; முனைவர் சுப. வீரபாண்டியனின் வகுப்புத் தோழரானார்; தந்தை முடியரசனின் புகழைப் பரப்பி வருவதோடு, படைப்புகளை வெளிப்படுத்தும் பணியிலும் தொடர்ந்து ஈடுபட்டு வருகிறார்.

1957க்கும் 1987க்கும் இடைப்பட்ட முடியரசனாரின் முப்பதாண்டு கால எழுத்தோவியங்கள் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன; பல்வேறு உணர்வுகளை நம் நெஞ்சில் பதிய வைக்கின்றன.

தம்மைப் புதுப்பித்துக் கொள்ள விரும்பும் இளைஞர்கள் கையில் இந்நூல் தவழ வேண்டும்.

சூலூர் – பாவேந்தர் பேரவை,
'தாயகம்' எசு. வி. எல். நகர்,
சூலூர், கோவை – 641 402.

செந்தலை ந. கவுதமன்,

பதிப்புரை

கவியரசர் முடியரசன் திராவிட இயக்கம் ஈன்றெடுத்த தன்மானக் கவிஞர். இவர் தம் வாழ்நாள் முழுதும் தமிழ் மொழி, தமிழினம், தமிழ்நாடு மேன்மையுறத் தந்தை பெரியார், பேரறிஞர் அண்ணா, பாவேந்தர் பாரதிதாசன், மொழிஞாயிறு பாவாணர் ஆகிய பெருமக்கள் வழி நின்று உழைத்தவர். நம் மொழியும், நம் இனமும், நம் நாடும் உலக அரங்கில் உயர்ந்து நிற்க வேண்டும் எனும் பெரும் நோக்கில் நூல்கள் பல எழுதியவர்.

இதோ நூலுள்........

உலக நாடுகள் பலவும் தத்தம் தாய் மொழிவழியாக அறிவியல் முன்னேற்றங் கொண்டு தலை நிமிர்ந்து நிற்கிறது. 'தமிழ் மண்ணின்' நிலையோ....... அவலம் நிறைந்ததாகவுள்ளது. தமிழர்கள் ஒன்றுபட்ட உணர்வுடன் உழைத்தால்தான் தமிழ் வளரும். இல்லையேல் **எப்படி வளரும் தமிழ்?**

மகார் நோன்பு விழா

குழந்தைகள் விழா தமிழர்க்கே உரிய விழாவாகும். குழந்தைகட்கு கல்வியை ஊட்டும் விழா. விளையாட்டுணர்வை ஊட்டி அவ்வழியே கல்வி புகட்டி விளையாட்டாகவே எதையும் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும் என்பது உளநூல் உணர்த்தும் விழா – **மகார் நோன்பு விழாவாகும்.**

ஒருமையா? ஒற்றுமையா?

''ஒருமையுடன் நின்று திருமலரடி நினைக்கின்ற உத்தமர் தம் உறவு வேண்டும்'' எனும் இராமலிங்க அடிகளின் பாடல் வரிகளால் **ஒருமை** உணர்வையும், பள்ளியாசிரியர்கள் ஒன்றுபட்டு நின்று பணி செய்து பின்னர்ப் பிரிந்து தத்தமது கடமையை ஆற்றுவதால் ஏற்படுகின்ற **ஒற்றுமை** உணர்வையும் வலியுறுத்துகிறார் கவிஞர்.

குழந்தை சில சமையம் எளிதாகவும் சில சமையம் வேதனைகளுக்கிடை யிலும் பிறப்பதுண்டு. **கவிதை** பிறப்பதும் அப்படித்தான்.

இருபதாம் நூற்றாண்டு, தமிழ்க் கவிதைகளுக்கு ஒரு நற்காலம், எழுச்சிக்காலம், பொற்காலம் ஆகும். 'தமிழின் ஒளி' உலகம் முழுதும் பரவிய காலம். கவிஞர்கள் தம்மை மறந்த நிலையில் தாம் எழுதும் பாட்டுப் பொருளுடன் ஒன்றி விடுவது தான் '**களி**' ஆகும். காப்பிய உறுப்பினர்களுடன் இரண்டறக் கலந்து உணர்வுகளுடனும், பொருள்களுடனும் ஒன்றி நின்று எழுதுவதுதான் கவிதையாகும். இதுவே '**களி**' எனப்படும்.

பாவேந்தர் பாரதிதாசன் தமிழினத்தின் மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்ட புரட்சிக் கவிஞர்.பாராண்ட தமிழ் இனம் பல்லாற்றானும் அயலவர் வலையுள் சிக்குண்டு, சிதறிக் கிடந்த வரலாற்றைச் சொல்லி அரசியல், கலை, பண்பாடு, நாகரிகம், இலக்கியம் முதலிய துறைகளில் தலை நிமிர வைத்த பெருமைக்குரியவர்.

இனிய சொல்லும், சொல்லின் பொருளும், தனிச்சொல் நடையும், சொற்சிக்கணமும்,உணர்ச்சி நடையும், இரட்டுற மொழிதலும் **கவிதைக்கு இன்பம்** தரும் சொல்லழகுகளாகும் என்பதைத் தம் பாடல்களின் உட்பொருளால் உணர்த்தியவர். பாரதிதாசன் தமிழினத்தின் விடுதலைக்கு தன்னை ஒப்படைத்தவர். இவரது வாழ்க்கை போர்க்கள வரலாறாகும். புதிய குமுகாயத்தை உருவாக்க, கெட்ட போரிடும் உலகை வேரோடு சாய்க்கப் பாடுபட்டவர். தொண்டுக்கு இலக்கணமானவர். தமிழன் உரிமையை உரத்துக் கூறியவர்.

பல மாற்றங்களுக் கேற்ப தன்னை மாற்றிக் கொண்ட ஆணினம் மகளிரின் முன்னேற்றத்தைப் பொருத்தளவில் மாற்றங்களை ஏற்கத் தயங்குவதும், எதிர்ப்பதும் ஏன்?

'கோரிக்கையற்று.................................
...............................வேரிற் பழுத்தபலா'

எனும் பாவேந்தரின் வரிகளைப் படித்து முடிக்கும்போது துன்பம் மேலிடுகிறது.

"நவில் தொறும்.." **(குறள் 783)**

"இருந்தமிழே" எனும் தமிழ்விடுதூது நூல் வரிகளும் "தெள்ளுற்ற தமிழமுதின்" எனும் பாரதியார் வரிகளும், "தமிழுக்கும் அமுதென்று பேர்" எனும் பாவேந்தர் வரிகளும் தமிழின் இன்பந்தரும் செய்திகளாகும்.

தமிழர் நாகரிகம் உலகில் மூத்தது. தொன்மைச் சிறப்புடையது. நாகரிகத்தின் உச்சியில் இருந்தது. பண்டை நாளில் பெருகிக் கிடந்த அரசியல் நாகரிகத்தையும், மன்பதை நாகரிகத்தையும், குடும்ப நாகரிகத்தையும் வரலாற்றாய்வாளர்கள் தமிழர் நாகரிகம் உலக நாகரிகத்தின் தொட்டில் என்று உரைப்பர்.

தம் நிலையினின்று தாழாதவர்கள், உரிமைப் போக்கும், தன்மான உணர்வும் கொண்டவர்கள், அடிமை மனப்பான்மை அற்றவர்கள், தவறு காணின் மன்னனேயாயினும் இடித்துச் சொல்லும் உளப்பாடு உடையவர்கள் பண்டைப்புலவர்கள் என்பதைச் சொல்லி அன்றைய நிலையினை படம் பிடித்துக் காட்டி உள்ளார்.

சிலப்பதிகாரத்தில் மங்கல வாழ்த்துப் பாடல் பெண்மைக்குச் சிறப்புச் செய்வதை விரிவாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் பாவலர். தமிழர்கள் படித்துப் பயன் பெறுக.

– தமிழ்மதி பதிப்பகத்தார்

வாழ்க்கைக் குறிப்பு

இயற்பெயர்	:	துரைராசு		
பெற்றோர்	:	சுப்புராயலு - சீதாலெட்சுமி		
பிறந்த ஊர்	:	பெரியகுளம்.		
வாழ்ந்த ஊர்	:	காரைக்குடி		
தோற்றம்	:	7.10.1920 - இயற்கையடைவு : 3.12.1998		
கல்வி	:	பிரவேசபண்டிதம், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் (1934 - 39) வித்துவான், கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரி, மேலைச்சிவபுரி (1939-43)		
பணி	:	தமிழாசிரியர், முத்தியாலுப்பேட்டை உயர்நிலைப்பள்ளி, சென்னை, (1947 - 49). மீ.சு.உயர்நிலைப்பள்ளி, காரைக்குடி (1949 - 78)		
திருமணம்	:	2.2.1949 (கொள்கை வழிச் சாதிமறுப்புத் திருமணம்)		
துணைவியார்	:	கலைச்செல்வி		
மக்கள்	:	மருமக்கள்	:	பேரப்பிள்ளைகள்:
குமுதம்	+	பாண்டியன்	=	அருள்செல்வம், திருப்பாவை
பாரி	+	பூங்கோதை	=	ஓவியம்
அன்னம்	+	சற்குணம்	=	செழியன், இனியன்
குமணன்	+	தேன்மொழி	=	அமுதன், யாழிசை
செல்வம்	+	சுசீலா	=	கலைக்கோ
அல்லி	+	பாண்டியன்	=	முகிலன்

தேடிவந்த சிறப்புகள்

(விருது/பட்டம்/பரிசு - வழங்கியவர், இடம், ஆண்டு)

'அழகின் சிரிப்பு' என்ற கவிதைக்கு முதல் பரிசு - பாவேந்தர் *பாரதிதாசன், முத்தமிழ் மாநாடு , கோவை - 1950*

'திராவிட நாட்டின் வானம்பாடி' பட்டம் - பேரறிஞர் அண்ணா *1957.*

'கவியரசு' பட்டம், பொற்பதக்கம் - குன்றக்குடி அடிகளார், பாரி *விழா, பறம்பு மலை - 1966*

'முடியரசன் கவிதைகள்' நூலுக்குப் பரிசு - தமிழ்நாடு அரசு - *1966*

'வீர காவியம்' நூலுக்குப் பரிசு - தமிழ்நாடு அரசு - *1973.*

'நல்லாசிரியர்' விருது, வெள்ளிப் பதக்கம் - கே.கே.ஷா. ஆளுநர், *தமிழ்நாடு அரசு - 1974.*

'சங்கப்புலவர்' பட்டம் - குன்றக்குடி அடிகளார் - *1974*

'பாவரசர்' பட்டம், பொற்பேழை - மொழி ஞாயிறு ஞா. தேவ நேயப் *பாவாணர், பெங்களூர் - 1979*

'பொற்கிழி' - பாவாணர் தமிழ்க் குடும்பம், நெய்வேலி - *1979.*

'பொற்குவை' - ரூ.10,000/- மணிவிழா எடுப்பு - கவிஞரின் *மாணாக்கர்கள், காரைக்குடி - 1979*

'பொற்கிழி' - பாரதியார் நூற்றாண்டு விழாக்குழு, சிவகங்கை

'கவிப் பேரரசர்' பட்டம், பொற்கிழி ரூ. 10,000/- மணிவிழா எடுப்பு - கலைஞர் மு.கருணாநிதி, தி.மு.க.மாநில இலக்கிய அணி, சென்னை - *1980*

'தமிழ்ச் சான்றோர்' விருது, பதக்கம் - தமிழகப் புலவர் குழு, சேலம் *- 1983.*

'கலைஞர் விருது' - என்.டி. இராமராவ், ஆந்திர முன்னாள் முதலமைச்சர், கலைஞர் மு. கருணாநிதி, தி.மு.க. முப்பெரும் விழா, சென்னை - *1988*

‘பாவேந்தர் விருது’ (1987க்குரியது), பொற்பதக்கம், கலைஞர் மு .கருணாநிதி, முதல்வர், தமிழ்நாடு அரசு, சென்னை - 1989

‘பொற்கிழி’ - விக்கிரமன் - அனைத்திந்திய தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தினர், காரைக்குடி கவிஞர் இல்லம் - 1993

‘பூங்கொடி’ நூலுக்கு இந்திராணி இலக்கியப் பரிசு ரூ.5,000/- இந்திராணி அறக்கட்டளை, கரூர் - 1993

‘சிறந்த தமிழ்த் தொண்டிற்கான’ அரசர் முத்தையவேள் நினைவுப் பரிசில் - வெள்ளிப்பேழை, பொற்குவை ரூ.50,000/- அண்ணாமலை அரசர் நினைவு அறக்கட்டளை, சென்னை - 1993.

‘இராணா இலக்கிய விருது’ பொற்குவை ரூ.10,000, - தமிழ் இலக்கியப் பேரவை, ஈரோடு - 1994.

‘கல்வி உலகக் கவியரசு’ விருது - அகில இந்தியப் பல்கலைக் கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம், (அழகப்பா பல்கலைக் கழகம்) காரைக்குடி - 1996

‘பொற்கிழி’ பழைய மாணவர் பாராட்டு விழா, கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரி, மேலைச்சிவபுரி - 1997

‘கலைமாமணி’ விருது, பொற்பதக்கம் - செல்வி பாத்திமா பீவி, ஆளுநர், கலைஞர் மு.கருணாநிதி, முதலமைச்சர், தமிழ்நாடு அரசு , சென்னை - 1998.

உள்ளடக்கம்

1

எப்படி வளரும் தமிழ்?

உலக நாடுகள் பலவும் தத்தம் தாய்மொழி வாயிலாக அறிவியல் முன்னேற்றங் கண்டு தலை நிமிர்ந்து நிற்பதை நாம் காணுகின்றோம். தமிழ் மொழியிலும் அறிவியல் வளர்ச்சி காணத் துடிதுடிக்கும் நல்லுள்ளங் கொண்டோர் சிலரும் ஈங்குளர் என்பதும் அதன் பொருட்டுப் பெருமுயற்சி மேற்கொண்டு உழைத்து வருகின்றனர் என்பதும் நமக்குக் களிப்பூட்டுவனவேயாகும். அப் பெருமக்கள் உரத்த குரல் கொடுக்கும்பொழுதெல்லாம் நம் உள்ளம் பூரிக்கத்தான் செய்கிறது. ஆனால், முரண்பட்ட கொள்கைகள் பரவிய தமிழ்நாட்டில் அக் குரல், காற்றுடன் காற்றாகக் கலந்து விடுகிறதே தவிர, நோக்கம் முழுமைபெற உதவுகிறதா என எண்ணிப் பார்க்கும்பொழுது வேதனைதான் மிஞ்சுகிறது. அடிப்படையின்றி மாளிகை எழுப்ப இயலாது. அதுபோல அடிப்படையான மொழியுணர்ச்சியே இல்லாதபொழுது, அறிவியல் முன்னேற்றங் காண இயலாது.

இயற்கையும் செயற்கையும்

'ஆங்கிலேயர் ஆங்கிலப் பற்றூட்டத் தங்கள் நாட்டிலே கழகங்கள், மன்றங்கள், சங்கங்கள் தோற்றுவிக்கவில்லை; சப்பானியர் தமது மொழியுணர்வூட்டவும் அதனைப் பரப்பவும் அவர்தம் நாட்டில் மன்றங்கள் அமைக்கவில்லை; செருமானியர் தம் மக்களுக்கு மொழியுணர்வூட்டக் கழகங்கள் காணவில்லை. மற்ற எந்த நாட்டினரும் ஏற்படுத்த முயலாதபோது, தமிழ்நாட்டில் மட்டும் தமிழ் மன்றங்கள் ஏன்?' என வினவுவாரும் ஈண்டுள்ளனர். அஃது உள் நோக்கங் கொண்ட வினா; தமிழ் வளர்ச்சியில் அக்கறை காட்டாத நெஞ்சங்கள் வெளிப் படுத்தும் வினா. இன்னுஞ் சிலர், பிற நாட்டினர் செய்யாத ஒன்றை நாம் செய்துள்ளோமே என்று வியந்துகொள்வதும் உண்டு. இஃது அறியாமையில் முகிழ்த்த வியப்பு. பிற நாட்டினர்க்கு மொழிப் பற்று, மொழியுணர்ச்சி யென்பது இயல்பாக வாய்த்த ஒரு பண்பு. தமிழ்நாட்டில் மட்டும் தமிழ்ச் சான்றோர் தட்டித் தட்டி யெழுப்பியும், அரசியல் தலைவர்கள் போர்ப்பறை சாற்றியும் மொழிப்பற்றை உண்டாக்க வேண்டிய ஓர் அவலநிலை இருந்து வருகிறது. அவ்வுணர்வு

இயல்பாக அமைந்த நாடுகளுக்கு மன்றங்கள் வேண்டற்பாலனவல்ல. செயற்கையாக ஊட்ட வேண்டிய தமிழ்நாட்டில் மன்றங்கள் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவனவேயாம்.

தமிழ்நாட்டின் நிலை

தமிழகத்தில் தமிழ்மொழிக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் எதிர்ப்புகளும் இடையூறு களும் எண்ணிலடங்கா. அறியாமை, தன்னலம், நயவஞ்சகம், வருவோர்க் கெல்லாம் தலை வணங்கல், எளிதில் நம்புதல் முதலியன மண்டிக் கிடக்குந் தமிழ்நாட்டில், தமிழன்னை எத்தனை யெத்தனை இடையூறுகளுக்கு ஆட்பட்டுக் கண்ணீர் சிந்துகிறாள் என்பதை மாசகற்றிய மனமுடையோர் நன்கு அறிவர். தமிழ்ப் பற்று என்று சொன்னாற் போதும்; "குறுகிய மனப்பான்மை" என்று பழி சுமத்தப்படுகிறது. எங்கும் தமிழ் எதிலும் தமிழ் என்றவுடனே 'மொழிவெறி' என்று இகழப்படுகிறது. பிறமொழிச் சொற்களைக் கலந்து தமிழில் எழுதுதல் கூடாது எனினோ 'மொழி வெறுப்பு' எனத் தூற்றப்படுகிறது. எப்படியோ இரு வேறுள்ளங்கள் தமிழ்நாட்டில் இருக்கின்றன என்பதை ஒப்புக் கொண்டேயாதல் வேண்டும். அதனாற்றான் தங்குத்தடையின்றித் தமிழ் வளர இயலவில்லை என்பதுதான் உண்மை. துறைதோறுந் துறைதோறும் தமிழ் புறக்கணிக்கப்படு கிறது என்பதை எவரால் மறுக்க முடியும்?

'குறுகிய நோக்கம், மொழிவெறி, மொழிவெறுப்பு' என்றெல்லாம் வான்பிளக்கக் கூவும் கூக்குரல் கேட்கிறதே அதில் உண்மையுளதா என நோக்குதல் வேண்டும். அக் கூக்குரல் தமிழ் வளர்ச்சி கண்டு, பொறுக்கா தெழுந்த குரல்; வெறுப்பாற் பிறந்த குரல்; வேறொன்றில்லை. அஃது உண்மை சிறிதுங் கலவாத பொய்ம்மைக் குரல் என்பதை உணர்தல் வேண்டும். தமிழ் மக்களிடம் வெறியுணர்வு மட்டும் இருந்திருப்பின் பிறமொழி இங்கே வாலாட்டுமா? தமிழன்றோ கோலோச்சும். அறிவுடையோர், நடுவுநிலைமை பிறழாதோர், உண்மையுணர்ந்தோர், உள் நோக்கம் இல்லாதோர், வெறியென்றும் வெறுப்பென்றுங் கூறார். அவ்வாறு கூறின் காந்தியடிகள், தாகூர், இலெனின் போன்ற மேன்மக்களையும் அக் குற்றத்துக்குரியோராகக் கருத வேண்டிவரும்.

'தாய் மொழியையும் அதில் உள்ள இலக்கியங்களையும் மதிக்காமல், வேறு மொழிகளுக்குத் தங்களை அடிமையாக்கிக் கொண்டவர்கள் தமிழ்நாட்டில் இருக்கும் அளவு வேறு நாட்டில் இல்லை' என்று கூறியவர் யாரெனக் கருதுகிறீர்கள்? 'நோபல் பரிசு' பெற்று, உலகப் புகழுக்குரியவராகத் திகழ்ந்த இரவீந்திரநாத் தாகூர்தான். இவர் பிறமொழி வெறுப்பாளரா?

'நாம் உருசிய மொழியைக் கெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். தேவை யின்றி அயன்மொழிச் சொற்களை நம்முடைய மொழியில் நாம் பயன்படுத்தி வருகிறோம். அயன்மொழிச் சொற்களை அவ்வாறு ஆளும்போதும் தவறாகவே

ஆண்டு வருகிறோம். உருசிய மொழியில் Nedochoty, Nedostatki, Probely என்னும் சொற்கள் இருக்கையில் அயன்மொழிச் சொல்லை நாம் நம்முடைய மொழியில் ஏன் எடுத்தாளுதல் வேண்டும்? அண்மையில் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்துகொண்ட ஒருவர், அயன்மொழிச் சொற்களை ஆளத் தொடங்குவா ராயின் அவரை மன்னித்துவிடலாம். ஆனால், அவ்வாறே செய்கிற ஓர் எழுத் தாளரை மன்னிக்கவே முடியாது. தேவையின்றி அயன்மொழிச் சொற்களைப் பயன்படுத்துவதன் மீது ஒரு போரையே தொடுக்க வேண்டிய நேரம் இது வன்றோ?'' இவ்வாறு கூறியவர் யார்? உலகமே ஒன்றாக வேண்டும் என்று கைதூக்கிய, விரிந்த, பரந்த, அகன்ற மனப்பான்மை படைத்த, புத்துலகச் சிற்பி வி.ஐ.இலெனின்தான். இவரைக் குறுகிய மனப்பான்மை யுடையவர் என்று எந்த அறிவாளியாவது கூற முற்படுவாரா? நம்மைக் குறை கூறும் விரிந்த மனப்பான்மை படைத்த நிறைமதியாளர் இதற்கு என்ன மறுமொழி கூறுவர்?

உலகமே இவ்வாறுதான் இயங்குகிறது; தாய்மொழியை மதித்துப் போற்றி வளர்த்து வீறுநடை போடுகிறது. ஆனால், தமிழ்நாட்டிற்றான் இயற்கைக்கு மாறான நிலை! அரசியல் காழ்ப்புணர்ச்சிதான் அவர்களை அவ்வாறு பேசச் செய்கிறது. தமக்கும் தாய்மொழி தமிழ்தான் என்றவுணர்வு அவர்தங் குருதியில் வற்றிவிட்டது. என் செய்வது? அவர்தம் உடலில் ஓடுங் குருதி, தூய்மையடைந்து, தாய்மொழியுணர்வுடன் பரவும் நாள் எந்நாளோ?

கல்வித் துறையில்

இயல்பாகவும் எளிமையாகவும் அறிவு வளர்ச்சி பெறத் தாய்மொழி வாயிலாகவே கற்பிப்பதுதான் சிறந்த நெறி என்பதை உணர்ந்த ஒவ்வொரு நாடும் கல்விக் கூடங்களில் அதனதன் தாய்மொழியையே பயன்படுத்தி, அறிவுத் துறையில் முன்னேறி வருவதைக் காண்கிறோம். ஆனால், விடுதலை பெற்ற பின்னரும் தமிழ்நாடுதான் இயல்புக்கு மாறாகச் சென்று, அறிவுத் துறையில் முழுமை பெறாது திண்டாடிக்கொண்டிருக்கிறது. பாலகர் பள்ளி முதல் பல்கலைக்கழகம்வரை பயிற்று மொழி வேறாக இருக்கிறது. ஆங்கிலம், இந்தி என்ற மொழிகள்தாம் ஆட்சி செய்கின்றன. இந் நிலையில் தாய்மொழியுணர்வு தலை தூக்குமா? பிஞ்சு நெஞ்சங்களிலேயே மொழியுணர்வு வேரோடு கல்லியெறியப்படுகிறதே! அப் பேசும் பொற்சித்திரங்கள், தம் பெற்றோரை அம்மா, அப்பா என்றழைக்கும் இன்னொலி, நம் செவியில் தேனாக வந்து பாய வில்லையே! அயன்மொழி வேரூன்றிய அவ்விளைய உள்ளங்களிலே 'என் மொழி தமிழ், நான் தமிழன்' என்ற உணர்வுகள் எப்படியரும்பும்? நாட்டின் எதிர்காலச் செல்வங்களாகிய இவர்கள் வளர்ந்து உயர்நிலைப் பள்ளிகள், பல்கலைக் கழகங் கள்வரை அயன்மொழியிலேயே பயில்வாராயின், தாய் மொழியில் அறிவியலை எவ்வாறு வளர்ப்பர்? இரண்டுங்கெட்ட நிலையிற்றானே தடுமாறுவர். அத்தி

பூத்தாற்போல ஆங்கொருவர் ஈங்கொருவர், தமிழில் அறிவியல் வளங் காட்டுவார் உளரேயெனில், விதிவிலக்காக அவர் காணப்படுதலன்றி மற்றொன்றில்லை.

அரியணையில் அமர்ந்திருப்போர் தமிழ், தமிழ் என்று வாய்ப்பறை சாற்றினும் கல்வித் துறையிலிருந்து வெளிப்படும் ஆணைகள், அறிக்கைகள் எம்மொழியில் வருகின்றன? தமிழிலா வருகின்றன? அவ்வாணைகள், மாவட்டக் கல்வி அலுவலர்க்கே தெளிவாக விளங்காமல் தடுமாறச் செய்வதும் உண்டு. ஒரு மாவட்ட அலுவலர் ஒருவகையாகப் பொருள் கொள்ளுவார். அடுத்த மாவட்டத் தவர் வேறுவகையிற் பொருள்சொல்வார்; இறுதியில் தணிக்கைக்கு வருவோர், 'இரண்டுந் தவறு' என்று மற்றொரு புதுப் பொருள் தருவார். மொழி வளர்க்கும் பண்ணையாகிய கல்வித் துறையே சீர்குலைந்திருக்கும்போது தமிழ் எவ்வாறு வளரும்?

அரசியல் துறையில்

புதிய கல்விக் கொள்கையிலும் தமிழ் புறக்கணிக்கப்படுகிறது. உண்மை நிலையை ஆய்ந்து, நடுவு நிலைமையுடன் கல்விக் கொள்கையை வகுத்து, அவ்வவர் தாய்மொழிக்கு ஆக்கந் தந்து, சிந்தனையில் ஒற்றுமையுணர்வு காண விழையாது, ஒரு மொழியால் ஒருமைப்பாட்டை வளர்த்துவிடலாம் என எண்ணுகின்றனர். இவ்வெண்ணம் பன்மைப் பாட்டை வளர்க்குமே தவிர, ஒற்றுமையுணர்வை வளர்க்காது. இக் கொள்கையில் அரசியல் நோக்கம் பொதிந்துளதே அன்றி அறிவு நோக்கம் காணப்படவில்லை. பல மொழிகள் வழங்கி வரும் ஒரு துணைக் கண்டத்தில் ஒரே மொழி கோலோச்ச விரும்பினால் சிறிதளவேனும் காணப்படும் ஒற்றுமையும் கருகிவிடும் என்பதை உணராத அரசியலாலும் தமிழ் இரண்டாம் நிலை மூன்றாம் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறது.

மதத் துறையில்

தமிழ்நாட்டு மக்கள், வந்து புகுந்த இந்து மதம், இசுலாம் மதம், கிறித்துவ மதம் என்று பல்வேறு மதங்களைத் தழுவி வருகின்றனர். தாம் தாம் விரும்பிய மதங்களை ஏற்றுக்கொண்டு, ஒழுகி வருவது அவ்வவர்க்கமைந்த உரிமை. தமக்குச் சிறந்ததாகத் தோன்றிய ஒன்றை வழிபாட்டுக்காக ஏற்றுக் கொண்ட துடன் அமையாது, அவ்வந் நாட்டுக்குரிய மொழிகளுக்கும் அடிமைப்பட்டு விட்டனர். தமிழர் என்ற உணர்வை அடியோடு மறந்துவிட்டனர் – இழந்து விட்டனர்.

இந்து மதம் புகுந்தோர் ஸ்ரீநிவாஸன், ஜகந்நாதன், விருத்த கிரீஸ்வரன், பங்கஜாக்ஷி, பிரேமலதா, புஷ்பலதா என்ற பெயர்களைச் சூட்டிக்கொண்டு, வடமொழிக்கு வால்பிடித்தனர். இசுலாம் மதத்தைச் சார்ந்தோர் ஹாஜா ஹமீது, இஸ்மாயில், ரஹீம், ஜமீலா, ரசீதா என்று அரபுமொழிக்கு மண்டியிட்டனர். கிறித்துவத்தை நம்பியோர் டேனியல், விக்டர், ஜார்ஜ், அனவுன்சியா, டெய்சி

என்று ஆங்கிலப் பெயர்களுக்கு அடிமையாகின்றனர். எம் மதம் பற்றினும் தமிழராக நின்று, தமிழ்ப் பெயர்களைச் சூட்டிக் கொள்வதால் வரும் குறையென்ன?

ஈண்டு உண்மை நிகழ்ச்சியொன்றைச் சுட்டிக் காட்டுவது பயன்தரும். மதுரையில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் பொறியியல் வல்லுநர் ஒருவர், ஈரான் ஈராக்கு முதலிய நாடுகளுக்குச் சுற்றுப் பயணம் மேற்கொண்டு, அங்குத் தங்கியிருந்தபொழுது, அந் நாட்டவர் இவரை நோக்கி, 'உங்கள் பெயரென்ன?' என்று வினவினர்.

'அப்துல்லா' இவர் தந்த மறுமொழி.

'ஏன் எங்கள் மொழியில் பெயர் வைத்துள்ளீர்?' அவர்கள் வினா.

'நான் முசுலிம்' இவருடைய விடை.

'அது தெரியும்; எங்கள் மொழியில் நாங்கள் பெயர் வைத்துக் கொள்கிறோம்; எங்களுக்கு அதன் பொருள் தெரியும்; உங்களுக்குப் பொருள் விளங்குமாறு உங்கள் மொழியில் அல்லவா பெயர் வைத்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும்? நீங்கள் தமிழ்நாட்டுக்காரராயிற்றே! தமிழிலல்லவா பெயர் வைத்திருத்தல் வேண்டும்?' என்று வினவ, மறுமொழி தர வாயில்லாமல் இவர் பேசாதிருந்துவிட்டார்.

இம்மட்டோ? பிறநாட்டுத் தலைவர்கள், புரட்சியாளர், சிந்தனையாளர் ஆகியோர்பாற் கொண்ட பற்றாலும் அவர்தம் கொள்கையிற் கொண்ட காதலாலும் இலிங்கன், இலெனின், ஸ்டாலின், காரல்மார்க்சு, சாக்ரடீசு என்றெல்லாம் பெயர் வைத்துக்கொள்கின்றனர். எவ்வெவ் வகையால் ஒதுக்க இயலுமோ அவ்வவ் வகையாலெல்லாம் தமிழை ஒதுக்கிவருகின்றனர். ஆனால், இன்று இளைஞ ரிடையே அவ்வுணர்வு அஃதாவது மொழியுணர்வு ஓரளவு அரும்பி வருவது ஆறுதல் தருகிறது.

இந்து மதத்தவர் முருகவேள், இளங்கோவன், பிறைநுதற் செல்வி, தென்றல் என்று பெயர் சூட்டி மகிழ்கின்றனர். இசுலாமியர், கதிரவன், மதியண்ணல், மலர், அன்பு என்னும் பெயர்களால் தம்மை மேம்படுத்திக் கொள்கின்றனர். கிறித்துவர் வளன் அரசு, கோயிற் பிள்ளை, இளம்பிறை, மின்னல் என்னும் பெயர்கொண்டு மகிழ்வதுடன், வழிபாடுகளிலும் பிற நிகழ்ச்சிகளிலும் தமிழே பயன்படுத்துதல் வேண்டும் என முனைந்தும் வருகின்றனர். இவ்வனைத்தும் வரவேற்புக்கும் பாராட்டுக்கும் உரியனவே. எனினும், அளவு போதாது; பெருகுதல் வேண்டும். நூற்றுக்கு நூறு இல்லா விடினும் எண்பது விழுக்காடாவது வளர்தல் வேண்டும். பெரியார், அறிஞர், சான்றோர், அரசியற்றலைவர் பட்டபாட்டுக்குப் பயன் அந்த அளவாவது வேண்டாவோ?

வானொலியில்

தமிழ்நாட்டு வானொலியில், 'தமிழிசை'க்காகப் பதினைந்து மணித் துளிகள் ஒதுக்கித் தந்து, பெரும்புகழைத் தட்டிக்கொண்டனர்! அதுவும் வாரத்துக்கு இரண்டு நாள் ஒதுக்கித் தந்துள்ளனர் என்றால் அவர்தம் பெருமனத்தைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை! இவ்வாறு தமிழ்நாட்டிலே தமிழிசையை ஒதுக்கிவைத்துப் பெருமை தேடிக்கொண்டுள்ளனர். ஆங்கில நாட்டிலே தமிழிசைக்காக இப்படி நேரம் ஒதுக்கலாம்; பிரெஞ்சு நாட்டிலே ஒதுக்கலாம்; ஏனைய நாடுகளில் தமிழிசைக்காகச் சிறிது நேரம் ஒதுக்கலாம். தமிழ்நாட்டிலே தமிழிசைக்குக் கால் மணி நேரம் என்றால் இதைவிட இழிவு வேறு வேண்டுமா? தமிழிசைக்குக் கால்மணி நேரந்தான் என்றால் எஞ்சிய நேரமெல்லாம் எந்த இசைக்கு? வேறு எந்த நாட்டிலேனும் அந்த நாட்டுத் தாய் மொழியிசைக்கு ஒரு சிறு நேரம் ஒதுக்குவார்களா? ஒதுக்கியிருப்பின் அஃது அறிவுடைய நாடா? உரிமையுள்ள நாடா? அடிமை நாடாகத்தான் இருக்க முடியும்.

தாளிகைகளில்

நாளிதழ், கிழமையிதழ், மாத இதழ் என்று பல்வேறு இதழ்கள் தமிழில் வெளிவருகின்றன. அவற்றில் அறியாமல் நிகழும் பிழைகள், அறிந்து செய்யும் பிழைகள் அளவு கடந்தன. சந்திப் பிழைகள் செய்வதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்ட நாளிதழ்களும் உண்டு. வேண்டுமென்றே அயன்மொழிச் சொற்களைப் பயன்படுத்தி, மக்களுணர்ச்சியை அழிக்கும் இதழ்களும் உண்டு. தட்டிக் கேட்கவோ தடுத்துரைக்கவோ எவரும் இலர் என்ற தருக்கால், ஆங்கிலத் தொடர்களையே பயன்படுத்தித் தமிழ்க் கட்டுரைகள் கதைகள் எழுதும் எழுத்தாளரும் உண்டு. எழுத்தோவியங்களுக்குத் தலைப்புங்கூட ஆங்கிலமாக வருவதும் உண்டு. பாவாணர் தமிழிலா எழுதச் சொல்லுகிறோம். எளிய இனிய தமிழில் எழுதினாற் போதும். புனல் என்று எழுத வேண்டா; தண்ணீர் என்று எழுதினால் எவனுக்கு விளங்காது? இதை விடுத்து 'ஜலமும், வாட்டரும்' எதற்கு? இத் துறையில் தமிழ்க் கொலை வெளிப்படையாக நடைபெற்றுவருகிறது.

வழிபாட்டுக்குத் தமிழ் வேண்டுமென்றால் முறை மன்றமே தடை விதிக்கிறது. இசையரங்கில் தமிழ் வேண்டுமென்றால் ஒரு கூட்டமே கொந்தளித்தெழுகிறது. போராட்டங்கள் பல நடத்தியும், தலைவர்கள் தட்டித் தட்டி யெழுப்பியும், சான்றோர்கள் அறிவுரை நல்கியும், வெளிநாட்டார் இகழ்ந்து பேசியும் அறிவோ மானமோ ஏன் தோன்றவில்லை? தமிழுணர்ச்சி மங்குதற்குக் காரணந்தான் என்ன?

தமிழகத்தில், மலையாள மொழிக்கு உரிமை பூண்டோர் வாழ்கின்றனர். கன்னட மொழியைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டோர் வாழ்கின்றனர். தெலுங்கு பேசுவோர் வாழ்கின்றனர். அரபு மொழிக்கு உரிமை கொண்டாடுவோர் ஈங்குளர்.

ஆங்கிலத்துக்கு வழிவழி வந்தோர் என்பாரும் பரவியுள்ளனர். வடமொழியே தம் தாய்மொழியெனக் கொண்டு, அதன் வளர்ச்சிக்கே வாழ்பவரும் நீண்ட நெடுங்காலமாக இங்குள்ளனர். இன்னும் பல்வேறு மொழியாளர்க்கும் உறைவிடமாகவுள்ளது. எஞ்சியோரே தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள். அவருட் பலர் கல்லாதார்; பலர் தமிழ் தமக்கு உரியதென எண்ணாதார்; கற்றறிந்த பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் சிலர், தமிழிற் பிறமொழி கலந்துதான் பேசுதல் வேண்டும், எழுதுதல் வேண்டும் என வரிந்து கட்டிக்கொண்டு நிற்கும் நண்ணாதார். ஆதலாற்றான் தமிழுணர்ச்சி தலைதூக்கவும் வளரவும் வழியில்லாமற் போகிறது.

இங்கே பிறந்து, இங்கே வளர்ந்து, இங்கே வாழ்ந்து இம் மண்ணிலேயே சாகப் போகிறவர்கள், தம் உள்ளத்திற் பிறமொழி ஆளுகைக்கு இடந்தருவது வருந்தத் தக்கதே. வந்து போவோரைப் பற்றிக் கவலையில்லை; வாழ்ந்து சாவோரைப் பற்றித்தான் கவலை கொள்ள வேண்டியுளது. அனைவரும் இந் நாட்டுக்குரியர், இம் மொழிக்குரியர் என்று உண்மையில் நம்பி வாழ்தல் வேண்டும். சென்னையில் மறைமலையடிகளார் தலைமையில் தந்தை பெரியார் நடத்திய இந்தியெதிர்ப்பு மாநாட்டில், சிலம்புச் செல்வர் ம.பொ.சி.உரையாற்றும் பொழுது, 'தமிழ், காவிச்சட்டைக்கு மட்டும் சொந்தமன்று; கறுப்புச் சட்டைக்கு மட்டும் சொந்தமன்று; கதர்ச் சட்டைக்கு மட்டும் சொந்தமன்று; தமிழ்நாட்டில் உடற்சட்டையெடுத்த ஒவ்வொருவனுக்கும் தமிழ் சொந்தம்' என்று குறிப்பிட்ட மணிமொழியை நெஞ்சிற் பதிய வைத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். இவ்வாறு ஒன்றுபட்ட உணர்வு ஏற்படுமேல் தமிழ் வளர இயலும். இன்றேல் தமிழ் எப்படி வளரும்?

(இராசபாளையம் திருவள்ளுவர் மன்ற ஆண்டு விழா மலர்)

2

மகார் நோன்பு

நம் பழம் பெரும் இலக்கியங்களாயினும், பிற்கால இலக்கியங்களாயினும் அவை விழாக்கள் பற்றிய குறிப்புகளைப் பெரிதும் வெளிப்படுத்திக் காட்டு கின்றன.

'விழவு நின்ற வியன் மறுகு' *(மதுரைக் காஞ்சி - 328)*

'விழவு அறா வியல் ஆவணத்து' *(பட்டினப்பாலை - 158)*

'விழவு அறாதன விளங்கொளி மணி நெடு வீதி' *(பெரியபுராணம்)*

'விழவு மேம்பட்ட பழவிறல் மூதூர்' *(பெரும்பாணாற்றுப்படை-411)*

'சாறுதலைக் கொண்டென' *(புறம். 82)*

என்றெல்லாம் இலக்கியங்கள் இயம்புவதைக் காண்கிறோம். அக் கூற்றுகளால் நம் நாட்டில் ஊர்தோறும் தெருத்தோறும் விழாக்கள் நிகழ்ந்து வந்தன என்னும் உண்மையை நாம் உணர்கிறோம்.

இன்னும் 'நீயாங்குக் கொண்ட விழாவினும் பலவே' (புறம்.33) என்றும் 'விழவு மேம்பட்ட நற்போர்' (புறம். 88) என்றும் பேசுகின்றன. இத்தகு இலக்கியப் பேச்சுகளால் தெய்வ விழா, வதுவை விழா, சிறு சோற்று விழா, போர்விழா என்றின்னோரன்ன பல்வகை விழாக்கள் நிகழ்ந்தன என்பதையும் அறிந்து கொள்கிறோம்.

திங்கள் தவறாமல் இன்றும் நாடெங்கும் விழாக்கள் நடைபெற்று வருவதையும் நாம் உணர்வோம். பெருவிழாக்கள், சிறு விழாக்கள் தேர்விழாக்கள், மலர் விழாக்கள் போன்ற பல்வகை விழாக்கள் நிகழ்ந்து வருகின்றன. அவற்றுள் கடவுட் கோட்பாடுடையனவும் கல்விக் கோட்பாடுடையனவும் பாராட்டுதல் போன்ற நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டனவும் என எத்தனை எத்தனையோ அடிப்படை நோக்கங்களை உடையனவாக விளங்குகின்றன.

பழங்காலத்தும் இன்றும் விழாக்கள் நடைபெற்று வந்தன—வருகின்றன. எனினும் முன்னைய விழாக்கள் அனைத்தும் இன்று நடைபெறுகின்றன என்றல் அமையாது. பல வழக்கொழிந்தன. இன்று நிகழ்வுறும் விழாக்கள் அனைத்தும்

முன்பு நிகழ்ந்தனவோ எனின் அதுவும் பொருந்தாது. கால மாறுபாட்டாலும் புதியவர் கூட்டுறவாலும் பற்பல விழாக்கள் புதியனவாகப் புகுந்தன. 'பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்' காலவகையால் இயல்பே யாதலின் இன்னோரன்ன மாற்றங்கள் – நிகழ்வனவாயின.

சிலம்பும் மேகலையும் சிறப்புறக் கூறும் இந்திர விழா எந்நிலையெய் திற்று? சங்க நூல்கள் கூறும் விழாக்கள் யாவை? இவை எத்தகையன? அவை எவ்வாறழிந்தன என்னும் வினாக்களை எழுப்பி விடைகளை நாட முற்படின் நாம் வருந்தும் நிலையைத் தவிர வேறொன்றுங் காண்டல் இயலாது.

இன்று நம்மாற் கொண்டாடப் பெறும் விழாக்கள் அனைத்துக்கும் ஏதேனும் இலக்கியங்களிற் சான்றுகள் உளவோ? என்று நோக்கின் ஒன்றிரண்டு தவிரப் பலவற்றுக்குச் சான்றுகள் கிடையா.

நாம் கொண்டாடும் விழாக்கள் பண்டிகையென்றும், திருநாள் என்றும், நோன்பு என்றும் பல்வகைப் பெயர்களால் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. இவை இன்றைய நிலையில் நமக்குத் தேவையா? இன்றியமையாதனவா? நாம் இவற்றைக் கொண்டாடுதல் வேண்டுமா? என்னும் வினாக்கள் ஒருபுறம் இருக்க அவ் விழாக்கள் தமிழர்க்கே உரியனவா? தமிழ் நாகரிகம் உடையனவா? வேறு நாகரிகங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டனவா? பிறர்க்கே உரியனவாகி அவர்தங் கூட்டுறவால் நம்மிடைப் புகுந்தனவா? என்றெல்லாம் எண்ணிப் பார்த்தல் வேண்டும். அவ்வெண்ணம் நம்மிற் பெரும்பான்மை யினர்க்கு எழுவது இல்லை. ஏதோ எல்லாரும் கொண்டாடுகின்றனர் நாமும் கொண்டாடுகின்றோம் என்ற பெரும் போக்கிலேதான் இயங்குகின்றோமே தவிர, எவை நமக்கே உரியன; எவை பிறர்க்கே உரியன? எவையெவை கலந்துள்ளன? என்று நாம் பிரித்துணர்வதேயில்லை. அவ்வாறு வேறு பிரித்துணர்வதால் தீதொன்றும் நேர்ந்துவிடப் போவதில்லை.

அரிசி தமிழர் உணவு என்று சொல்கிறோம். கோதுமை வடவர் உணவு என்கிறோம். இதனால் தீங்கா நேர்ந்துவிட்டது. விரும்பியோர் மாறி மாறி உண்கின்றோம். எனினும் இஃது இன்ன நாட்டுணவு என்னும் உணர்வு நம்மிடையே இல்லாமலா போய்விடுகிறது? அவ்வாறே நாம் கையாளும் ஒவ்வொரு துறையிலும் நம் பண்புகளை – நாகரிக இயல்புகளை ஆராய்ந்து தெரிந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். அதனோடமையாது அவ்வத் துறைகளில் கலந்துள்ள வேறு நாகரிகங்களையும் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ளுதல் வேண்டும்.

நம் மொழியில் வேற்று மொழிச் சொற்கள் கலந்திருப்பது போல நம் விழாக்களிலும் அயல் நாகரிகங்கள் அறிந்தோ அறியாமலோ கலந்திருப்பது உண்மை. வெள்ளணி நாள் (பிறந்த நாள்) இன்றுங் கொண்டாடி வருகிறோம்.

முந்தைய முறை வேறு. இன்றைய முறை வேறு. இன்று எரியும் மெழுகுவர்த்தியை வாயால் ஊதி அணைப்பதும் 'கேக்' வெட்டுதலும் பழக்கமாகி விட்டது. விளக்கேற்றுதல் நம் மரபு. விளக்கை அணைப்பது வேறு மரபு. அதாவது ஆங்கில மரபு. இவ்வாறு பிற நாகரிகக் கலப்பை அறிந்துகொள்வது நலம் பயக்கும்.

நாம் கொண்டாடிவரும் விழாக்களில் குறிப்பிடத் தக்கனவும் பரவலாக வுள்ளனவும் யாவை? ஐப்பசித் திங்களில் வரும் தீபாவளியும், தை முதல் நாளில் வரும் பொங்கலும், ஏசு பிறந்த நாளும், முப்பது நோன்பென்னும் ஈத்துப் பண்டிகையும் ஆகும். இவற்றுள் எது தமிழ் நாகரிகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது? எது தமிழர்க்கே உரியது? எது பிறர்க்கே உரியது? என்றெல்லாம் ஓரளவு நுணுகிப் பார்க்கும் பண்பைத் தமிழர் நலத்தில் அக்கறை கொண்ட பெருமக்கள் பரப்பி வருகின்றனர்.

இவை தவிரப் புரட்டாசித் திங்களில் ஒரு விழா நாடெங்கிலும் கொண்டாடி வருகின்றோம். அவ் விழாவுக்கு 'நவராத்திரி' யென்றும் 'தசரா' என்றும் பெயர் கூறுவர். இது தமிழர்க்கே உரிய திருநாளா? பிறர்தங் கூட்டுறவாற் புகுந்த திருநாளா? எனச் சிறிது ஆய்ந்து உண்மை காண்பதே கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

இது பிறர்க்கே உரிய திருநாள்; இங்குக் குடியேறியோர் புகுத்திய திருநாள்; நாம் அவர்களைப் பின்பற்றிக் கொண்டாடுந் திருநாள் என்றே நம்மிற் பெரும்பாலோர் நம்பி வருகின்றனர். அந் நம்பிக்கைக்குக் காரணம் அவ் விழா நிகழ்ச்சி பற்றித் திரித்து விடப்பட்ட கட்டுக் கதைகளும் புராணக் கோட்பாடு களுமேயாகும். மேலும் அவ் விழாவின் பெயர் 'நவராத்திரி', 'தசரா' என்று பிற மொழிப் பெயராக இருப்பதாலும் இது நம்மவர்க்கு உரியதன்று என மேற் போக்காகக் கருதிவிட்டோம். நுணுகிப் பார்த்திருப்பின் உண்மை புலனாகி யிருக்கும். தமிழ்ப் பண்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட நிகழ்ச்சிகளையும் பிறவற்றையும் தமிழ்ச் சொற்களாற் குறியாமல் பிறமொழிச் சொற்களாற் குறிப்ப தால் விளையுந் தீமைகளுள் இதுவும் ஒன்று எனலாம். உண்மையில் இஃது எவர்க்குரியது? என்பதைக் காய்தல், உவத்தல் அகற்றி ஆய்ந்து முடிவு காண் போம்.

'நவராத்திரி' என்பதற்கு ஒன்பது இரவுகள் என்பது பொருள். 'தசரா' என்றால் பத்து இரவுகள் என்று பொருள். விழா கொண்டாடும் இரவுகள் ஒன்பதா? பத்தா? என்பது பெயர் வைத்தவர்களுக்கே குழப்பமாக இருந்திருத்தல் வேண்டும். ஆதலின், அப் பெயரிலேயே குழப்பம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை நாம் முதலில் உணர்ந்துகொள்ளுதல் வேண்டும்.

பெயரை விடுத்து, இவ் விழாவில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளைச் சிறிது காண்போம். இத் திருநாள் கொண்டாடப் பெறும் நாளில் முதலிடம்பெறுவது

கொலு நிகழ்ச்சியேயாகும். இல்லங்களில் அழகிய பொம்மைகளைப் பல வகையாக நிரல்பட வைத்து அழகுறச் செய்வதே கொலுவாகும். அவ்வவர் செல்வ நிலைக்கேற்பவும் கற்பனைத் திறனுக்கேற்பவும் வீடுகளிற் பொம்மை களின் எண்ணிக்கையும் காட்சிப் பொலிவும் அமையும். மக்கள் நாகரிக முதிர்ச்சிக்கேற்பவும் பழக்க வழக்கங்களுக்கேற்பவும் பலவகைக் கோலங்கள் பெற்றுத் திகழும் இக் கொலு நிகழ்ச்சி கண்டு களிக்க வருவோர்க்குத் தின்பண்டங்கள் வழங்கலும் நிகழும். பொம்மைகளை அழகுற அமைத்துக் கொலு வைத்துக்கொண்டு கண்டு மகிழ்வதும் பிறரை மகிழச் செய்வதும் தின்பண் டங்கள் பரிமாறிக் கொள்வதும் குழந்தைகள் பொருட்டுச் செய்யும் செயலா? பெரியவர் பொருட்டுச் செய்யும் செயலா? அவை சிறுவர்க்காகச் செய்யுஞ் செயலே என்பதில் ஐயமே இல்லை. பெரியவர் பொம்மை வைத்து விளையாடுவது பேதைமையன்றோ? மேலும், பெரியவர் ஆடும் விளையாட்டை எவர்தாம் கண்டுகளிப்பர்?

அடுத்து இத் திருநாளில் பள்ளிச் சிறுவர்கள், கோலாட்டம் அடித்து ஆடுவதும் உண்டு. காண்பார்க்குக் களிப்பூட்டித் தாமும் இன்புறுவர். இக் கோலாட்ட நிகழ்ச்சியும் சிறார்க்கே உரியது. பெரியோர் கோலாட்டம் ஆடிற் கண்டு களிப்போர் யாவர்? காட்சிக்கு இன்பந்தான் நல்குமா? சிறு மகார் ஆடின் இன்பக் காட்சியாக விளங்கும். ஆகவேதான், பள்ளிச் சிறார் ஆடி இன்பமூட்டு கின்றனர். எதிர் எதிராக நேர்வரிசையில் நின்று கோலாட்டம் அடித்து ஆடுவர். வட்டமாக நின்றுகொண்டும் ஆடுவதுண்டு. சிறு சிறு கயிறுகளில் கோலாட்டக் குச்சி களைக் கட்டிக் கொண்டு பின்னல் கோலாட்டம் என்னும் பெயராலும் ஆட்டம் நிகழும். இவ் வண்ணம் திறமைகளுக்கேற்ற வகையில் இக் கோலாட்ட நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும். செட்டிநாட்டில் செவ்வனே நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த இந் நிகழ்ச்சி வரவர அருகிக்கொண்டே வருகிறது. இதற்கு மாறாக கொலு நிகழ்ச்சி எங்கும் பெருகிக்கொண்டே போவதுடன் அமையாது கோவில் களுக்குள்ளும் நுழைந்திருக்கிறது.

மற்றொரு நிகழ்ச்சியும் இவ் விழாவில் நிகழ்வதுண்டு. நம் நாட்டுச் சிறுவர்க்குக் கல்விப் பயிற்சி, பெரும்பாலும் புரட்டாசித் திங்களில் இத் திரு நாளிலேதான் தொடங்கும் பழக்கம் இருந்து வந்தது. இந் நிகழ்ச்சியும் காலப் போக்கால் குறைந்துகொண்டே வருகிறது. கல்வி தொடங்கும் இந் நிகழ்ச்சி மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றதுண்டு. குழந்தைகட்குப் புத்தாடை முதலியவற்றால் நன்கு ஒப்பனை செய்து மேளதாளங்களுடன் உற்றார் உறவினர் புடைசூழப் பள்ளிக்கு அழைத்துச் சென்று நல்லாசிரியரைக்கொண்டு எழுத்துப் பயிற்சியைத் தொடங்கி வைப்பர். கல்வி தொடங்குதல் பிள்ளைப் பருவத்திலே நிகழ வேண்டிய செயலேயாகும். ஆதலின் இந் நிகழ்ச்சியும் சிறுவர்களைப் பொறுத்ததேயாகும்.

இந் நாளில் சிறுவர்க்குக் கல்வி தொடங்கும் பழக்கம் இன்றும் கேரளத்தில் இருந்துவருகிறது. 'துஞ்சத்து எழுத்தச்சன்' என்னும் நல்லாசான் வாழ்ந்த இடம், துஞ்சன் பறம்பு என்னும் பெயரால் வழங்கப்படுகிறது. இது கள்ளிக்கோட்டை ஒலவக்கோடு இருப்புப் பாதையில் உள்ள திரூர் என்னும் தொடர்வண்டி நிலையத்துக்கருகில் அமைந்துள்ளது. முதன் முதலாகக் குழந்தைகளுக்குக் கல்வி தொடங்கும் சடங்குக்கு 'எழுத்திருந்து' என்று பெயர். அவ் விழாவை இந்தப் பறம்பில் வைத்து நடத்தினால் பலமடங்கு பயன் உண்டு என்று மக்கள் நம்புகிறார்கள். ஆகவே, இங்கே சடங்குக்கு உரிய நாளிலே பெரும்பாலோர் வந்து சடங்கை நடத்துகிறார்கள். நவராத்திரியை ஒட்டி வரும் விசயதசமியன்று இங்கே பெருங்கூட்டம் கூடுகிறது. குழந்தைகளுடன் அவ்விடத்துக்கு வர இயலாதவர்கள் துஞ்சன் பறம்பிலிருந்து மண்ணை எடுத்துக் கொண்டு வந்து தங்கள் வீட்டில் வைத்துச் சடங்குக்குப் பயன்படுத்துவதும் உண்டு. (தினமணி—சுடர் அனுபந்தம் 30.11.1969—வி.எஸ்.நம்பூதிரிபாடு) சோழ நாட்டிற் பலவிடங்களில் 'மாநோம்பு', 'மாநோம்புச் சாவடி' என்னும் சொல் வழங்கும் இடங்களும் இன்றும் உண்டு. சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளாக விளங்கிய தமிழகமெங்கும் இந் நாள் கொண்டாடப்பட்டு வந்தது என்பது புலனாகிறது.

இத் திருவிழாவின் இறுதி நாளில் அம்பு போடுதல் என்ற ஒரு நிகழ்ச்சியும் நடைபெறும். அரசர் இருந்த நகரங்களில் அவ்வரசரே அரச வீதிகளின் வழியாக உலாப்போந்து குறித்த இடத்துக்கு வந்து அம்பு போடும் பழக்கம் உண்டு. ஏனைய ஊர்களில் ஆங்காங்கேவுள்ள கோவில்களிலிருந்து கடவுள் திருவுருவங்களுக்கு வில்லம்பு தாங்கிய திருக்கோலம் செய்வித்து, எழுந்தருளப் பண்ணி திருவுலாக் கொணர்வர். இறுதியில் குறிப்பிட்ட இடத்தையடைந்து அம்பு போடத் தொடங்குவர். கடவுளர் கையிலுள்ள வில்லும் அம்பும் அவ் வண்ணமேயிருக்கும். கடவுளர் அருகில் அமர்ந்திருக்கும் குருக்கள்மார் அத் தொழிலைச் செய்வர். மணியடிக்கும் கையில் வில்லையும் சூடத் தட்டேந்துங் கையில் அம்பையும் ஏந்தினால் எப்படியிருக்கும்? பாவம்! அவர்கள் எந்தக் காலத்தில் வில்லம்பு ஏந்தினர்? அதனால் அம்பெய்தவுடன் அவர்தம் காலடியிலேயே வீழும். அம்புகள் கூர்மையின்றியிருப்பதால் கால்களிற் காயமின்றித் தப்புவர்.

இதற்கு முன் கூறிய அனைத்தும் பிள்ளைப் பருவத்துக்குரியனவாக இருக்க அம்பு போடுதல் மட்டும் அரசர் செயலாகவும் கடவுளர் 'பிரதிநிதி'ச் செயலாகவும் உளதே என்னும் எண்ணம் எழலாம். அரசர் தொடர்பும் ஆண்டவன் தொடர்பும் நாமாகப் பின்னர்ப் புகுத்திக் கொண்டவையே. அம்பு போடுதல் என்ற நிகழ்ச்சியும் சிறாரைப் பொறுத்ததே. பள்ளிச் சிறுவரும் ஏனைய சிறுவரும் அழகுத் திருவுருவங்களாகக் காட்சியளிப்பர். அந் நாளில் அச் சிறுவர் தங் கைகளிலே அம்புகள் இலங்கும். செல்வக் குடிச்சிறார்களாயின், பல்வகை

வேலைப்பாடுகள் அமைந்த வெள்ளியம்புகள் வைத்திருப்பர். ஏழையராயின் அவர் கைகளில் கோலாட்டக் குச்சிகளே அம்புகளாகத் தோற்றமளிக்கும். ஊரின் நடுவே வாழை மரமொன்று நன்கு கட்டி வைக்கப்பட்டிருக்கும். அம்பேந்திய இச் சிறுவீரர், அம் மரத்தின் மீது தம் ஆற்றலைக் காட்டுவர். சிறிது நேரத்தில் அப் பகைவாழை நார் நாராகி, உருச்சிதைந்து வீழும். சிறு பருவத்தில் கோலாட்டக் குச்சியேந்தி வாழையின் மார்பைப் பிளந்து கீழே வீழ்த்தி வெற்றிக் களிப்புடன் வீடு திரும்பிய அக் காட்சி இன்னும் என் மனத்தே பசுமையோடிருக்கிறது.

மேற்கூறிய அம்பு போடும் நிகழ்ச்சியும் சிறுவரோடு தொடர்புடையதே என்பதை நாம் உணர்ந்துகொள்ள முடிகிறது. தமிழர் மரபு, வீர மரபு, ஆதலின், அம் மரபுக்கேற்ப இளஞ்சிறார்க்குக் கல்வி தொடங்கும்போதே போர்ப் பயிற்சியையும் வீரத்தையும் விளையாட்டாகவே தொடங்கி வைத்துள்ளனர். நம் முன்னோர், கல்வியும் வீரமும் குழந்தைகளுக்கு விளையாட்டாகவே ஊட்டியுள்ளனர் என்னும் உண்மையையும் இதன் வாயிலாக நாம் உணர முடிகிறது.

சிறாரும் விற்பயிற்சி, வேற்பயிற்சியுடையர் என்பதைப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலைப் பாடலொன்று நமக்குப் புலப்படுத்தும். "அவ் வீரனுடைய பதி, வில்லின் முன் அம்பைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தொடுக்கும் வேட்டையாடும் சிறு பிள்ளைகளின் முன் முயல்கள் பாயும் முன்றிலையுடையது" என்பது அப் பாடற் கருத்தாகும். அப் பாடல்,

> "*வில்முன் கணைதெரியும் வேட்டைச் சிறுசிறார்*
> *முன்முன் முயல்உகளும் முன்றிற்றே*" என்பதாகும்.

'கணைதெரியும் சிறுசிறார்' என்ற தொடரை உற்று நோக்குக.

இதுகாறும் கூறிய கொலு வைத்தல், கோலாட்டம் ஆடுதல், கல்வி தொடங்குதல், அம்பு போடுதல் போன்ற நிகழ்ச்சிகளால் இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட இத் திருநாள் குழந்தைகளுக்காக நம் முன்னோரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பெருநாள் என்பது உறுதியாகிறது. குழந்தைகட்கு விளையாட்டாகவே எதையும் கற்றுக் கொடுத்தல் வேண்டும் என்பது உளநூல் உணர்த்தும் உண்மை. இவ்வுண்மையை நன்குணர்ந்த தமிழர், இத்தகு ஒரு திருநாளை, குழந்தைகள் விழாவை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றனர். இப்போது சில ஆண்டுகளாக உலகக் குழந்தைகள் விழா என்று கொண்டாடி வருகிறோ மல்லவா? இந்த விழா முன்பே நம்நாட்டில் உயரிய முறையில் கொண்டாடப் பெற்று வந்திருக்கிறது. நாம் மறந்துவிட்டோம் 'தசரா' என்றும் 'நவராத்திரி' என்றும் 'சரசுவதி பூஜை' என்றும் 'ஆயுத பூஜை' என்றும் எப்படியெல்லாமோ பெயரை மாற்றி வைத்து, மயங்கிப் பெரியவர்களாகிய நாம் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

இவ் விழா குழந்தைகள் விழா. தமிழர்க்கே உரிய விழா என்பதில் ஐயமே இல்லை. இதன் பெயர் மறையும்படியாக மேலே பூசப்பட்ட வண்ணங்களைக்

கொண்டும், கட்டுக் கதைகளைக் கொண்டும், பெயர்களைக் கொண்டும் அயலவர் விழாவென்று மயங்கிவிட்டோம். விழாவின் நிகழ்ச்சிகளை நோக்கும் அளவிலேயே உண்மை புலனாகும். எனினும் இதன் உண்மைப் பெயரையும் அறிந்துகொள்வது சாலப் பயன்தரும். இதனையறிந்துகொள்ளச் செட்டிநாட்டுப் பகுதிகளுக்குச் செல்லுதல் வேண்டும். இப் பகுதி மக்கள் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வரை மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடிவந்தனர். எப்படியோ இப்பொழுது அருகிவிட்டது. இவ் விழாவினை 'மாநோம்பு' என்றும் 'மகர் நோம்பு' என்றும் அப் பகுதியில் இன்றும் கூறுவதைக் கேட்கலாம். அச் சொல்லின் உண்மை யுருவம் வேறு. அவ் வுருவம் பேச்சு வழக்கிற் சிதைந்து திரிந்து உருமாறி யிருக்கிறது. மகார் நோன்பு என்பதே அதன் முழு உருவம். மகார் என்னுஞ் சொல் சிறுவர் எனப் பொருள்படும். நோன்பு எனுஞ்சொல் விழா, திருநாள் எனும் பொருளில் வரும். மகார் நோன்பு என்னும் பெயர். சிறுவர் விழா – குழந்தைகள் விழா என்னும் பொருளைச் சுட்டி நிற்கிறது.

இவ்வாறு குழந்தைகளுக்குக் கொலுவும் கோலாட்டமும் காட்டி விளையாட்டுணர்வூட்டி அவ் வழியே கல்வியைத் தொடங்கிப் படைப் பயிற்சியும் அளித்து வளர்த்துவந்தனர். நம் மக்கள் தாம் கற்பனை வளம் மிக்கவர் அல்லவா? கல்விக்குக் கலைமகள் என்றும் வீரத்துக்குக் கொற்றவையென்றும் கற்பனை யுருவம் கொடுத்தனர். காலப் போக்கில் அவை சமயச் சார்புடையன வாகி, சரசுவதிபூசை, ஆயுதபூசை எனப் பெயர் பெற்றன. கல்வியையும் படைக்கலத்தை யும் என்று பூசனைப் பொருளாக்கினரோ அன்றே கல்வியிலும் வீரத்திலும் பின் தங்கிவிட்டனர் தமிழர். தெய்வங்களின் பெயரால் கள்ளக் கணக்குச் சுவடி களையும் வஞ்சனைத் துலாக் கோலையும் வழிபடத் தொடங்கிப் பொய்யராக – போலியராக மாறிவிட்டனர். மகார் நோன்பு என்னும் பெயரை மறந்ததால் மாற்றியதால் நேர்ந்த விளைவுகளை எண்ணிப் பாருங்கள்.

புரட்டாசித் திருநாள் தமிழர்க்கே உரிய திருநாள் என்ற உண்மையையும் குழந்தைகளுக்காக ஏற்படுத்தப் பெற்ற திருநாள் என்ற உண்மையையும் உலகுக்குணர்த்த மகார் நோன்பு என்ற இப் பெயர் ஒன்றே சாலும்.

இப் பெயரும் நிகழ்ச்சியும் மற்றப் பகுதிகளில் வழக்கொழிந்தமை போலச் செட்டிநாட்டுப் பகுதியிலும் வழக்கொழிந்திருப்பின், இவ் விழாவையும் இதன் உண்மைகளையும் இழந்திருப்போம். ஆதலின், இன்னோரன்ன பழந்தமிழ்ச் சொற்களை வழக்கொழிய விடாது காத்தலும் அவற்றுட் பொதிந்துள்ள உண்மைகளை ஆய்தலும் தமிழ் மக்களுக்குத் தலையாய கடமையாகும். இக் கடமை காத்து ஒழுகுவோமாயின் நாம் இழந்த பல உரிமைகளை – செல்வங் களை–நாகரிகங்களை மீண்டும் பெற்றுத் திகழலாம் என்பது ஒருதலை.

(தினமணிக் கதிர் இதழ்)

3

ஒருமையா? ஒற்றுமையா?

இந்திய அரசியலில் 'ஒருமைப்பாடு' என்ற சொல் அடிக்கடி ஒலித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கேட்கிறோம். இடையிடையே 'ஒற்றுமை' என்ற சொல்லும் அடிபடுவதுண்டு. இவ்விரு சொற்களும் ஒரே பொருளைத் தருவன போலத் தோன்றும். ஆனால், அவ்விரண்டு சொற்களுக்கும் பொருள் வேறுபாடு இருத்தலை நுணுகி ஆராய்வோர் எளிதில் அறிந்துகொள்வர். ஆதலின், அச் சொற்கள் பற்றி ஆராய்ந்தறிவது நலம் பயக்கும் என்ற கருத்துடன் இக் கட்டுரை எழுதப்படுகிறது. சொல் பற்றிய ஆராய்ச்சி ஒன்றுதான் நோக்கமே தவிர அரசியல் ஆராய்ச்சி அன்று. நாட்டில் பிளவுபட்டநிலை இருத்தல் தகாது; ஒன்றுபட்ட நிலை உருவாதல் வேண்டும் என்ற நோக்கத்தின் அடிப்படை யிற்றான் 'ஒருமைப்பாடு' என்ற சொல்லும் 'ஒற்றுமை' என்ற சொல்லும் பயன்படுத்தப் பட்டுவருகின்றன.

ஒருமை என்றால் என்ன

முதலில் 'ஒருமைப்பாடு' என்றால் என்ன? என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். இதற்கு இராமலிங்க அடிகளார் அருமையான விளக்கம் தருகிறார். இறைவனே! உன்னை உள்ளன்புடன் நினைக்கின்ற அடியவருடைய தொடர்பு எனக்கு வேண்டும் என்ற கருத்தை 'ஒருமையுடன் நினது திருமலரடி நினைக்கின்ற உத்தமர் தம் உறவு வேண்டும்' என்ற பாடல் வரியாற் குறிப்பிடு கின்றார். இதில் 'ஒருமை' என்ற சொல்லைக் கூர்ந்து நோக்குதல் வேண்டும். இறைவனை எவ்வாறு நினைப்பது? கண்ணொன்று காணச் செவியொன்று கேட்க, நாவொன்று சுவைக்க, மூக்கொன்று முகர மனம் இறைவனை நினைப்பதாற் பயனில்லை. ஏனைய பொறிகள் தத்தம் புலன்களிற் செல்லாது அடங்கி, ஒடுங்கி ஐம்புலனும் ஒரு புலனேயாக மனம் இறைவனை நினைத்தல் வேண்டும். அதுதான் ஒருமை; அதுதான் உண்மையான அன்பு; அவ்வாறு நினைப்பவரே 'உத்தமர்' ஆவர் என்பது அடிகளார்தம் உள்ளக்கிடக்கை. அவ்வாறாயின் பிறவெல்லாம் தம்தம் தனிநெறியிற் செல்லாது அடங்கி, ஒடுங்கி ஒன்று மட்டுமே தலை நிமிர்ந்து செயற்படுவது 'ஒருமை' என்றாகிறது. இஃது ஒற்றுமையாகாது.

ஒற்றுமை என்றால் என்ன

இனி ஒற்றுமை என்ற சொல்லை – அதன் விளக்கத்தைக் காண்போம். ஒரு பள்ளியில் ஆசிரியர் பலர் இருக்கின்றனர். குறித்த நேரத்தில் உள்ளே நுழைகின்றனர். ஒருவர் கணக்குப் பாடம் கற்பிக்கின்றார். ஒருவர் தமிழ் கற்பிக்கின்றார். ஒருவர் ஆங்கிலம்; ஒருவர் அறிவியல் என்று தனித்தனியே பாடங்கள் கற்பிக்கின்றனர். பின்னர் உரிய நேரத்தில் வெளிப்போந்து தனித்தனியே அவரவர் தம் இல்லத்து வேலைகளில் ஈடுபடுகின்றனர். இவ்வாறு பள்ளியின் வளர்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரு நேரத்தில் ஓரிடத்திற் கூடி ஒன்றுபட்டு நின்று பணி செய்து பின்னர்ப் பிரிந்து தத்தமது கடமை யாற்றுகின்ற நிலைமை ஒற்றுமை யாகும். அஃதாவது கூட வேண்டிய நேரத்திற் கூடி அவரவர் பாடங்களைக் கற்பித்துப் பிரிய வேண்டிய நேரத்தில் பிரிந்து வாழ்வது ஒற்றுமை. இதனை 'ஒருமை' என்று கூறுதல் பொருந்தாது. ஒருமை எனக் கூறினால் அவரவர் பாடங்களைக் கற்பிக்காது ஒரே பாடத்தைக் கற்பித்தல் வேண்டும். கூடுதலும் பிரிதலும் இன்றிப் பள்ளிக்குள்ளேயே உறைதல் வேண்டும். இதுதான் ஒருமை.

இலக்கண விளக்கம்

மற்றொரு வகையால் இச்சொற்களுக்கு விளக்கம் காண்போம். இலக்கணத்தில் 'இரட்டைக் கிளவி', 'அடுக்குத் தொடர்' என இரு சொற்கள் உண்டு. நீர் சலசல என ஓடுகிறது என்னும் தொடரில் சலசல என்பது இரட்டைக் கிளவி ஆகும். கிளவி என்றால் சொல் என்று பொருள். சொல் இரட்டையாக வரின் அஃது இரட்டைக் கிளவி எனப்படும். 'சலசல' எனச் சேர்ந்திருக்கும் பொழுது அஃது ஒலிக்குறிப்புப் பொருளை உணர்த்தும். 'சல' எனப் பிரித்தால் தனக்குரிய பொருள் தாராது. தனித்து நின்று பொருள் தாராது. ஒரு சொற்போலச் சேர்ந்து நின்றால் மட்டுமே பொருள் தருவது 'இரட்டைக் கிளவி' எனப்படும். இதுபோன்றதுதான் ஒருமைப்பாடும். அஃதாவது தனித்து நில்லாது, தனக்குரிய தன்மையிழந்து மற்றொன்றுடன் இரண்டறக் கலந்து ஒன்று போல நின்று செயற்படுவது ஒருமை.

அடுக்குத் தொடர் என்பது இரட்டைக் கிளவி போலவே இரு சொற்கள் கூடி நிற்கும். ஆனால், பிரிந்து நிற்பினும் தனக்குரிய பொருளைத் தரும். பலபல ஊரார் பாராட்டினர் என்ற தொடரில் 'பலபல' என்பது அடுக்குத்தொடர். இது 'பல' எனப் பிரித்து நிற்பினும் தனக்குரிய பொருளைத் தரும். இதனை 'இரட்டைக் கிளவி' எனல் பொருந்தாது. இவ்வாறு ஒன்றுடன் ஒன்று கூடி நின்றும் தனித்து நின்றும் தனக்குரிய தன்மையுடன் இயங்குவது ஒற்றுமையாகும்.

பாலும் சர்க்கரையும்

பாலுடன் சர்க்கரை கலக்கப்படுகிறது. சர்க்கரை கரைந்துவிடுகிறது. தன் உருவத்தையும் இழந்துவிடுகிறது; பால் மட்டும் கண்ணுக்குப் புலனாகிறது;

அதற்குச் சுவையும் கூடுகிறது. இவ்வாறு ஒன்று மற்றொன்றுடன் கலந்து, தன் தனித்தன்மையை இழந்து அந்த மற்றொன்றுக்கு வலிமை கூட்டுவது ஒருமை.

மலரும் மாலையும்

பல்வேறு வகையான மலர்களைக் கொண்டு ஒரு மாலை தொடுக்கிறோம். பல்வேறு நிறமும் பல்வேறு மணமும் கொண்ட மலர்கள் அனைத்தும் ஒன்றுகூடி மாலையாகி அழகு தருகிறது. ஆயினும், ஒவ்வொரு வகை மலரும் அதனுடன் நிறத்துடனும் மணத்துடனும் பொலிந்து நிற்கும். தனித்தன்மையை இழந்து விடுவதும் இல்லை. மாலையிலிருந்து பிரிக்கப்படினும் அவ்வம்மலர்கள் தத்தமக் குரிய நிறத்துடனும் மணத்துடனும் மிளிரும். இவ்வாறு பல பொருள்கள் தத்தம் தனித்தன்மையை இழந்துவிடாது, கூடி நின்று, பின்னர்ப் பிரியினும் பண்டைய நிலையில் இருப்பது ஒற்றுமை எனப்படும். சுருங்கக் கூறின் ஒன்றுக்குள் ஒன்று கலந்து மறைவது ஒருமை. ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்ந்து வாழ்வது ஒற்றுமை.

பாரதி விளக்கம்

ஒருமைக்கும் ஒற்றுமைக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை நன்குணர்ந்த பாரதியார் நமக்குத் தெளிவு பிறக்கும் வகையில் பாடியுள்ளார்.

"செப்புமொழி பதினெட்டுடையாள் - எனில்
சிந்தனை ஒன்றுடையாள்"

என்னும் பாரதியார் பாடல் ஒற்றுமை என்னும் சொல்லுக்கு விளக்கம் தருவதை விடப் பிறிதொரு விளக்கம் வேண்டுவதோ? அவர் காட்டும் நெறியில் கருத்தைச் செலுத்தினால் செப்புமொழி பதினெட்டாகவும் சிந்தனை ஒன்றாகவும் இருப்பதுதான் ஒற்றுமை என்பது நன்கு புலனாகும். இவ்வாறின்றிச் செப்புமொழி ஒன்றாகவும் சிந்தனை பதினெட்டாகவும் இருப்பின் ஒருமையாகும். இதனால் நாட்டுக்கு வலிமையோ, வளர்ச்சியோ, பொலிவோ, பெருமையோ ஏற்படும் என்பது ஐயப்பாட்டுக்குரியது.

உண்மையான நாட்டுப் பற்றும் விடுதலை வேட்கையும் கொண்ட பாரதியார் இவ்விரு சொற்களுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை நன்குணர்ந்தவ ராதலால் நாடு வாழ்தல் வேண்டும் என்ற மனநிலையிற் பாடுகின்றார். இந்திய ஒற்றுமையைப் பல்வகையிலும் வலியுறுத்திப் பாடும் இயல்புடைய அவர்,

"ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு - நம்மில்
ஒற்றுமை நீங்கிடில் அனைவர்க்கும் தாழ்வு"

என்று பாடுகின்றார். இப் பாடலில் மிகுந்த உன்னிப்புடன் ஒற்றுமை என்னும் சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார்; ஒருமை எனுஞ் சொல்லைப் பயன்படுத்த வில்லை. இந்தியா நல்வாழ்வு பெற ஒற்றுமை வேண்டற்பாலது. அவ் வொற்றுமையைச் சிந்தனை ஒன்றாக இருந்தால் மட்டுமே உண்டாக்க இயலும்.

அதை விடுத்து மொழி ஒன்றாக இருப்பதாலோ ஆட்சி ஒன்றாக இருப்பதாலோ உண்டாக்கிவிட இயலாது என்பது அவர்தம் கருத்து.

ஆதலின், இவ்விரு சொற்களுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை நன்குணர்ந்து கொண்டு இந்தியா வலிமையுள்ள நாடாக விளங்க ஒருமை வேண்டுமா? ஒற்றுமை வேண்டுமா? என்பதை அரசியல் சீர்வாய்ந்த நல்லோர் ஆய்தல் நன்று.

இந்தியா பல்வேறு மொழிகள், பல்வேறு இனங்கள் பல்வேறு பண்பாடுகள், நாகரிகங்கள் கொண்ட பல்வேறு மாநிலங்களடங்கிய நாடு. அம் மாநிலங்களில் உள்ள இனம், மொழி, பண்பாடுகள் தத்தம் தனித்தன்மையை இழந்து ஒரே இனம், ஒரே மொழி, ஒரே பண்பாடு என இரண்டறக் கலந்து விடுவதுதான் நோக்க மெனில் ஒருமைப்பாடு என்ற சொல்லே பொருத்தம் உடையது. அவ்வாறன்றி, அந்தந்த மாநிலத்து இனம், மொழி, பண்பாடு கெடாமல், தனித்தன்மையை இழந்து விடாமல் காத்துக்கொண்டு இந்திய ஒன்றியத்திற் கூடி வாழ்வது நோக்கமெனில் ஒற்றுமை என்ற சொல்லே சாலப் பொருத்தமுடைத்து.

ஆதலின், நாட்டின் நலங் கருதும் நல்லோர், உண்மையான நாட்டுப் பற்றுடையோர், உலக அரங்கில் இந்தியா உயர்ந்த புகழைப் பெறுதல் வேண்டும் என்று விழைவோர், ஒன்றுபட்டுக் கூடி வாழும் நல்லெண்ணங் கொண்டோர் தேர்ந்தெடுத்துப் பயன்படுத்த வேண்டிய சொல் ஒருமையா? ஒற்றுமையா?

4

கவிதை பிறந்த கதை

குழந்தை எளிதாகப் பிறப்பதும் உண்டு, பெரும் வேதனைகளுக் கிடையே பிறப்பதும் உண்டு. அவ்வவர் உடல்நிலைக்கேற்ப அது நிகழும். கவிதை பிறப்பதும் அப்படித்தான். எளிதாகவும் பிறக்கும், இடர்ப்பாடுகள் தந்தும் பிறக்கும். அவ்வப்பொழுது ஏற்படும் மனநிலைக்கேற்ப அது பிறக்கும். கவிதை பிறக்கும் பொழுது என் பட்டறிவு நிகழ்ச்சிகளை ஈண்டுக் குறிப்பிட விழைகின்றேன்.

1949இல் பணி தேடும் படலத்தில் நான் ஈடுபட்டிருந்த நேரம், மணப்பாறை யில் என் நண்பர் இல்லத்தில் தங்கியிருந்தேன். அப்பொழுது 'பொன்னி' ஆசிரியரிடமிருந்து ஒரு மடல் வந்தது. கோவையில் முத்தமிழ் மாநாடு நடைபெறப் போவதாகவும் 'அழகின் சிரிப்பு' என்னுந் தலைப்பில் கவிதைப் போட்டி வைத்திருப்பதாகவும் திசம்பர் மாதம் 22ஆம் தேதிக்குள் கவிதை அனுப்புதல் வேண்டுமென்றும் குறிப்பிட்டிருந்தார். மணப்பாறை நண்பர் என்னையும் போட்டியிற் கலந்துகொள்ள வற்புறுத்தினார். அப்பொழுது என் மனநிலை சரியில்லை. அதனால் எழுதவுமில்லை.

தேதி 20 ஆயிற்று, பெரியகுளத்துக்குப் புறப்படுகிறேன். நான் கவிதை எழுதவில்லையே என்று நண்பர் வருத்தப்பட்டார். தொடர் வண்டியிற் செல்லும் பொழுது எழுதிவிடுகிறேன். தாளொன்று கொடு என்று சொன்னேன். 'இவ்வளவு நாள் எழுதவில்லை; இனி மேலா எழுதப் போகிறாய்' என்று மனச் சலிப்புடன் ஒரு தாளை என்னிடம் தந்தார். நான் வாங்கி வைத்துக்கொண்டு அதைப்பற்றிய சிந்தனையே இன்றித் திண்டுக்கல் வந்து சேர்ந்தேன். இரவு 11 மணி பெரியகுளத்துக்குச் செல்ல வேண்டிய கடைசி வண்டி போய்விட்டது. காலை 4 மணிக்குத்தான் வண்டி. பேருந்து நிலையத்திலேயே விழித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

எவ்வளவு நேரம் விழித்துக்கொண்டு வெறுமனே இருக்க முடியும்? சரி கவிதை எழுதுவோம் என்றெண்ணி எழுதி முடித்தேன். பின்னர் அங்குமிங்கும் உலவினேன். மணி நான்காயிற்று. முதல் வண்டியில் ஏறிப் பெரியகுளம் வந்தடைந்ததும் கவிதையைப் படியெடுத்துக்கொண்டு அஞ்சல் நிலையம் சென்றேன். அன்று அஞ்சலிற் சேர்த்தால்தான் கடைசி நாளாகிய 22ஆம் தேதி அவர்களுக்குக் கிடைக்கும். ஆனால், காலை 11 மணிக்குக் கட்டெடுக்கப் பட்டுவிட்டதென்று கேள்விப்பட்டு வருத்தத்துடன் திரும்பினேன்.

வழியிற் கண்ட நண்பர் ஒருவர் விவரத்தைக் கேட்டு, அதனை வாங்கி, வெற்றிலைக் குன்று (வத்தலக்குண்டு) என்ற ஊரில் அஞ்சலிற் சேர்க்கச் செய்தார். உரிய நாளில் உரியவர்க்குச் சென்றடைந்தது. சில நாளில் 1950இல் 'திராவிட நாடு' இதழில் முடிவு வெளியிடப்பட்டது. நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார், பாவேந்தர் பாரதிதாசன், பன்மொழிப்புலவர் கா.அப்பாத்துரையார் மூவரும் நடுவராக இருந்த அப் போட்டியில் என் கவிதை முதன்மை பெற்றதாக அச் செய்தி கூறியது. பேருந்து நிலையத்திற் பிறந்த 'அழகின் சிரிப்பு' ஒரு சிறு வெள்ளிக் கிண்ணத்தை முதல் பரிசிலாகப் பெற்றுத் தந்தது. எனக்கு மகிழ்வைத் தந்த அதே கிண்ணம் எங்கள் வீட்டுக்குட் புகுந்த திருடனுக்கு ஒருநாள் உணவாக மாறியது. 'முடியரசன் கவிதைகள்' என்னும் நூலில் 'அழகின் சிரிப்பு' வெளிவந்துள்ளது.

பேருந்து நிலையத்திற் பிறந்த கவிதை 'அழகின் சிரிப்பு' இனி, பேருந்திலேயே பிறந்த கவிதையும் உண்டு. தென்னாட்டு இராசாராம் மோகன்ராய் என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்ட தமிழறிஞர் சொ.முருகப்பனார் இராமாயணத்தில் அளவு கடந்த ஈடுபாடு கொண்டவர். இராமகாதை என்ற பெயரில் திருத்தமான பதிப்பொன்று கொணர விரும்பிப் பெரிதும் முயன்று வந்தார். அதன் பொருட்டுப் பல்வேறு பதிப்புகளையும் ஏடுகளையும் துருவித் துருவி ஆய்ந்து வந்தார். தஞ்சை அரண்மனையில் சரசுவதி நூல்நிலையத்தில் மன்னரால் தொகுத்து வைக்கப் பட்டிருந்த ஏடுகளை அடிக்கடி சென்று ஆராய்ந்து வருவார். உண்ணும் பொழுதும் உறங்கும் பொழுதும் நண்பருடன் உரையாடும் பொழுதும் இதே சிந்தனை, இதே பேச்சு, சுருங்கக்கூறின் அல்லும் பகலும் அதே நினைவுதான்.

அவர் இப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த பொழுது நானும் புலவர் சிலரும் உடனிருப்பது வழக்கம். அக் காதையில் அவர்க்குள்ள ஈடுபாடும், திருத்தமான பதிப்பு வெளிவருவதற்காக அவர் பட்ட பாடும் என் உள்ளத்தில் நன்கு பதிவாகி விட்டன. ஒரு கால் நானும் என் நண்பர் தமிழண்ணலும் காரைக்குடியில் இருந்து திண்டுக்கல்லுக்குச் செல்ல நேர்ந்தது. பேருந்திற் செல்லும்பொழுது முருகப்ப னாரைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்கினோம். உந்து விரைவாக ஓடியது. உரையாடல் சுவையாக நடந்தது. பின்னர் உரையாடல் நின்றது. கவிதை பிறந்தது. திண்டுக் கல்லில் முத்து நல்லப்பன் என்ற நண்பர் இல்லத்துக்குச் சென்றதும் அவரிடத்தில் அக் கவிதையைச் சொன்னேன். அந் நண்பர் மகிழ்ந்து அவர் பெயர் பொறித்த மஞ்சள் நிற அஞ்சலட்டை ஒன்றைத் தந்து அப் பாடலை எழுதுவித்து முருகப்ப னார்க்குச் செலவிடுத்தனர். அப் பாடலைக் கண்ட முருகப்பனார் பெருங்களிப் புற்று 'நான் கம்பராமாயணத்தைத் தொட்டுப் படும்பாடு பெரிதுதான். ஐந்தாண்டு களாக இது நடந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆனால் சில நிமிடங்களில் உதித்த தங்கள் பாடல்கள் என்னுடைய ஐந்தாண்டுத் திகைப்புக்கு மாற்றாகி, மருந்தாகிவிட்டன' என நெஞ்சு நெகிழ்ந்து எழுதியிருந்தார். அவரை மனமுருகச்

செய்த பாடல்கள் முடியரசன் கவிதைகள் என்னும் நூலில் வெளிவந்துள்ளன. அவை இவைதாம்.

'கம்பன் புகன்றதெனக் கட்டுரைத்த பாக்கடலுள்
நம்பிக் குளித்து நலங்கண்டான் - அம்புவிக்கு
முத்தெடுத்துக் கோத்து முழுநூலில் தந்திட்டான்
நத்துதமிழ்ப் பாவை நயந்து.

முத்தெடுக்க மூழ்கி முருகப்பா பட்ட துயர்
தித்திக்கும் செந்தமிழே தேர்ந்துணரும் - வைத்திருந்த
தஞ்சை மன்னன் ஏடுரைக்கும் தக்கபுல வோர்குழுவின்
நெஞ்சுரைக்கும் இவ்வுலகில் நின்று.'

குழந்தைகளைப் பற்றிய என் பாடல்கள், பெரும்பாலும் என் குழந்தைகளை மய்யப் பொருளாகக் கொண்டவையேயாகும். ஒருமுறை என் மகன் பாரியென்பவன் தொட்டிலில் துயின்று கொண்டிருந்தான். துயிலும் அழகைப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றேன். குழந்தைகளிடம் மிகுந்த ஈடுபாடு கொள்ளும் இயல்புடையவன் நான். அதனால் நீண்ட நேரம் அக் காட்சியில் ஈடுபட்டிருந்தேன். அவ்வீடுபாடு என் கவிதையுணர்வைத் தூண்டிவிட்டது. கவிதையும் பிறந்து விட்டது.

"மோனத் துயில்கொள்ளும் போதினிலே - இமை
மூடிக் கிடக்கும்கண் மீதினிலே
ஞானச் சுடரொளி வீசுதடா - தெய்வம்
நண்ணிவந் தென்னெஞ்சிற் பேசுதடா"

என்பது அப் பாடலாகும். பின்னர், முன்னும் பின்னும் சில கண்ணிகளைச் சேர்த்துப் பாடிப் 'பேசுந் தெய்வம்' என்ற தலைப்பிட்டு வெளியிட்டேன். இப் பாடல் 'சாகித்திய அகாதமியால்' இந்திய மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. 'காவியப் பாவை' என்னும் நூலில் வெளிவந்துள்ளது இப் பாடல்.

பின்னர் அவன் பிள்ளைப் பருவங் கடந்து பள்ளிப் பருவம் எய்தினன். ஒருநாள் அவனை அடித்துவிட்டேன். அவன் அழுதுகொண்டே உறங்கி விட்டான். அவன் அழுதது கண்டு துடித்துப் போனேன். "உன் கண்ணில் நீர் வடிந்தால், என்னெஞ்சில், உதிரங்கொட்டுதடி" என்று பாரதி பாடியது உண்மையென உணர்ந்தேன். உணர்ச்சி வயப்பட்ட நான் உறங்கும் அவனைப் பார்த்தேன். உள்ளுணர்ச்சி வெளிப்பட்டது கவிதையாக. பாடல் இதோ.

'அடஞ்செய்தாய் நீ என்றடித்தேன் - பின்னர்
அழுகின்ற கண் கண்டு நெஞ்சந் துடித்தேன்
குடங்கையில் கன்னத்தைச் சேர்த்துத் துயில்வாய்
குறுநெற்றி எழில்காட்டும் மேலாக வேர்த்து.'

ஏழு கண்ணிகள் கொண்ட இப்பாடல் "செற்றந் தவிர்ந்தேன்" என்னுந் தலைப்பில், 'காவியப் பாவை' என்னும் தொகுப்பில் வெளியிடப்பட்டது.

குமணன் என்ற என் மகன் ஒரு பாடல் தோன்றக் காரணமாக இருந்தான். இவன் பிள்ளைப் பருவத்தில் கொழுகொழு வென்றிருப்பான். ஒருநாள் விடியலில் என் துணைவியார் கோலப் பொடியைச் சிறிய திண்ணையில் வைத்துவிட்டு வாயிலில் நீர் தெளித்துக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது தவழ்ந்துகொண்டே வெளியில் வந்த அச் சிறுவன் திண்ணையருகே வந்து, அந்தக் கோலப் பொடியை இழுத்துத் தலையில் கொட்டிக்கொண்டான். அஃது உடல் முழுதும் சிந்திவிட்டது.

என் துணைவியார் என்னை அழைத்துக் காட்டினார். நான் ஓடி வந்து பார்த்தேன். வெள்ளைப் பிள்ளையார் போல அமர்ந்திருந்தான். எனக்கு ஒரே சிரிப்பு. என் மனைவிக்கோ ஒரே எரிச்சல். உடனே ஒரு தாய் தன் பிள்ளையைப் பற்றிக் கூறுவதாக அமைந்த பாடலொன்றை எழுதினேன்.

எடுப்பு

சொன்னாலும் புரியாத பருவம் - என்றன்
துயரத்தைச் சற்றேனும் உணராத சிறுவன்
- சொன்னாலும்

வாயிலில் மாக்கோலம் போட்டுப் - பின்னர்
வந்தங்கு நோக்குவேன் அவன் கூச்சல் கேட்டுக்
கோயிலில் பிள்ளையார் போலே - அந்தக்
கோலப் பொடிக்குள்ளே மூழ்கித் தவிப்பான்
- சொன்னாலும்

....

பஞ்சணையில் துயில்கொள்ளும் போது - சின்ன
பாலகனின் பால்வழியும் கண்ணிமையின் மீது
கொஞ்சிவிளை யாடுமெழில் காண்பேன் - செய்த
குறும்பெல்லாங் காணாத தாயுள்ளம் பூண்பேன்
- சொன்னாலும்

'பிள்ளைக் குறும்பு' என்ற தலைப்பில் வெளிவந்துள்ள இவ்விசைப் பாடலும் 'காவியப் பாவை'யைச் சேர்ந்தது.

ஒருநாள் என் இல்லத்தில் தேர்வுத்தாள் திருத்திக்கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது அத்தர் விற்கும் வணிகர் ஒருவர் வந்து, வாங்கிக் கொள்ளுமாறு வற்புறுத்தினார். இப்பொழுது வேண்டாம்; பிறகு வாங்கிக் கொள்ளுகிறேன் என்று எவ்வளவோ சொல்லியும் விடவில்லை. "இது உயர்ந்த சரக்கு; இது பாரிசு; இது இங்கிலாந்து; இது பம்பாய்" என்று சொல்லிக்கொண்டே என் சட்டையில்

அத்தரைத் தடவிவிட்டு, ஒரு போத்தலைத் தாளில் சுருட்டிக் கொடுத்து என் தலையிற் கட்டிவிட்டுப் போனார். தேர்வுத் தாள் திருத்தும் பொழுது, இஃது எனக்கு ஓர் இடையூறாகவும் எரிச்சலாகவும் இருந்தது. திருத்தும் பணி ஓடவில்லை. எரிச்சல் பாடலாக ஓடி வந்தது. உடனே பாடலை எழுதி விட்டுத் திருத்தும் பணியில் ஈடுபட்டேன்.

எடுப்பு

அத்தர் விற்று வருவோனின் தொல்லை - அப்பப்பா
அவன் கையில் அகப்படுவார் தப்பிடுவதில்லை.

முடிப்பு

பூசுவது நம்முடலில் ஒன்று - சின்ன
போத்தலில் அடைத்துக் கொடுப்பது மற்றொன்று
காசுவரும் படிஒன்றே நோக்கம் - குழைந்து
கனியமிகப் பேசிடுவான் கண்டபலன் ஏக்கம்.

இந்த அத்தர்ப்பாட்டும் 'காவியப் பாவை'க்குரியதே.

கனவிலே பிறந்த கவிதைகளும் உண்டு. அவற்றுள் ஒன்று காண்போம். 'அனிச்ச அடி' ஓர் அருமையான நாடகக் காப்பியம். இதன் ஆசிரியர் பாவலர்மணி பழநி, காப்பியத்தை எழுதி முடித்தபின் என்னை உள்ளிட்ட நண்பர் சிலர் முன்னிலையில் மாலை தோறும் படித்துக் காட்டுவார். நாங்கள் ஐய வினாக்கள் தொடுப்போம். அவர் தெளிவுபடுத்தி ஐயம் அகற்றுவார். சிலவேளை மறுப்புகள் உரைப்போம். மறுப்புக்கேற்ற மறுமொழி உரைத்து அமைதி தருவார். மாற்ற வேண்டிய நிலைமை ஏற்படின் மாற்றமும் செய்து கொள்வார். பண்டை நாள் அரங்கேற்றம் போல் அந் நிகழ்ச்சி இருந்தது. இற்றைநாள் கவிதை என்ற பெயரால் வெளிவரும் சிறுவரிகளைக் கண்டு மனம் நொந்து போயிருந்த எனக்கு இக் காப்பியப் படிப்பு, பேருவகை தந்தது. இவ்வுவகைப் பெருக்கில் ஊறித் திளைத்துக்கொண்டிருந்த நான் ஒருநாள் இரவு வழக்கம்போல் தாளும் தூவலும் தலைமாட்டில் வைத்துக்கொண்டு உறங்கினேன். பாவலர்மணி காப்பியத்தைப் படிக்கிறார். அதனைக் கேட்டுப் பெருங்களிப்புற்ற நான் அவரைப் பாராட்டிப் புகழ்ந்து பாடுகிறேன். அப் பாடல் கனவாகவே முடிந்து விடக்கூடாதே எனக் கருதி எப்படியோ முயன்று விழித்துக்கொண்டு அப் பாடலை எழுதி வைத்தேன். அக்கனவுப் பாடல்களை உங்கள் நினைவுக்குத் தருகிறேன்.

பாட்டென்ற பேரால் பழுதுபட்ட சொற்றொடரைக்
கேட்டென்றன் நெஞ்சங் கிறுகிறுத்தேன் - வேட்டெழுந்து
நாடகமாம் நன்மருந்தை நண்பன் பழநியெனும்
பாடவலான் தந்தான் படைத்து.

தேன்கலந்து தந்தனனோ தெள்ளமுதந் தந்தனனோ
நான்கலந்தே இன்புற்றேன் நாடோறும் - வான்பறந்தேன்
வாட்டுந் துயர்துறந்தேன் வையந் தனைமறந்தேன்
பாட்டை அவன்படிக்கக் கேட்டு.

கூற்றமிலா வாழ்வு கொடுத்த தமிழ்த்தாயே
ஏற்றவரம் இம்மகற்கும் ஈந்தருள்வாய் - சாற்றுக்
கனிச்சுவையை விஞ்சுங் கவிமாலை நின்றன்
அனிச்சவடிக் கீந்தான் அவன்.

விருந்திற் பிறந்த கவிதையொன்று. ஒரு நாள் இரவு திருநெல்வேலி பொருநையாற்றங்கரையில் உள்ள குறுக்குத்துறையில் அமர்ந்து நண்பர் சிலருடன் உரையாடி மகிழ்ந்துகொண்டிருந்தேன். அன்று முழு நிலா. சலசல என்றோடும் புனற்பரப்பும் விரிந்த மணற்பரப்பும் நிலாவொளியில் பளபளக்கும் காட்சி கண்ணுக்கு விருந்தாயமைந்தது. சற்று நேரத்தில் நிலாச் சோற்று விருந்தும் படைக்கப்பட்டது. சி.சு.மணி என்ற நண்பர் இவ் விருந்துக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார். அவ் விருந்தில் பாகற்காய் வறுவலும் இடம் பெற்றிருந்தது. எனக்குப் பிடிக்காத பொருள் அது. எனினும் சுவையாக இருந்தமையால் அதனை விரும்பி உண்டு பாராட்டினேன். உடனிருந்த நண்பர் அந் நிகழ்ச்சி பற்றிப் பாடித் தருக என்றார். உடனே பாடல் பிறந்தது. பாகல் எனக்குச் சுவை தந்தது. என் பாடல் அவர்க்குச் சுவை தந்தது. அப் பாடலுள் ஒன்றை நீங்கள் சுவைத்து மகிழத் தருகின்றேன்.

கைக்குங்காய் தித்திப்புக் காட்டும் படிசமைத்த
கைக்குந்தான் வாழ்த்துங் கடமுடையேன் - மொய்த்துவரும்
நண்பர் உடையான் நயத்தக்க நாகரிகன்
பண்பன் அவன்பெற்ற பாங்கு.

முனைவர் தமிழண்ணல் என்னைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுது 'முடியரசன் விரைவாகவும் எளிதாகவும் பாடுகிறார். காரில் செல்லுகையில் கால் நடந்து உலாவுகையிலும் டென்னிஸ் பந்தாடும் போதும் பலருடன் அரட்டை அடித் திருக்கும் போதும் கூட அவரால் பாட முடிகிறது. அவர் பாடுங்கால் வேதனைப் பட்டதாகவே அறிந்ததில்லை' என எழுதியுள்ளார். எனினும் இசைப் பாடலொன்று பாடும் பொழுது நான் பட்ட வேதனை எனக்கல்லவா தெரியும்.

ஆடவாராய் என்னோ டாடவாராய்
ஆடுமெழில் மாதரசே! - ஆடவாராய்

என்ற எடுப்பு வரியை எழுதிவிட்டுத் தொடுப்பு வரியைத் தொடங்கினேன்.

பாடும்முறை நானறிந்து பாடிடுவேன் பெண்மயிலே!
பைந்தமிழே! என்னுயிரே........

என்ற அளவில் தொடுப்பு நின்றுவிட்டது. 'என்னுயிரே' என்பதற்குப்பின் இரண்டு சீர்கள் அமையாமல் பல நாள் காத்திருந்தேன். தவமிருந்தேன் என்று கூடச் சொல்லலாம். அடிக்கடி அவ் வரியைப் பாடிப் பார்ப்பேன். எத்தனை முறை பாடினாலும் அந்த இரண்டு சீர்கள் வாராமலே மறுத்துவிட்டன. நானும் அம் முயற்சியைக் கைவிட்டுவிட்டேன். திடீரென்று ஒருநாள் அந்த வரியைப் பாடினேன். என்னையுமறியாமல் அவ்விரு சீர்களும் தாமே குதித்து வந்தன. சீர்கள் வருவதற்கு முன் வாடினேன். வந்த பின் ஆடினேன். இப்பொழுது படித்துப் பாருங்கள் அந்த வரியை.

(*) *பாடும் முறை நானறிந்து பாடிடுவேன் பெண்மயிலே!*
பைந்தமிழே! என்னுயிரே! பாடியபின் தாமதமேன் - ஆடவாராய்

இவ்வாறு வேதனைப்பட வைத்துப் பிறந்த கவிதைக் குழந்தைகள் மிகச் சிலவே. எளிதிற் பிறந்த குழந்தைகள் பலவாம். எனினும் 'இடுப்பு வலி' இல்லாமலா போகும்?

(*) இப்பாடல் மெய்யாசானின் 'திரையப்பாவை', எனும் நூலில் இடம்பெற்றுள்ளது

5

இருபதாம் நூற்றாண்டில் கவிதை

எழுச்சிக் காலம்

இருபதாம் நூற்றாண்டைத் தமிழ்க் கவிதைக்கு ஒரு நற்காலம் என்றே கூறலாம். கவிதைக்கு நல்ல மதிப்பும் நயத்தக்க வரவேற்பும் இந் நூற்றாண்டில் இருப்பதைக் காண்கின்றோம். நாளிதழ், கிழமையிதழ், திங்களிதழ், ஆண்டு மலர் முதலிய அனைத்திலும் கவிதைக்கு முதன்மை தரப்படுவதால் அக் கூற்று மெய்ப்பிக்கப்படுகிறது. மேலும் தமிழகத்தின் ஊர்தோறும் நிகழும் இலக்கிய விழாக்களிலும் வானொலியில் நடைபெறும் சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளிலும் கவியரங்கம் தனியிடம் பெறுகிறது.

கவிதையில் ஒரு தனியார்வம் பிறந்திருப்பதால் தக்காரும் எழுதுகின்றனர், மற்றோரும் முயல்கின்றனர். அதனால் இந் நூற்றாண்டில் கவிதை எழுதுவோர் தொகை பெருகுவதைக் காண்கின்றோம். அவருட் சிலர் கவிஞர்களாகவும் பலர் கவிதை எழுதுவோராகவும் புலனாகின்றனர். எவ்வாறாயினும் இந்த நூற்றாண்டைக் கவிதைக்கு எழுச்சிக் காலம் என்று துணிந்து கூறலாம்.

விடுதலைக் கவிதைகள்

இந்த நூற்றாண்டில் கவிதைகளைப் பொதுப்பட நோக்கின், அனைத்தும் விடுதலை வேட்கை அமைந்து கிடப்பதைக் காணலாம். அயலவர் ஆட்சியில் அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த நாடு விடுதலை பெற பிறமொழிச் சூழ்நிலையில் சிக்கித் தவித்த தாய்மொழி தன்னுரிமை பெற, ஆண்களுக்குப் பெண்கள் அடிமைகள் என்ற மனப்பான்மை ஒழிந்து, அவர்களும் சரிநிகர் சமமாய் வாழ, பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள் சமப்படுத்தப்பட்டு மேல்கீழ் என்ற பேதைமை துடைக்கப்பட்டு ஒன்றே குலம் என்ற ஒருமைப்பண்பு வளர்ந்து சமுதாயம் விடுதலை பெற்றொளிர, வழிவகை கூறுவனவாக, உணர்ச்சியும் எழுச்சியும் கலந்த ஆர்வத்தால் உந்தப் பட்டு வெளிவந்தனவாக, இக் கவிதைகள் காட்சியளிக்கின்றன. பாரதியார் கவிதைகள் முதல் இன்று தோன்றியுள்ள கவிதைகள் வரை நாட்டு விடுதலை, மொழி விடுதலை, சமுதாய விடுதலை என்ற விடுதலை வேட்கைப் பாடல் களாகவே அவை அமைந்து கிடக்கின்ற உண்மையை வெள்ளிய அறிவினரும் தெள்ளிதின் உணர்வர்.

மூவகைக் கவிதைகள்

மேற்கூறிய விடுதலைப் பாடல்களே யன்றி, வேறு பிற பொருள் பற்றிய பாடல்களும் இந் நூற்றாண்டில் வெளிவந்துள்ளன. ஆயினும் விடுதலைப் பாடல்களே, மக்கள் மன்றத்தில் மிகுதியும் இடம் பெற்றுவிட்டன. காலமும் சூழ்நிலையுமே அந் நிலையை உருவாக்கின எனலாம். அனைத்தையும் ஒன்று கூட்டிக் கருத்துமுறையாற் கவிதைகளை மூன்று வகைப்படுத்தலாம். அவையாவன: பழமையைப் பின்பற்றுவன, புதுமையை எதிர்நோக்கிச் செல்வன, பழமைக்கும் புதுமைக்கும் பாலமாக அமைவன என்பனவாம். எடுத்துக்காட்டாக ஒன்றிரண்டு காணலாம்.

நாவலர்ச.சோமசுந்தர பாரதியார் எழுதிய 'மாரிவாயில்' முனைவர் வ.சுப.மாணிக்கம் எழுதிய 'கொடைவிளக்கு' முதலிய நூல்கள் பழைமையைப் பின்பற்றுவன. இவ்வணியில் செகவீரபாண்டியனார், கா.நமச்சிவாய முதலியார், கரந்தைக் கவியரசு வேங்கடாசலம் பிள்ளை போன்றவர்தம் கவிதைகள் சேரும். பாரதியார், பாரதிதாசன் முதலியவர்களுடைய கவிதைகள் புதுமையை நோக்கிச் செல்வன. திரு.வி.கலியாண சுந்தரனார், சுத்தானந்த பாரதியார், கவிமணி தேசிக விநாயகம்பிள்ளை, இராய.சொக்கலிங்கனார், வி.துரைசாமி முதலானோர் கவிதைகள், இருமைக்கும் பாலமாக அமைவன.

இனி மொழிநடை, யாப்பு முறை இவற்றால் நோக்கினும் அக் கவிதைகள் முத்திறத்தனவாகவே பாகுபடும். அருஞ்சொற்கள் ஆர்ந்து யாப்பமைவு நேர்ந்து மரபு வழியில் நிற்பன; ஒரு திறத்தன. எளிய சொற்களை ஏற்று யாப்பமைவு சிறிது மாறி மரபுஞ் சிறிது பிறழ்ந்து வருவன மறு திறத்தன. கொச்சை மொழி குலவி, யாப்பமைவு காணாது, மரபை மறந்து செல்வன மூன்றாந் திறத்தன.

கவிதை நூல் வகைகள்

இனி, இந் நூற்றாண்டில் தோன்றியுள்ள கவிதைகளை நூல் வகையால் நோக்கின் தனிநிலைச் செய்யுள், தொடர்நிலைச் செய்யுள், நாடகக் காப்பியம், குழந்தை இலக்கியம், இசைப்பாடல்கள் என ஐந்து பிரிவினவாகக் கொள்ளலாம். தனி நிலைச் செய்யுள் என்பது தனித்தனிப் பாடல்களின் தொகுப்பாகும். இத் தொகுப்பு நூல்களே இக் காலத்துப் பல்கி வரக் காண்கின்றோம். தொடர் நிலைச் செய்யுளாகிய காப்பிய நூல்கள், தொகுப்பு நூல்கள் தோன்றும் அளவுக்குத் தோன்றவில்லை. அத் துறை தக்கார்க்கே கைவரப் பெறும் என்பதாற்போலும்.

காப்பியங்கள் விரல்விட்டு எண்ணும் அளவுக்கே, தோன்றியுள்ளன. பாஞ்சாலி சபதம் (பாரதியார்), பாண்டியன் பரிசு, குறிஞ்சித்திட்டு (பாரதிதாசன்), இராவண காவியம் (புலவர் குழந்தை), சான்றாண்மை (அடிகளாசிரியர்), அவனும் அவளும் (வெ.இராமலிங்கம்பிள்ளை), மேகநாதம் (எஸ்.கே.இராம ராசன்), [redacted], பூங்கொடி, வீரகாவியம் (முடியரசன்) என்றின்

னோரன்ன காப்பியங்களே வெளிவந்துள்ளன. இவற்றுள்ளும் கால வெள்ளத்தால் எவை எவை இழுத்துச் செல்லப்படுமோ எவை காலத்தைத் தாண்டி நிற்குமோ? அறியோம்.

நாடகக் காப்பியங்களைப் பொறுத்தவரையில் இந் நூற்றாண்டில் நாம் ஒன்றுங் கூறவியலா நிலையிற்றான் உள்ளோம். இத் துறையைப் பற்றிக் கவிவாணர்கள் சிந்திப்பதாகத் தோன்றவில்லை. தனிச் செய்யுளில் ஏற்பட்ட ஆர்வமும், காலம் நீளுமே என்ற அச்சத்தால் தோன்றிய பொறுமை யின்மையும் அதற்குக் காரணங்களாக இருக்கக் கூடும்.

குழந்தைகளுக்காகப் பாடப்படுகின்ற பாடல்கள் நூல் வடிவிற் சில வந்துள்ளன. பேராசிரியர் மயிலை சிவமுத்து, பாவலர் பாலசுந்தரம், அழ.வள்ளியப்பா, நாக.முத்தையா, நாரா.நாச்சியப்பன், இரா.இராசகோபாலன், இரா.பொன்னரசன் முதலிய கவிவாணர்கள் குழந்தை இலக்கியங்கள் புனைந்து பெருந்தொண்டாற்றி வருகின்றனர். இத் துறையில் பாரதியார் வெற்றி வீரராகக் காட்சி தருகின்றார். கவிமணி அவரையும் விஞ்சி நிற்கின்றார். இவர்களைப் போன்ற பழுத்த நல்லறிவாளர் இத் துறையில் ஈடுபடுவராயின் நல்லுலகில் நாம் வாழ முடியும்.

குழந்தையுள்ளம் வளரும் உள்ளம். அவ்வுள்ளம் சீரிய முறையில் மேன்மேலும் வளர்ச்சி பெறக் கவிதைகள் உறுதுணையாக இருத்தல் வேண்டும். அக் கவிதைகள் நல்ல கருத்துகள், எளிய–இனிய–சிதையாத தமிழ்ச் சொற்கள், அவர்களைப் பண்படுத்தும் நிகழ்ச்சிகள் உள்ளடங்கி யிருத்தல் வேண்டும். வருங்கால மக்களை உருவாக்கும் ஓர் அரிய கருவியே குழந்தை இலக்கியம். குழந்தை இலக்கியம் இன்னுஞ் சிறந்த முறையில் பயன்தரும் வகையில் வளருதல் வேண்டும் என்னும் ஆசையால் இக் கருத்து வெளியிடப்படுகிறது.

கவிமணி தேசிக விநாயகம்பிள்ளை, பாபநாசம் சிவன், சுத்தானந்த பாரதியார், பாரதிதாசன், முடியரசன் போன்றோர் இசைப்பாடல்கள் பல புனைந்துள்ளனர்.

இவை இசைப் பாடலுக்கேற்ற மரபு, வடிவம் உடையனவாக அமைந்துள்ளன. திரைப்படத்துறையில் வரும் இசைப்பாடல்கள் பெரும்பாலும் கவிதைத் தன்மையிழந்து வடிவின்றி மரபின்றி மின்மினிகள் போலப் பளிச்சிட்டு உலா வருகின்றன.

பரம்பரை உணர்வு

இலக்கியப் பரம்பரையுணர்வு, கவிஞர்களிடத்து மிளிர வேண்டிய இன்றியமையாத ஒரு பண்பாகும். தொன்றுதொட்டு வளர்ந்து வரும் கவிஞர் பரம்பரையில் நானும் ஒருவன் என்ற எண்ணம் இருந்தாற்றான் கவிஞன் சிறப்பெய்த முடியும். முந்தையரை மதிக்காத கவிஞனும் தந்தையைப் பேணாத தனயனும் ஒரு நிலையினரே. வாழையடி வாழை என வந்த திருக்கூட்டம் என்னும்

நினைவு கவிஞனுக்கு வேண்டும். அப் பரம்பரையுணர்வைப் பாரதியாரிடம் பரக்கக் காணலாம். பாரதிதாசனிடம் சிறக்கக் காணலாம். பாரதிதாசன் பரம்பரை யினரிடம் நிரம்பக் காணலாம்.

"யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல்
வள்ளுவர்போல் இளங்கோ வைப்போல்
பூமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததில்லை
உண்மை வெறும் புகழ்ச்சி யில்லை"

என்ற பாடல் வரிகளால் பாரதியார் முன்னைப் புலவர்களிடத்தில் வைத்திருந்த நன்மதிப்பும் பரம்பரையுணர்வும் தெளிவாக்கப்படுகின்றன.

பாரதிதாசன், பாரதிக்குத் தாசன் எனப் பெயர் வைத்துக் கொண்டமை ஒன்றே, அவரிடத்து மிளிரும் பரம்பரையுணர்வை எடுத்துக்காட்டும். மேலும்

"திங்களைக் கண்ணிலான் சிறப்புறுத் தல்போல்
பாரதிப் புலவனைப் பற்றிச் சிற்சில
கூறுவேன்.........."

என்று பாரதிதாசன் பாடுகின்றார். பெருமிதத்தின் திருவுருவமாக விளங்கிய பாரதிதாசன் பாடும் இவ் வரிகளால் அவர்தம் அடக்கவுணர்வும் பரம்பரையுணர்வும் புலனாகின்றன.

"பாட்டுக்கொரு புலவன் பாரதியடா - அவன்
பாட்டைப் பண்ணோடொருவன் பாடினானடா - அதைக்
கேட்டுக் கிறுகிறுத்துப் போனேனேயடா"

என்று கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை பாடும் முறையால் பாரதிபால் அவர் கொண்டுள்ள ஈடுபாட்டை நம்மால் உணர முடிகிறது.

இவ்வாறே பரம்பரையுணர்வு நம் கவிஞர்களிடத்தே சிறந்து விளங்கு வதைக் காணல் கூடும். எனினும் பாரதிதாசனுக்குப் பின் தோன்றி வளர்ந்து வரும் கவிஞர் சிலரிடையே அந் நல்லுணர்வு மங்கியிருப்பது வருந்தத்தக்கதே யாகும். "ஒரு மாபெருங் கவிஞன் தனக்கு ஒளி காட்டிய கவிஞனுக்கு அஞ்சலி செலுத்துவதை உலக இலக்கியங்கள் அனைத்திலும் காண்கிறோம்" என்று கற்றவர் கூறுவர்.

கவிதையும் இலக்கணமும்

பாரதியார், பாரதிதாசன் போன்ற கவிஞர்கள் பாடல்களில் இலக்கணம் மதித்துப் போற்றப்பட்டாலும் வளர்ந்து வரும் கவிஞர்கள், வளர்ந்து விட்டதாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் கவிஞர்கள் எழுதிய பாடல்களில் இலக்கணம் எள்ளி நகையாடப்படுகிறது. இலக்கணம் வேண்டுவதில்லை என்றே வாதிடவும் படுகிறது. கல்லார் பலராகிக் கவிதையுலகில் உலா வருவதால் நேர்ந்த விளைவே

இது. கல்லாக் கவிஞர், இலக்கணம் வேண்டாவெனும் பொல்லாக் கொள்கை யுடையராகவே இருத்தல் இயல்பு. கல்லார் சொல்லை நல்லோர் ஏலார். என்றுமே வாழ விழையுங் கவிஞர் இலக்கணத்தைப் புறக்கணியார்.

எழுத்து வழு, சொல் வழு, பொருள் வழு, யாப்பு வழு முதலிய அனைத்து வழுக்களும் பொருந்திய பாக்களைப் புனைவதால் தமிழ்மொழிக்கு யாது பயன்? ஓரிலக்கணமும் அறியாதார் பாட்டுகள் எழுதுவதும் இலக்கணமே வேண்டா வெனக் காட்டுக் கூச்சலிடுவதும் முறையன்று; நெறியும் அன்று.

கவிஞன் இலக்கணத்துக்குக் கட்டுப்பட்டவன் அல்லன் என்று கதைப்பர் சிலர். இலக்கணத்துக்கு அவன் அடிமையாகாமல் அதனைத் தனக்கு அடிமையாக்கிக் கொள்பவனே இயற்கைக் கவிஞன். உண்மைக் கவிஞன். மற்றையோன் செயற்கைக் கவிஞன்—போலிக் கவிஞன். அவ்வியற்கைக் கவிஞன், உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டுப் பாடும்பொழுது பாடல்களில் இலக்கணம் கட்டியங் கூறி நிற்கும்.

கவிதையிற் சொல்லழகு

இந் நூற்றாண்டில் தோன்றியுள்ள கவிதைகள், பெரும்பாலும் அனைவரும் எளிதிற் பொருளுணரத் தக்க சொற்களால் அமைந்தனவேயாகும். இதற்குப் பாரதிதான் முன்னோடியாக விளங்குகின்றார். சங்க இலக்கிய நடையிலிருந்து சிறிது சிறிதாக இறங்கி எளிமையின் இறுதிக் கட்டத்துக்கே வந்துவிட்டது இன்றுள்ள கவிதை நடை.

மக்கள் அடிமையில் மூழ்கித் தாய்மொழியை மறந்து, செயலற்றுக் கிடந்த காலம் பாரதியார் காலம். ஆதலின், அவர்களுக்கு ஆவேச வெறியூட்ட, உள்ளத்தில் விடுதலைக் கனலை மூட்டக் கவிதைகளைக் கருவியாக்கிக் கொண்டார் அவர். அதனால் கற்றாரும் மற்றாரும் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய, அவர்கள் வாய் தானே பாடக் கூடிய எளிய நடையமைத்து இசையமையப் பாடினார். பாரதி தாசனும் பிறரும் அவரை அடியொற்றிப் பாடுவதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டொழுகினர்.

பாரதியார் எளிய நடையையே வேண்டுபவராயினும் கவிதைக்குத் தனிநடை கொண்டவராகவே விளங்கினார். அவர்தம் உரைநடையிற் காணப் பெறும் எளிமையின் மிகுதியையும் பிறமொழிக் கலப்பையும் செய்யுள் நடையிற் காணவியலாது. பாரதியார் நடைக்கும் பாரதிதாசன் நடைக்கும் வேறுபாடுண்டு. எளிமையே வேண்டுமென்போர் இதனை நன்கு புரிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

கவிதை நடை எளிமையின் எல்லைக்கே வந்து விட்டது. இதற்கு மேல் இனிச் செல்லவியலாது. இறங்கிய நடை, இனி நாளுக்கு நாள் படிப்படியாக ஏறியாதல் வேண்டும். பாரதி மூட்டிவிட்ட மொழியார்வத்தீ எங்கும் பற்றிப் பரந்து ஒளிவிட்டிலங்குங் காலம் இக்காலம். ஆதலின், அடிமைக் காலத்து வேண்டப்பட்ட

எளிமை, உரிமைக் காலத்தும் வேண்டுமெனப் பேசுவது வளர்ச்சியைக் குறிக்காது. எளிமை எளிமை எனப் பெருமுழக்கம் ஒருபாற் கேட்பினும் மற்றொரு பால் அருமையும் வளர்ந்து கொண்டுதான் வருகிறது.

பாமர மக்களுக்காக எளிய நடை வேண்டும் என்போர், எப்பொழுதுமே மக்கள், பாமரராக இருத்தல் வேண்டுமென்று விழைகின்றனரா? ஊர்தோறும் பள்ளிகள் வேண்டுமென்று பாரதி கண்ட கனவு, நனவாகிவரும் இக் காலத்திற் கற்றவர் தொகை பெருகும்; மற்றவர் தொகை அருகும். இக் காலத்தும் எளிமை வேண்டப்படுவதோ? கற்றவர் தொகை வளர்வது உண்மையாயின் கவிதை நடையும் வளர்வதுதானே முறை? வளர்ச்சி பெறவேண்டிய கவிதை நடையைத் தளர்ச்சிக்கு ஆளாக்குவது நன்றோ? எளிமை வேட்பாளர் இதனை எண்ணித் துணிக.

நினைக்க நினைக்க – என்றும் இனிக்கும் கவிதைக்கு நன்மொழி புணர்த்தலே அழகாகும். ஆதலின் தூய, இனிய, பொருள் செறிந்த முழுமை பெற்ற தமிழ்ச் சொற்களாலான கவிதைகள் பெருகுதல் வேண்டும். வருங்காலத்திற் பெருகிவரும் என்னும் நம்பிக்கை இந் நூற்றாண்டிலேயே ஒளிவீசத் தொடங்கி விட்டது.

ஒளிநல்கும் கவிஞர் கூட்டம்

இந் நூற்றாண்டில் கவிதைக்கு எழுச்சியூட்டித் தமிழ் மொழிக்கு ஒளி நல்கிய பாரதியார், கவியுலகின் விடிவெள்ளி, கவிவெறி கொண்டு தமிழையே தம் உயிர்மூச்சாகக் கொண்டு விளங்கிய பாரதிதாசன், அவ்வுலகின் இருளோட்ட வந்த இளஞாயிறு, அவர்தம் பரம்பரையினராக வந்து தமிழ்மொழிக்கு மெருகூட்டும் எண்ணற்ற கவிஞர்குழு அவ்விளஞாயிற்றின் செங்கதிர்கள்.

பாரதி ஒரு பேரருவி, பாரதிதாசன், பேரருவியால் தோன்றிய உயிராறு, பரம்பரையினர் அவ்வாற்றிலிருந்து பிரிந்து வளமூட்டும் கிளையாறுகள். பாரதி ஒரு வித்து. பாரதிதாசன் அவ் வித்தில் முளைத்த ஆலமரம். பரம்பரையினர் அவ்வாலமரத்தின் விழுதுகள்.

பாரி காதை எழுதிய இரா.இராகவையங்கார், அகலிகை வெண்பா, கோம்பி விருத்தம், சுவர்க்க நீக்கம் போன்ற நூல்களை எழுதிய வெ.ப.சுப்பிரமணிய முதலியார், மண்ணியல் சிறுதேர் (உரையும் பாட்டும் கலந்தது) இயற்றிய பண்டிதமணி மு.கதிரேசஞ் செட்டியார், இனிய கவிதைகள் எழுதிய புலவரேறு வரத நஞ்சையப்பிள்ளை, இசைப்பாடல்கள் புனைந்து வரும் அருட்கவி சேது ராமன், சங்கப் பாடல்களை நிகர்த்த பாக்களைத் தந்து வரும் துரை.மாணிக்கம், ம.இலெ.தங்கப்பா இவரனையார் பலரும் இந் நூற்றாண்டினரே.

'நமக்குத் தொழில் கவிதை நாட்டுக்குழைத்தல்' என்னுங் குறிக்கோள் கொண்ட பாரதிதான் புதுமைக் கவிதையுலகுக்கு முதல் வழிகாட்டி. அவர் காட்டிய

வழியிற்றான் பாரதிதாசன், கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை, நாமக்கல் கவிஞர் வெ.இராமலிங்கம் பிள்ளை, சுத்தானந்த பாரதியார், ச.து.சு.யோகி போன்ற கவிஞர்கள் தொடர்ந்து சென்றனர். இவர்கள் நடந்த நெறியில் நூற்றுக்கணக்கான கவிஞர்கள் தடம் பார்த்து அடியொற்றிச் சென்றனர்; செல்கின்றனர்.

கவிதை வடிவில் தன் வரலாறு புனைவது பாரதி காட்டிய ஒரு புதுநெறி யாகும். அந் நெறியில் சுயசரிதை என்ற பெயரில் கப்பலோட்டிய தமிழர் வ.உ.சிதம்பரம் பிள்ளை கவிதை நூல் ஒன்று யாத்தளித்துள்ளார். பல மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகளும் ஆக்கியுள்ளார்.

இவ்வாறு எண்ணற்ற கவிஞர்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிப் பாமாலை புனைந்துள்ளனர். ஈண்டு எழுதப்பட்டோர் சிலர். பெருகும் என்றஞ்சி எழுதாது விடப்பட்டோர் பலர். இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்க் கவிதைகளின் நிலையைப் பொதுப்பட விளக்குவதே இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும். இது தனி நூல்களின் திறனாய்வு அன்று. அவ்வாறு தனித்தனியாகத் திறனாய்வு செய்து எழுதப்புகின் அஃது ஒரு பெருநூல் வடிவம் பெறும்.

எதிர்காலம் பொற்காலம்

பயன்மரங்களும், மலர்ச் செடிகளும் நிறைந்த தோட்டத்துக்கு நீர் பாய்ச்சுகின்றோம். அத் தோட்டத்துள் அவை மட்டுமா வளர்ந்து பயன் தருகின்றன? நீர் செல்லும் நெறியிடை வேண்டப்படாத சில செடிகளும் தோன்றி விடுகின்றன. அதைப்போலவே கவிதைத் தோட்டத்துள் கனி மரங் களோடு வேறு சில செடிகளும் தோன்றத்தான் செய்யும். கொள்ளுவன கொண்டு தள்ளுவன தள்ளல் கால தேவன் செயலாகும். இருபதாம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில் மரபு மாறாமல், இலக்கணத்தை இகழாமல், உயரிய–இனிய–அழகிய ஒண்டமிழ்ச் சொற்கள் பெய்து நாட்டுக்கு வேண்டும் நற்கருத்துகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிலைத்து நிற்கும் கவிதைகளைக் காவியங்களைப் படைக்கவல்ல கவிஞர்கள் தோன்றி வருகின்றனர்.

இந் நூற்றாண்டு கவிதைக்கு ஒரு நற்காலமே. அந் நற்காலம் பொற் காலமாக மாறுங் காலம் விரைந்து வந்துகொண்டிருக்கிறது. "மிக விரைவிலே தமிழின் ஒளி உலக முழுதும் பரவாவிட்டால் என் பேரை மாற்றி அழையுங்கள்" – என்று பாரதியார் கூறினார். அக் கூற்று வாய்மையாகிவிட்டது. தேமதுரத் தமி ழோசை உலகமெலாம் பரவிவரும் காலம் இது. அவ்வோசையைக் கவிதை களாற்றான் நன்கு ஒலித்துக் காட்ட முடியும். பட்டப் பகலிலே பாவலர்க்குத் தோன்றுவதாகிய நெட்டைக்கனவு நனவாவது உறுதி; உறுதி. தமிழ்ப் பாட்டுத் திறத்தால் வையத்தைப் பாலிக்கும் நாள் நம் எதிரே காட்சியளிக்கிறது.

(1968 உலகத்தமிழ் மாநாட்டு மலர்)

6

கூட்டுக் களியினிலே கவிதை

ஒருமைப்பாடு

சொல், சீர் முதலியன நிரல்படநின்று, இனிய ஓசை பொருந்தி செறிந்த பொருளுடையதாய், அணி அமைப்புங்கொண்டு, பயில்வார் தம் உள்ளுணர்ச்சி களைத் தட்டி எழுப்ப வல்லதாய், அவர்தம் உள்ளங்களை எல்லாம் தன்பாற் கவியச் செய்யும் ஆற்றல் உடையதாய் அமைவதே கவிதை எனப்படும். உணர்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுப்பப்படும் கவிதைக்கே உள்ளங்களைத் தன்பால் ஈர்க்கும் ஆற்றல் உளதாகும். கவிஞன் ஒரு பொருளைக் காணுங்கால், தான் வேறு அப் பொருள் வேறு என்ற வேறுபாட்டுணர்வு மறைந்து, அப் பொருளும் தானும் ஒன்று என்ற நிலை ஏற்படும்பொழுதுதான் – அஃதாவது அதனோடு கூடும் பொழுதுதான் உண்மைக் கவிதை பிறக்கிறது. அக் கூட்டுணர்விலேதான் உணர்ச்சி ததும்பும் சொல்லோவியங்கள் பிறக்க முடியும். அவ்வாறு பிறக்கும் பாட்டுத் திறத்தால் மட்டுமே இவ் வையத்தைப் பாலிக்க முடியும்; வையத்து மக்களை ஈர்த்துத் தன் வயப்படுத்த முடியும். இவ்வண்ணம் வயப்படுத்த வல்லதே சிறந்த கவிதை என உலகத்தால் மதிக்கப் பெறுகிறது.

கவிஞன் ஒரு பொருளைக் கண்டு அதனோடு ஒன்றிக் கூடுங்கால் அவன் உள்ளங் கனிகிறது. அக் கனிவிலிருந்துதான் கவிதை தோன்றுகிறது. ஏனைய நேரங்களில் வெளிவருவன கவிதை என்ற பெயர் பெறும் தகுதியை இழந்துவிடுகின்றன. இவ்வுண்மையை நாவுக்கரசர் நன்கு வலியுறுத்துகின்றார். "உளங்கனிந்த போதெல்லாம் உவந்து உவந்து பாடுதுமே" – என்னும் வாய் மொழியைக் கூர்ந்து நோக்குதல் வேண்டும். கவி வல்லார் என்ற காரணத் தாலேதான் நாம் அவரை நாவுக்கரசர் என்கிறோம். அப் பெருமகனாரே உளங்கனிந்த போதுதான் கவிதை வரும் என்னும் குறிப்பை உணர்த்திச் சென்றார் எனின் பிறிதொரு சான்றும் வேண்டுவதோ?

கூட்டுக்களி

கவியரசர் பாரதியாருக்கு ஆசை ஒன்றுண்டு. அஃது இவ் வையத்தைப் பாலிக்க வேண்டும் என்பதாகும். எத்திறத்தால் பாலிப்பது? படைத்திறத்தாலா?

அன்றிப் பிறிதொரு சூழ்ச்சித் திறத்தாலா? அன்று. பாட்டுத் திறத்தாலே பாலிக்க வேண்டும் என்கிறார். அப் பாட்டுத் திறம் எவ்வழியாற் பெறுதல் கூடும் என வினவின் "கூட்டுக் களியினிலே" எனக் கூறக் கேட்கிறோம். பொருளோடு கூடும் கூட்டுக் களியினிலேதான் கவிதைகள் தாமாகப் பிறக்கின்றன என்னும் உண்மையை நல்ல ஒரு சூழ்நிலையை உருவாக்கிப் படப்பிடிப்பாக்கிக் காட்டுகிறார், "கூட்டுக் களியினிலே – கவிதை கொண்டு தரவேணும்" என்று. கொண்டு தர வேண்டும் என்றால் பொருள் என்ன? கவிதைகள் தாமாக பீறிட்டுக்கொண்டு வெளி வருதல் வேண்டும் என்பதுதானே பொருள். பத்தினிப் பெண்ணும் தாமும் கூடும் கூட்டுக்களி எனக் காதற்பொருள் பற்றிப் பாரதியார் கூறியிருப்பினும் நாம், கவிஞனும் பொருளும் வேறுபாடின்றி இணைந்து நிற்பதாற் பெறும் களி என்றே பொதுப்படக் கொள்வோம். இங்கே 'களி' என்ற சொல்லை உன்னிப் பார்த்தல் வேண்டும். களி என்ற சொல் மகிழ்ச்சி, இன்பம் என்ற பொருள் தருவதாக மட்டும் அமையவில்லை. அப் பொதுப் பொருளைத் தருவது உண்மையாயினும் அச் சொல் எடுத்தாளப் பெறும் இடம், சூழ்நிலை முதலிய வற்றால் வேறொரு சிறப்புப் பொருளையும் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டு நிற்பதை நாம் உணர்தல் வேண்டும். இங்கேதான் அந்தச் சொல்லின் முழு அழகையும் நாம் சுவைக்க முடிகிறது.

நனவழிந்த கனவு

களி என்பது தன்னை மறந்த ஒரு நிலையைக் குறிக்கிறது. கள்ளுண் டோன் எவ்வாறு தன்னை மறந்த நிலையை, ஓரின்பத்தை அடைகின்றானோ அந்த நிலைக்கும் இன்பத்துக்குந்தான் களி என்று பொருள். ஆகவே, கவிஞன் அந்தக் களி நிலையிலே தன்னை மறந்து பொருளோடு கூடிவிடுகிறான். அப்பொழுது பொதுவான மனிதர் நிலையினின்றும் உயர்ந்து விடுகிறான்; வானத்திலே மிதக்கின்றான்; பறக்கின்றான்; அங்கிருந்து உலகையும் உலகப் பொருள்களையும் காண்கின்றான்; சொக்கி விடுகின்றான்; அம் மயக்கத்தில் கண்களை மூடிக்கொள்கிறான். இன்பக் கனவுகளை அடுக்கடுக்காகக் காண்கிறான். கண்ட காட்சியால் விளைந்த பேரின்பப் பெருக்கைத் தனக்குள் அடக்கி வைத்துக்கொள்ள முடியவில்லை கவிஞனுக்கு; தன்னலம் உடையவனாக அவனால் வாழ முடியவில்லை; வள்ளலாகிறான்; யான் பெற்ற இன்பத்தை இவ் வையகமும் பெறட்டுமே என்று வாய்விட்டுக் கூறுகிறான்; நம்மிடம் பேசுகிறான்; அந்தப் பேச்சுதான் கவிதை! கவிதை!! என்று திசையெங்கும் ஒலிக்கிறது.

"முன்னிக் கவிதை வெறிமூண்டே நனவழியப்
பட்டப் பகலிலே பாவலர்க்கு தோன்றுவதாம்
நெட்டைக் கனவின் நிகழ்ச்சியிலே"

என்ற பாரதியாரின் கவிக்கனவை இங்கே நினைவுகூர்தல் வேண்டும். நனவையிழந்த கனவுதான் பாவலன் காணும் கனவு. விழிப்பு நிலையாயினும் நனவு அழிந்துவிடுகிறது. அஃதாவது தன்னை மறந்துவிடும் நிலை ஏற்பட்டு விடுகிறது என்பது கருத்து. அப்பொழுதுதான் கவிதை வெறி மூண்டெழும்.

ஊடுருவும் கண்கள்

இவ்வாறு தன்னை மறந்த நிலை – பொருளோடு ஒன்றும் நிலை எப்பொழுது, எப்பொருளைக் காணும்பொழுது ஏற்படுகிறது? எந்தப் பொழுதிலும் எப்பொருளைக் காணினும் கவிஞன் மட்டும் அந் நிலையைப் பெற்று விடுகின்றான். நிலவைக் காணினும் இருளைக் காணினும், மயிலைக் காணினும், காகத்தைக் காணினும், குழவி, கிழவர், மருதம், பாலை எப்பொருளைக் காணினும் கவிஞனுக்கு அந் நிலை தானாகவே உண்டாகிவிடுகிறது. கவிஞன் கண்களுக்கும் மற்றையோர் கண்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடு அதுதான். அந்தக் கண்களுக்கு ஒரு தனி ஆற்றல் இருக்கத்தான் செய்கின்றது. எப்பொருளையும் ஊடுருவிச் சென்று அதனுள் அமைந்து கிடக்கும் அழகியலையெல்லாம் கண்டு கண்டு கழிபேருவகை கொள்ளும் ஆற்றல் பெற்றவை அக்கண்கள். கட்புலனாகாப் பண்புகளிலும் அப்படியேதான். அக்கட்புலனாகாப் பண்புகளுள் காதல், அன்பு என்ற இன்னோரன்ன பொருள்களிலேதான் உலகினர் உள்ளம் படியும் – சுவைக்கும். ஆனால், கவிஞன் உள்ளமோ அவ்வாறன்று. அன்பு, கொடுமை, காதல், அவலம், வெகுளி, உவகை–எப்பொருளாயினும் சரி அதனுள் படியும்; அதனைச் சுவைக்கும்; மற்றவரையும் சுவைக்கச் செய்யும். இத்தகு ஆற்றல் பெற்றது கவி உள்ளம். ஆகவே, காணும்பொருள் அழகியதாயினும் அழகற்றதாயினும், இன்பமாயினும், துன்பமாயினும் அதனுடன் ஒன்றி, ஈடுபட்டுத் தன்னை மறந்து பாடுகின்றான் கவிஞன். இவ்வுயர்நிலையை – கவிப் பண்பை, நனவழியத் தோன்றும் கனவு நிலையை நம் சங்க இலக்கியங்களில் தொட்ட இடமெல்லாம் காணலாம். அவ்விலக்கியங்களில் ஓரிரு காட்சிகளைக் காண்போம்.

ஒல்லையூர் முல்லை

ஒல்லையூர் என்னும் சிற்றூரில் வாழ்ந்த சாத்தன் ஒரு பெருவீரன்; ஈத்துவக்கும் பண்பும் உடையவன். அவனுடைய உயர்குணங்களைக் கேட்டறிந்த குணவாயிற் கீரத்தனார் என்ற புலவர் அவனை நாடி அவ்வூருக்கு வருகிறார். வந்தவிடத்து அவன் இறந்துபட்டான் என்ற செய்தி எட்டுகிறது அவருக்கு, உள்ளம் துணுக்குற்றார். பரிசில் பெற்றிலேமே என்ற வருத்தம் அவருக்கில்லை; வீரனும் வள்ளலும் ஆகிய ஒரு பெருமகன் இறந்தானே! இனி, பாணர் பாடினியர்க்குப் புகல் யார்? என்ற பெருநோக்கு அவர் நெஞ்சில் அவலத்தைத் தேக்கியது. செயலற்ற நிலையோடு திரும்புகின்றார்.

ஒல்லையூர்ப் பகுதியிலே முல்லைக்கொடிகள் பூத்துக் கிடக்கின்றன. புலவர் பார்வையில் அம் மலர்க் கொடிகள் தென்படுகின்றன. அக்கொடிகளோடு பேசத் தொடங்கிவிடுகிறார். அவலம் அவரைப் பேசச் செய்கிறது. "முல்லையே! ஒல்லையூரிலே நீ பூக்கின்றாயா? சாத்தன் மாய்ந்த பிறகும் பூக்கின்றாயா? ஏன் பூக்கின்றாய்? நீ பூக்கும் மலரை யார் சூடிக் கொள்ளப் போகிறார்கள்? இளைய வீரர் சூடாரே! வளையணிந்த மகளிரும் பறிக்க மாட்டாரே! பாணனும் தன் யாழின் கோட்டால் வளைத்துப் பறித்துச் சூடானே! பாடினியாவது அணிந்து கொள்வாளா? அங்கு அவளும் அணியாளே! அனைவருமே அவன் பிரிவால் கலங்கிப் போயிருக்கின்றார்களே! ஒருவருக்கும் பயன்படவில்லை என்றால் வீணாக நீ ஏன் பூக்கின்றாய்? அவனையிழந்து நான்தான் கொடியேனாய் வாழ்கின்றேன்; நீயும் கொடியைதானோ? அவன் பிரிவு உனக்குத் துயர் தரவில்லையா? தந்திருப்பின் உனக்கேன் மலர்ச்சி? வீரன் மாய்ந்தான் – வள்ளல் மாய்ந்தான்; நீ பூக்கலாமா?" என்று தம்மை மறந்து பேசுகின்றார் புலவர்.

முல்லை தன்னியல்பால் பூக்கிறது. இவர் அவலத்தால் செயலற்ற நிலை அடைகிறார். அவலத்தோடு இணைந்துவிடுகிறார். அதனால் தம்மை மறந்து விடுகின்றார். முல்லை நம்முடன் பேசுமா? நாம் சொல்வதைக் கேட்குமா? சாத்தன் மறைவை உணருமா? என்றெல்லாம் பகுத்துப் பார்க்கும் அறிவு அங்கே ஒடுங்குகிறது. ஒடுங்கவே சாத்தன் மறைவை உணர முடியாத, சொல்லும் சொற்களைக் கேட்க முடியாத முல்லையிடம் சென்று இவ்வாறெல்லாம் புலம்புகின்றார். அப் புலம்பலைக் கேளுங்கள்:

"இளையோர் சூடார் வளையோர் கொய்யார்
நல்லியாழ் மருப்பின் மெல்ல வாங்கிப்
பாணன் சூடான் பாடினி அணியாள்
ஆண்மை தோன்ற ஆடவர்க் கடந்த
வல்வேற் சாத்தன் மாய்ந்த பின்றை
முல்லையும் பூத்தியோ ஒல்லையூர் நாட்டே" *(புறம். 242)*

இப் பாடலைப் படிக்கும்போதே அவலம் அரும்பும்; வாய்விட்டுப் படித்தால் உள்ளம் உருகும்; இன்னும் இசையுடன் பாடத் தெரிந்து பாடிவிட்டால் நம்மையும் அறியாமல் உடல் நடுங்கும்; உள்ளம் துளங்கும்; கண்கள் கலங்கும். கையறு நிலை பாடிய புலவர் நம்மையும் கையறு நிலைக்குக் கொண்டுவந்துவிடுகிறார்.

மயக்குறு மக்கள்

பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி, அரசன் மட்டுமல்லன், ஒரு பெரும் புலவனாக வும் விளங்கினான். குழந்தைகளைப் பற்றி அவன் பாடிய பாடலொன்று

புறநானூற்றில் வருகிறது. அங்கே அவன் குழந்தையாகவே மாறிவிடுகிறான். அப் பாடலைப் படிக்கும்போது பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி என்ற பெருமகன் நம் கண்முன்வரவே மாட்டான்; சிறு சிறு பச்சிளங் குழந்தைகளைக் காண்போம். அந்தப் பிள்ளைக் கனியமுதங்களிடையே இருந்து உணவு உண்ணும் காட்சியும் நமக்குத் தோன்றும். பாடலைப் பார்ப்போம்.

> "..
>
> *குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி*
> *இட்டும் தொட்டும் கவ்வியும் துழந்தும்*
> *நெய்யுடை அடிசில் மெய்பட விதிர்த்தும்*
> *மயக்குறு மக்களை...........*"
>
> (புறம். 188)

குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்து, அச் செல்வங்களின் திருவிளையாடல் களிலே திளைத்து இன்பங் காணுவோர் இப் பாட்டின் அருமைப்பாட்டை நன்கு உணர்வர். இதனைப் பாடியவன், பாடும்போது தன்னைப் பாண்டியனாகவும் அறிவுடை நம்பியாகவும் எண்ணியிருப்பின் இந்த அரிய பாடலை அவன் படைத்திருக்க இயலாது. நாமும் பெற்று இன்புற்றிருக்க இயலாது. அவன் குழந்தைகளோடு குழந்தையாகவே ஆகிவிடுகிறான். அங்கே குழந்தை புலவன் என்று இரண்டு பொருள்களில்லை. ஒன்று என்ற தன்மையைத்தான் காண முடிகிறது. மேலைநாட்டுக் கவிஞன் ஒருவன் கூறுகின்றான் "நான் சாளரத்தின் வழியாகப் பறவைகளைப் பார்க்கும்போது நானும் பறவையாகி விடுகிறேன்" என்று. கவிஞன் பறவையாகவே மாறும்போது குழந்தையாக மாறுவதில் வியப்பென்ன? கவிகட்குக் "கூடுவிட்டுக் கூடு பாயும்" வித்தை தெரியும்போலும்.

சீறிய நங்கை

இனி இளங்கோவைக் காண்போம். பாண்டியனிடம் வழக்காடுவதற்காகக் கண்ணகியை அழைத்துச் செல்கிறார் இளங்கோ. கண்ணகி வழக்காடுவது, இளங்கோவுக்காக அன்று. வழக்கு பாண்டியனுக்கும் கண்ணகிக்குந்தான். இளங்கோதான் கண்ணகிக்காக (காவியத்தில்) வாதாட வேண்டும்; ஆனால் அவர் கண்ணகியைத்தான் பேசச் சொல்கிறார். கண்ணகியின் கணவன் கள்வன் எனப் பழி சுமத்தப்பட்டான்; பழியுடனமையாது கொலையும் செய்யப்பட்டுவிட்டான். அவளுக்கு ஆத்திரம் பொங்கிக்கொண்டு வருகிறது; சீற்றம் பெருக்கெடுத்து வருகிறது. அந்த நிலையில் வாய் மலர்கிறாள்:

> "*வாயிலோயே வாயிலோயே*
> *அறிவறை போகிய பொறியறு நெஞ்சத்து*
> *இறைமுறை பிழைத்தோன் வாயிலோயே*"

என்ற சொற்கள் கனலைக் கக்கிக்கொண்டு வெளி வருகின்றன. இந்தச் சொற்கள் வெளிவந்தனவோ இல்லையோ, வாதாட வந்த இளங்கோ வஞ்சிக்கே

ஓடியிருப்பாரா என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. அப்படிப் பேசுகிறாள் கண்ணகி. இளங்கோ பாடியதாயினும், படிக்கும்போது இளங்கோ பாடுவதாக நமக்குத் தோன்றவில்லை; கண்ணகிதான் பேசுகிறாள் என்ற உணர்வே உண்டாகி விடுகிறது. இவ்வாறு கவிஞன் அவ்வுணர்வோடும் பொருள்களோடும் ஒன்றி நின்று பேசும் பலப்பல காட்சிகளே நம்முன்னைய இலக்கியங்களிற் பரக்கக் காணலாம்.

கம்பன் தன்மை

இவ்வாறு ஒன்றி நின்று பேசும் கவிதைப் பண்பு கம்பனிடத்தில் எவ்வாறு அமைந்து கிடந்தது என்பதையும் சிறிது காண்போம். இராமனுக்கு ஏற்றந்தர எழுந்த நூலே இராமகாதை. ஆகவே கம்பன் 'இராமபக்த'னாகத்தான் இருக்க முடியும். ஆயினும், இராமனுடைய குலப்பகைவனாகிய இராவணனும் வருகிறான்; பேசுகிறான். அவன் பேசும்பொழுது இராமனுக்கு ஏற்றங் குறைந்து விடுமே என்று கம்பன் நினைந்தானல்லன். நினைந்திருப்பின், தான் என்ற எண்ணம் அங்கே தலைதூக்கிவிடும். அப்பொழுது இராவணன் பேசுவதை நாம் கேட்க இயலாது; கம்பன் பேச்சுதான் கேட்கும். ஆனால் 'கவிச்சக்கரவர்த்தி' எனப் புகழ்பெற்ற கம்பன் தவறுவானா? அவனும் இராவணனாகிவிடுகிறான். இராவணனோடு கலந்துவிடுகிறான். ஆகவேதான் உண்மையான இராவணன் பேச்சை நம்மால் கேட்க முடிகிறது.

இலங்கையில் தன் உடன்பிறந்தானைத் தவிக்கவிட்டு, இராமனைக் குலப்பகைவன் என்றும் கருதாமல் அவனிடம் ஓடி உடன்பிறப்புக்கு ஊறு செய்யும் வீடணனாகவும் ஆகிவிடுகிறான். அதே நேரத்தில் இராவணனுக்கு அருகிலும் கடமை உணர்ந்தவனாகக் கும்பகருணன் உருவத்தில் கம்பன் நிற்கிறான். மிதிலையில் காதலின் திரு உருவமாகச் சானகியாக நிற்கிறான்; பின்னர் அவலத்தின் மறு உருவமாக அசோகவனத்துச் சீதையாகவும் நிற்கிறான்; அனுமனாகிறான்; அரக்கனாகிறான்; வாலியாகிறான்; வானவனாகிறான்; எளிய தோழி நீலமாலையும் ஆகிவிடுகிறான் கம்பன். இன்று திரைப்படங்களில் இரட்டை வேடம் அணிந்து நடித்துப் புகழ் பெறும் நடிகர்களைப் போல வேறுபட்ட பல வேடங்களும் பூண்டு, அவற்றுக்கேற்ப நடித்துப் பெரும் புகழுக்குரியவனாகி விடுகிறான் கம்பன்.

புளிஞர் வேந்தன்

காப்பிய உறுப்பினர்களுடன் கம்பன் ஒன்றுபடும் தன்மைக்கு எடுத்துக் காட்டாக ஒன்று காண்போம். படை தொடர வரும் பரதனைக் கண்ட குகன் அவன் போருக்குத்தான் வருகிறான் என மாறாகக் கருதித் தன் தோழர்களை அழைத்துப் போருக்கு அணியமாக இருக்குமாறு வீரவுரை ஆற்றுகிறான். அப்பொழுது,

"ஆழ நெடுந்திரை ஆறு கடந்திவர் போவாரோ?
வேழ நெடும்படை கண்டு விலங்கிடும் வில்லாளோ?"

என்று பேசுகிறான். மீண்டும் இப் பாடலை வாய்விட்டுச் சொல்லிப் பாருங்கள். சொல்லும்பொழுது நம் கண்முன் கம்பனா நிற்கிறான்? வெங்கரி அனைய – விற்பிடித்த குகன்தான் நிற்கிறான்.

இவ்வண்ணம் பொருள்களுடன் ஒன்றும் பொழுதுதான் உண்மைக் கவிதைகள் பிறக்கின்றன என்னும் உண்மையை இதன் வாயிலாக நாம் உணர்கிறோம். பாரதியார் இவ்வுண்மையை நன்குணர்ந்தமையாலேதான், கவிதையைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுது 'கவிதையாம் மணிப்பெயர்க் காதலி' என்றும் 'மனைவியாம் கவிதைத் தலைவி' என்றும் உணர்த்திச் சென்றுள்ளார்.

(மேலைச் சிவபுரி – சன்மார்க்க சபைப் பொன்விழா மலர் – 1.12.1958)

7

மறுமலர்ச்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன்

ஒன்றாகக் குவிந்திருக்கும் இதழ்கள் கட்டவிழ்ந்து, விரிந்து, மணம் பரப்பி நிற்கும் நிலையினைத்தான் மலர்ச்சி என்கிறோம். பூவின் முதல்நிலை அரும்பு எனப்படும். அடுத்த நிலை மொட்டு அல்லது மொக்குள் எனப்படும். அது வளர்ந்து, கட்டவிழும் நிலையில் இருப்பின், போது எனப்படும். வாய் அவிழ்ந்து மலர்ந்தபின் மலர் எனப்படும். இறுதியில் வெதும்பித் தரையில் வீழ்ந்தால் செம்மல் அல்லது வீ எனப்படும். ஒருமுறை மலர்ச்சிக்கு உரியதாகிய பூ, வீயாகி வீழ்ந்துவிடின் மீண்டும் மலர்ச்சி அடைவதில்லை. அஃதாவது அப் பூவினுக்கு ஒரு மலர்ச்சியே தவிர மறுமலர்ச்சி இல்லை என்பதாம்.

முதலில் விரிந்து பரவி நின்ற ஒன்று, கால வெள்ளத்தில் சிக்குண்டு இடையில் குவிந்து சுருங்கி, வளங்குன்றி, அது மீண்டும் விரிவடைந்து வளம் பெறுமானால் அந் நிலை, மறுமலர்ச்சி என்னும் பெயருக்கு உரியதாகிறது. குமுகாயத்தின் ஒவ்வொரு துறையிலும் காலப்போக்கில் ஏற்றமும், இறக்கமும், பெருக்கமும், சுருக்கமும், ஆக்கமும், தேக்கமும் மாறிமாறி வருவதை நாம் அறிவோம். ஆகவே, மன்பதையின் கூறுபாடுகளில் அரசியல், பண்பாடு, கலை, இலக்கியம் முதலிய துறைகள் முதலில் மலர்ந்திருந்து பின்னர், காலப்போக்கில் சுருங்கி மீண்டும் தலைநிமிர்ந்து மலர்ச்சி பெறுவதை மறுமலர்ச்சி என்று வழங்கி வருகின்றோம். எனினும் முதன்முதலாகத் தோன்றிய புதுமையையும் இன்று மறுமலர்ச்சி என்று குறிப்பிடுவது வழக்கமாகிவிட்டது.

பண்டைய இயற்கை வளங்களை எல்லாம் படைத்துக் காட்டும் பத்துப் பாட்டு, தொட்டதொட்ட இடமெல்லாம் கவிச்சுவை சொட்டச் சொட்டப் பாடி வைத்த எட்டுத்தொகை, தேனிலே ஊறிய தீஞ்சுவைக் காப்பியங்கள் என இவ்வாறு விரிந்து, மலர்ந்து, மணம் பரப்பி வந்த இலக்கிய உலகு, காலம் செல்லச் செல்ல இதிகாசம் என்றும் புராணம் என்றும் குறுநில மன்னர்களை மகிழ்விப்பதற்கென்றே பாடப்பட்ட பிரபந்தங்கள் எனப்படும் சிறுநூல்கள் என்றும், தோன்றத் தோன்றச் சுருங்கிக் குவிந்து வரும் நிலையை அடைந்தது. ஆனால், அப்படியே அது சுருங்கிக் குவிந்துவிடவில்லை. குவியும் நிலையிலிருந்து மீண்டும் விரியத் தொடங்கியது; மறுமலர்ச்சி அடைய முற்பட்டது.

இலக்கிய உலகின் மறுமலர்ச்சிக்கு இராமலிங்கர், தாயுமானவர், சிவப்பிரகாசர் போன்றவர்களை வழிகாட்டிகளாகக் கொள்ளலாம். இவர்கள் சமய நோக்குடையராயினும் சிற்சில துறைகளில் கருத்துப் புரட்சியைக் காட்டியவர்கள். சொல்ல வேண்டிய கருத்தைச் செய்யுளில் அமைத்துக் காட்டும் வகையில் புதிய பாங்கைப் புகுத்தியவர்கள். யாப்பு வகைகளிலே எளிய இனிய அமைப்பு முறைகளைச் சிறந்த முறையில் கையாண்டு மறுமலர்ச்சியைத் தொட்டுக் காட்டியவர்கள். ஆதலின், அவர்களை வழிகாட்டிகள் எனத் துணிந்து கூறலாம். இவர்கள் காட்டிய வழியிலே நடந்துவந்து இன்னும் சில படிகளில் முன்னேறி நாடு, மொழி, குமுகாயம் என்றின்னோரன்ன பொருள்களைக் கருவாகக் கொண்டு இனிய ஓசை நயமிக்க பாடல்களைப் பாடித்தந்து, விடுதலை வேட்கையை உண்டாக்கினார் பாரதியார். இவரை மறுமலர்ச்சி இலக்கிய உலகின் விடிவெள்ளி என்றே கொள்ளுதல் பொருந்தும்.

பாரதியை வித்து என்று சொன்னால் அவ் வித்தினின்றும் முளைத்தெழுந்து, அணிதேர்ப் புரவியொடு ஆட்பெரும் படைக்கும் நிழல் நல்கும் ஆலமரம் என்று பாரதிதாசனைச் சொல்லலாம். சுருங்கக் கூறின் பாரதிதாசனை மறுமலர்ச்சி இலக்கிய உலகிலே பேருருக்கொண்டு விளங்கி நிற்கும் ஒளிப்பிழம்பு என்றே கூறுதல் வேண்டும்.

கவிஞன் என்றாலே அவனுக்குத் துணிவு மனப்பான்மை வேண்டும். உண்மையைச் சொல்வதும் நன்மையைச் சொல்வதும் அவன் கடமை. அக் கடமை உணர்ச்சியில் அச்சம் தலைகாட்டவேகூடாது. அதிலும் மறுமலர்ச்சிக் கவிஞன் என்றால் எதற்கும் எவர்க்கும் அஞ்சாத நெஞ்சுரம் வேண்டும். 'அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே' என்பது பாரதியாரின் மனத் துணிவு. பாவேந்தர்க்கு அந்த நெஞ்சுரம் – அந்த மனத்துணிவு இயல்பாகவே வாய்த்திருந்தது. அவருடைய செம்மாந்த தோற்றமே அதற்குச் சான்று. எத்தகைய கருத்தையும் எடுத்துரைப்பதற்கு எந்தச் சூழ்நிலையிலும் எவரிடத்திலும் தயங்கினாரல்லர். எவர் தூற்றினும் போற்றினும் அவர் அதைப் பொருட்படுத்துவதில்லை. ஆனால், அந்த அஞ்சாமையில் தன்னலம் இராது; பொது நலமே மிளிரும். தீமை இராது; நன்மையே பொலியும். 'நான் செய்ய வேண்டியது என்ன? என்பதுதான் என்னுடைய சிந்தனையே தவிர, பிறர் என்ன எண்ணுவார்கள் என்பதன்று என்பது பாவேந்தருடைய உட்கிடக்கையாகும். குமுகாயத்தைப் பாழ்படுத்தும் மூடப்பழக்கவழக்கங்களைச் சாடுகின்ற பொழுதும் அரசியலில் பிற துறைகளில் மாறுபட்ட பிற்போக்குக் கொள்கைகளை மறுத்துரைக்கும் பொழுதும் மொழிப் பகையைப் பழித்துரைக்கும் பொழுதும் போர்க்களத்தில் இமையாது நிற்கும் போர் மறவனுடைய உள்ளத்துடன் விளங்குவார். அவர் தம் பாடல் ஒவ்வொன்றும் பாடலில் வரும் சொல் ஒவ்வொன்றும் வில்லிலிருந்து வெளிக் கிளம்பும் கூரிய அம்பாகவே காணப்படும். கடும்

வேகத்தோடு சொற்கள் வெளிவரினும் நகைச்சுவையைக் கலந்து குழைத்து வேகத்தின் கடுமை தோன்றாவண்ணம் செய்துவிடுவது இவருக்குள்ள தனிச்சிறப்பாகும்.

மக்களிடையே நெளியும் சாதிப் புழுக்களை அறவே ஒழித்துப் பெண்ணடிமை தொலைத்து, ஆண் பெண் அனைவருமே கல்வி அறிவுடையவராய் விளங்கி, ஒன்றுபட்ட முன்னேற்றமுற்ற குமுகாயம் மலர்தல்வேண்டும். பொருளியலிலே செல்வன், ஏழை என்ற ஏற்றத்தாழ்வு தகர்ந்து, உழைப்பவனுக்கும் இவ்வுலகம் பொதுவுடைமை என்ற எண்ணம் வளர்தல் வேண்டும். அரசியலில் தூய்மையும் நேர்மையும் மலர்தல் வேண்டும்; தமிழ்மொழி தனக்குரிய சிறப்பை மீண்டும் பெற்று உலக மொழிகளில் ஒன்றாக அது மலர்தல் வேண்டும்; கைம்மைக் கொடுமையைக் களைந்தெறிந்து, கட்டாயத் திருமண முறையை முறியடித்து, காதல் மணத்தைக் கடைப்பிடித்துப் பெண்ணுலகு மலர்தல் வேண்டும் என்ற இத்தகைய மறுமலர்ச்சிக் கருத்துகளை மய்யமாக வைத்துப் பாடப்பட்டனவே பாரதிதாசன் பாடல்கள்.

இவர்தம் பாடல்களிலே சொற்சிக்கனத்தைக் காணலாம்; உணர்ச்சி பெருக்கெடுத்தோடுவதைக் காணலாம்; பா நடையில் ஒரு தனி மிடுக்கைக் காணலாம். பாடல்களை நாம் படிக்கும்போது அவை நம் குருதியுடன் குருதியாகக் கலந்துவிடுகின்றன. நரம்புகளில் உணர்ச்சிப் பெருக்கெடுக்கிறது; சுவைக்கச் சுவைக்க சுவை உணர்வு மேலோங்குகிறது; அவற்றைப் படிக்கும்போது நாம் பாரதிதாசனாகவே ஆகிவிடுவதும் உண்டு; படிக்குந்தோறும் நாமும் பாடலாமா என்ற நினைப்புத் தோன்றும்; நினைப்பு மட்டுமென்ன? பாடியும் விடுகிறோம்; அதன் விளைவாகத்தான் இன்று நூற்றுக்கணக்கான பாரதிதாசனைத் தமிழகத்தில் காண்கின்றோம்; ஒரு நீண்ட தலைமுறையை (பரம்பரையை)த் தோற்றுவித்த பெருமை பாரதிதாசன் பாடல்களுக்கே உண்டு.

“விருத்தமெனும் ஒண்பாவிற்கு உயர்கம்பன்” என ஒரு தனிப்பாடல் கூறும். அந்த விருத்தப்பாவுக்கு ஒரு தனிச்சிறப்பையும் புதுப்பொலிவையும் குறிப்பாக எண்சீர் விருத்தத்துக்கு ஒரு தனி மதிப்பையும் உருவாக்கிய பெருமை இவரைத்தான் சாரும்.

இயற்கை அழகுகளையெல்லாம் பண்டைய நூல்களிற் சுவைத்து மகிழ்ந்தோம். இடையில் அக் காட்சிகளை முழுமை பெறக் காண இயலாது தவித்தோம். பாரதிதாசன் மீண்டும் அவ்வெழிலோவியங்களையெல்லாம் நமக்குப் படைத்துக் காட்டியுள்ளார். அவ்வோவியங்கள் புதிய மெருகுடன் ஒளிவிட்டுக் காட்சியளிக்கின்றன, ‘அழகின் சிரிப்பு’ என்னும் நூலிலே! இந்நூல் மொழி பெயர்க்கப்படுமானால் ‘நோபெல் பரிசில்’ பெறத்தகுதி வாய்ந்ததாகும் என அறிஞர் கூறுவர்.

கல்வியறிவில்லாத வீடு இருண்ட வீடாகத்தான் இருக்கும். ஆதலின், அறிவென்னும் ஒளி விளக்கினை ஏற்றிவைத்தல் வேண்டுவது தமிழர் கடன் என அறிவுறுத்த வந்த கவிஞர் ஒரு குடும்பத்தைப் படைத்து அக் குடும்ப உறுப்பினர் நடந்துகொள்ளும் முறைகளையும் நடத்திக்காட்டி, இல்வாழ்வுக்கே ஓர் இலக்கணம் வகுத்துத் தந்திருக்கிறார், 'குடும்ப விளக்கு' என்னும் நூலின் வாயிலாக.

இசைப்பாடல்கள் இயற்றுவதிலும் நம் கவிஞர் வல்லவர் என்பதை "இசையமுது" என்னும் பெயர் தாங்கிய நூல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இந் நூல்களின் வாயிலாக ஒரு புரட்சியை—மறுமலர்ச்சியை உருவாக்கியுள்ளார். மேட்டுக் குடியினர்தாம் பாடல்களில் உலா வருதல் உண்டு. எளிய வாழ்வினராகிய வண்டிக்காரன், மாடு மேய்ப்பவன், உழத்தி, ஆலைத் தொழிலாளி, கூடை முறம் கட்டுவோர் என்று இவரனைவரையும் இசையமுதிலே நடமாட விட்டவர் நம் கவிஞர்.

இனி அவர்தம் பாடல்களிலே ஓரிரு கருத்துகளை நோக்குவோம். பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் கண்டிக்கும்போது அவர்தம் பாடல்கள் ஊழிக்காலப் பெரு நெருப்பைக் கக்கிக் கொண்டு வருவதைக் காணலாம். நம் பாவேந்தர், புரட்சிக் கவிஞர் என்ற பெயருக்கே உரியவர் என்பதற்கும் மறுமலர்ச்சிக் கவிஞர் என மாநிலமே மதிக்கத்தக்கவர் என்பதற்கும் அவர் தம் பாடல் ஒவ்வொன்றும் சான்று பகரும்.

"ஒரு மனிதன் தேவைக்கே இந்தத் தேசம்
உண்டென்றால் அத்தேசம் ஒழிதல் நன்றாம்"

எனவும்,

"ஓடப்ப ராயிருக்கும் ஏழை யப்பர்
உதையப்ப ராகிவிட்டால் ஓர்நொடிக்குள்
ஓடப்பர் உயரப்பர் எல்லாம் மாறி
ஒப்பப்பர் ஆய்விடுவர் உணரப் பாநீ"

எனவும்,

"வலியோர் சிலர் எளியோர்தமை
வதையே புரிகுவதா?
கொலைவாளினை எடடாமிகு
கொடியோர் செயல் அறவே"

எனவும் பாடியுள்ள பாடற்பகுதிகளால் உணர்ச்சி வேகத்தையும் புதிய உலகைக் காணத் துடிதுடிக்கும் மறுமலர்ச்சிப் பேரார்வத்தையும் நம்மால் காண முடிகிறது. இவ்வாறு உணர்ச்சியூட்டியுங்கூடத் தன்னம்பிக்கையிழந்து தன்னாற்றலை அறியாது, சோம்பிக் கிடக்கும் மாந்தர்தனை நோக்கிப்

"பூட்டிய இருப்புக் கூட்டின் கதவு
திறக்கப்பட்டது சிறுத்தையே வெளியில் வா"

என்று வீரவுணர்ச்சியூட்டி வெளிக் கொணர்ந்து,

"மானிடம் என்றொரு வாளும் - அதை
வசத்தில் அடைந்திட்ட உன்னிரு தோளும்
வானும் வசப்பட வைக்கும் - இதில்
வைத்திடும் நம்பிக்கை வாழ்வைப் பெருக்கும்."

என்று மானிடத்தின் பேராற்றலை எடுத்தியம்பி மாயாவாதத்தைத் தூக்கி எறிந்து, அவனை நிமிர்ந்து வாழச் செய்கின்றார்.

பிற நாட்டினர், தாம் உயர்ந்தோர் என்ற செருக்கினால் தமிழினத்தை அடிமையாக்கும் வெறுக்கத்தக்க குற்றத்தைச் செய்கின்றனர். பொறுத்துக் கொண்டே போவதா? எவ்வளவு நாள் பொறுப்பது? பொறுத்தது போதும் பொங்கி யெழு என்று போர் முரசு கொட்டுகின்றார். ஆர்ப்பாட்டப் போர்ப் பாட்டாகப் பாடிய அப் பாடலைக் காண்போம்:

"தருக்கினால் பிறதேசத்தார்
தமிழன்பால், என்னாட் டான்பால்
வெறுப்புறும் குற்றஞ் செய்தார்
ஆதலால் விரைந்தன் னாரை
நொறுக்கினார் முதுகெலும்பைத்
தமிழர்கள் என்ற சேதி
குறித்த சொல் கேட்டின் பத்திற்
குதிக்கும் நாள் எந்த நாளோ?"

என்ற முரசொலி கேட்டால் விசையொடிந்த தேகத்திலும் வீரம் சேரும்; கோழையும் வீரனாவான்.

பிள்ளைப் பேற்றைப் பெரிதாகப் போற்றி வந்த நம்மிடையே காலச் சூழ்நிலையால் குடும்பக் கட்டுப்பாடு வேண்டும் என்ற மறுமலர்ச்சி எண்ணம் இன்று தோன்றிப் பெருகி வருகிறது. நம் பாவேந்தர் இதற்கு முன்பே இம் மறுமலர்ச்சிக் கருத்துக்கு விதை தூவிவிட்டார்.

"உள்ளம் எதிர்பார்த்த ஓவியமே என்மடியில்
பிள்ளையாய் வந்து பிறந்த பெரும்பேறே"

என்றும்,

"அன்னத்தின் தூவி அனிச்ச மலரெடுத்துச்
சின்ன உடலாகச் சித்திரித்த மெல்லியலே
மின்னல் ஒளியே விலைமதியா ரத்தினமே
கன்னல் பிழிந்து கலந்த கனிச்சாறே"

என்றும் பிள்ளைக் கனியமுதைப் பற்றிப் பாடிய கவிஞர் குடும்பக் கட்டுப்பாடு வேண்டும் என்ற கருத்தை மிக அருமையாகக் கூறுகிறார்.

"காதலுக்கு வழி வைத்துக் கருப்பாதை சாத்தக்
கதவொன்று கண்டறிவோம்; இதிலென்ன குற்றம்?
காதலுக்கோ பிள்ளை? தவிப்பதற்கோ பிள்ளை?

என்று துணிந்து வினவுகின்றார்.

துறைதோறும் துறைதோறும் மறுமலர்ச்சிக் கருத்துகளைப் பாடும் இயல்பினராகிய பாவேந்தர் மொழியைப் பற்றிப் பாடும் பாடல்களிலே ஓர் "ஆவேச" வெறியையும் அத் துறையில் மறுமலர்ச்சி காணத்துடிக்கும் ஆசைப் பெருக்கையும் காணலாம். அப் பாடல்களில் அவருடைய தாய்மொழிப் பற்றையும் அளவிலா ஈடுபாட்டையும் புதிய பாங்கையும் நாம் கண்டு மகிழலாம்.

"தாயெழிற் றமிழை, என்றன்
தமிழரின் கவிதை தன்னை
ஆயிரம் மொழியிற் காண
இப்புவி அவாவிற் றென்ற
தோயுறும் மதுவின் ஆறு
தொடர்ந்தென்றன் செவியில் வந்து
பாயுநாள் எந்த நாளோ
ஆரிதைப் பகர்வார் இங்கே?"

என்ற பாடல் கவிஞருடைய ஏக்கத்தை நமக்குப் புலப்படுத்தி நம்மை எழுச்சி கொள்ளச் செய்கின்றது. "ஆயிரம் மொழியிற்காண இப்புவி அவாவிற் றென்ற" செய்தியை நாம் பகர மாட்டோமா? என்ற அவாவையும் உண்டாக்கு கிறது.

"எங்கள் வாழ்வும் எங்கள் வளமும்
மங்காத தமிழென்று சங்கே முழங்கு"

எனத் தமிழ் உணர்ச்சியை ஊட்டுவதற்கு சங்கு முழக்கம் செய்த அளவோடு நில்லாது அதனை வளர்ப்பதற்கு வேண்டிய வழி வகைகளையும் வகுத்துத் தந்துள்ளார். "தமிழியக்கம்"என்னும் நூலில் அந் நெறிமுறைகளை அழகாகவும், ஆணித்தரமாகவும் எடுத்தியம்புகின்றார். அந் நூல் தமிழின் மறுமலர்ச்சிக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகவும் வழிகாட்டியாகவும் விளங்குகிறது.

தலைசிறந்த மறுமலர்ச்சிக் கவிஞராகிய பாவேந்தர் பாரதிதாசன் சூதுவாது அறியாதவர்; கள்ளங் கவடமற்ற பிள்ளை உள்ளத்தினர்; உள்ளத்திற் சரியென்று பட்டதை அஞ்சாதுரைக்கும் செந்நாவினர்; தமிழ் தமிழ் என்றே நினைந்து நினைந்து உருகும் சீரிய நெஞ்சினர்; பெருமிதங் குன்றாதவர்; ஏறுபோற் பீடுநடையினர்; உண்மையான பிறவிக் கவிஞர்.

"பாரதிதாசன் மேல்நாட்டுக் கவிஞர்களைப் போலக் கலையைக் காலத்தின் கண்ணாடியாக்குகின்றார்; காலத்தையே படைக்கின்றார்; காலத்தையே மாற்றவும் செய்கின்றார்; மாறிய காலத்துக்கு நம்மையும் அழைத்துச் செல்கின்றார்" என்று பேரறிஞர் அண்ணா கூறியது முக்காலும் உண்மை.

பாரதிதாசன் பாடல்களில் தென்றலும் வீசும்; புயலும் அடிக்கும். குயிலும் கூவும்; அரியும் முழங்கும்; வெண்ணிலவும் வீசும்; செங்கதிரும் காயும். இனிப்பும் இருக்கும், கசப்பும் இருக்கும். தண்மையும் உண்டு; வெம்மையும் உண்டு.

நம் கவிஞர் மறுமலர்ச்சிக் கருத்துகளைக் கனல் தெறிக்கப் பாடியுள்ள முறைகளினால் இவரைப் பற்றிக் கருத்து வேறுபாடு கொண்டவர்களும் இருப்பது இயல்பே. எனினும் கருத்து வேறுபாடு ஒன்றே கருதி நம் வாழ்நாளிலே தோன்றிய ஒரு மாபெரும் கவிஞனை, உலகப் புகழுக்குரிய நம் தமிழ்க் கவிஞனை, பிறவிக் கவிஞனை நாம் மறந்துவிடுதல் தகாது; மறைத்து வைப்பதும் அடாது.

"காரிருளால் சூரியன்தான் மறைவதுண்டோ
கறைச் சேற்றால் தாமரையும் வாசம் போமோ?"

என்னும் வரிகளை நினைவிற் கொள்வோமாக. காரிருள் விலகட்டும்; சூரியன் புத்தொளி வீசித் திகழட்டும்; தாமரை மறுமலர்ச்சி பெற்று மிளிரட்டும்; மணம் பரவட்டும்.

வாழ்க பாவேந்தர்! வளர்க பாரதிதாசன் புகழ்!

(1966 ஏப்பிரலில் திருச்சி வானொலியில் ஒலிபரப்பானது)

8

கவிதை இன்பம் - சொல்லழகு

எது கவிதை ?

கவிஞன் அவ்வப் பொருள்களோடு ஒன்றி நின்று, உணர்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாடும் கவிதைகள், பயிலுந்தோறும் நமக்குப் பேரின்பத்தை ஊட்டிக்கொண்டேயிருக்கின்றன. கவிதைப் பண்பு முதிர்ந்துள்ள கவிதைகளே உள்ளத்தைத் தொட்டு, உள்நரம்புகளை நீவி இன்பத்தை எழுப்ப வல்லன; அவ்வாறு இன்பத்தை எழுப்ப வல்லதே கவிதை. எடுத்துக்காட்டாக ஒன்று காண்போம்.

இனிய சொல்லை இயம்பும் வாயினள்

இவ் வரியில் நான்கு சீர்கள் இருக்கின்றன; அகவல் ஓசை இருக்கிறது; மோனையும் இருக்கிறது. எனினும் இவ் வரி, கவிதையாகி உள்ளத்தைக் கவர்வதாக இல்லை. அதனால் இன்பந் தருவதாக இல்லை. இதே கருத்தைக் கவிஞன் கவிதையாக்கி இனிமையாக்கித் தருவதைக் கேளுங்கள்:

"கன்னலிலே சாறெடுத்து தமிழ்குழைத்துக்
கனிஇதழால் பரிமாறும் இனிய சொல்லாள்"

கன்னலின் சாறு இனியது; அதிலே குழைக்கப்பட்டுள்ள தமிழும் இனியது; பரிமாறும் இதழோ கனியிதழ்; இனிமைக்குக் கேட்கவா வேண்டும்! இந்த இதழ் பரிமாறும் சொற்களில் இனிமை குறைவாகவா இருக்கும்? அவ்வளவு இனிய சொற்களைப் பேசுபவள் என்பது கருத்து. இவ் வரியிலே கவிதை இருக்கிறது; இனிமை இருக்கிறது; ஆதலால் இன்பமும் இருக்கிறது. மீண்டும் அவ் வின்பத்தை நுகருங்கள்! "கன்னலிலே சாறெடுத்து தமிழ் குழைத்துக் கனி இதழால் பரிமாறும் இனிய சொல்லாள்" – இந்த வரி "பாண்டியன் பரிசு" என்ற நூல் தந்த பரிசிலாகும். (இயல் 76)

இவ் வரியிலே மிகுதியும் இனிய – அழகிய சொல் 'பரிமாறும்' என்ற சொல்லாகும். இச்சொல்லின் அழகுதான் யாது? அத்தலைவி பேசும் இனிய சொல்லை உணவாக உருவகம் செய்கின்றார் கவிஞர். உணவு கருப்பஞ் சாற்றிலே சமைக்கப்

பெற்றது; தமிழுடன் ஒன்றாகக் குழைத்து ஆக்கப் பெற்றது. அவளுடைய வாய்ச் சொற்களை உணவு என உருவகம் செய்ததற்கேற்பப் 'பரிமாறும்' என்ற சொல்லை இங்கே பெய்து வைத்த கவி உள்ளத்தை எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும். பரிமாறுவதாயின் உண்பவன் பசி தீர – வயிறார – மனம் நிறைவு கொள்ளும் வகையிலல்லவா பரிமாற வேண்டும்? அம் முறையிலே இத் தலைவியும் தலைவனுடைய காதற் பசிதீர – செவியார – உள்ளம் நிறைவெய்த இன்சொல்லை வழங்கினாள் என்ற உணர்வுகளையெல்லாம், 'பரிமாறும்' என்ற அச் சொல் நமக்குப் பரிமாறுகிறது. மேலும், உணவு பரிமாறுவதற்கும் சொல் பரிமாறுவதற்கும் உள்ள வேறுபாடும் தோன்றக் காண்கிறோம். உணவை ஒரு கையால் பரிமாறுவர்; இன்சொல்லைப் பரிமாறும் தலைவியோ வாயிதழ்கள் என்ற இரண்டு கைகளாலும் பரிமாறுகிறாள். சொல் வெளிவர இரண்டு உதடுகளின் முயற்சியும் தேவையல்லவா? தலைவன் உள்ள நிறைவுக்கு ஒரு கையால் மட்டும் பரிமாறினால் போதாது; இரு கையாலும் பரிமாற வேண்டும் என்னும் கருத்துடன் பரிமாறுகிறாள் என்ற குறிப்பும் தோன்றக் காண்கிறோம்; இன்பமும் பெறுகின்றோம். இவ்வகையில் அமைவதே கவிதையாகும்.

பயிலும் முறை

இவ்வாறு இன்பந் தோன்றச் செய்யும் கவிதைகளை மேற்போக்காகப் படித்துவிட்டால் மட்டும் இன்பம் வந்துவிடாது. துருவித் துருவி ஆராய்தல் வேண்டும். ஒவ்வொரு சொல்லுக்குள்ளும் நாம் புகுந்து புகுந்து வெளிவருதல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அதனுள் ஆழ்ந்து மறைந்து கிடக்கும் முத்துகளைக் கண்டெடுக்க முடியும். கவிதையைச் சொல்லிச் சொல்லிப் பார்த்தல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் இன்பம் அரும்புவதைக் காணமுடியும். வாயை மூடிக்கொண்டு, கண்களை மட்டும் ஓடவிட்டு, இன்பத்தைக் காணவில்லையே என்று தேடுவதிலே பயனில்லை. இதனாலன்றோ "ஆயுந்தொறும் இன்பந் தருந் தமிழ்" என்று கச்சியப்ப முனிவரும் "நவில்தொறும் நூல்நயம் போலும்" என்று வள்ளுவப் பெருந்தகையும் உணர்த்திப் போந்தனர்!

சொல்லின் சிறப்பு

கவிதையானது பிணி, மூப்பு, தளர்ச்சி இவற்றைப் போக்க வல்லது; உலகத் துன்பங்களையெல்லாம் நீக்கவல்லது; தனி உலகிற் செலுத்திப் பேரின்பத்தை ஆக்கவல்லது. இத் தகு பேராற்றல் படைத்த கவிதைக்கு அணி, ஓசை, யாப்பமைவு முதலிய பிறவுறுப்புகளும், கருவிகளேயாயினும், சொற்களே அவற்றுட் சிறந்த கருவிகள் என்பது யாவரும் ஒப்புக்கொண்ட முடிபாகும். சொற்கள்தாம் கவிஞன் கருதிய கருத்தை – உணர்ச்சியை நன்கு புலப்படுத்தும் ஆற்றல் பெற்றன; பயில்வார் தம் உள்ளுணர்ச்சிகளையும் கிளறிவிடுவன. சொல் தனியாக நிற்கும்பொழுது அது பொதுவாகப் பொருளுணர்த்துங் கருவியாகவே இருக்கும். ஆனால், அது கவிதையில் இடம்பெறும்பொழுது பிறிதொரு

ஆற்றலையும் அழகையும் பெற்றுவிடுகிறது. அதனால் கவிதையில் வரும் சொல் மிகப்பெரியதொரு மதிப்பைப் பெற்றுவிடுகிறது. இம் மதிப்பைக் குறைத்து விடுதல் கூடாது என்பதற்காகவே நூலின் இயல்பைக் கூறவந்த பழம்புலவர் ஒருவர் "வழூஉச் சொற்புணர்த்தல்" பெருங்குற்றமென்றும், "நன்மொழி புணர்த்தல்" நூலுக்கு அழகு என்றும் உணர்த்திச் சென்றார். இந் நன்மையை உணராதார் எளிமை என்ற – பெயரால் கண்ட கண்ட சொற்களை எல்லாம் தொடுத்துப் பாக்களைப் புனைந்துவிடுகின்றனர். இப் புனைவு, சொல்லின் மதிப்பைக் குறைப்பதுடன் அமையாது கவிதைப் பண்பையும் பாழாக்குகிறது. பயில்வோர்க்கு இன்பத்துக்கு மாறாகத் துன்பத்தையே கொடுக்கிறது. இதனால் இயற்சொல்லாயினும் திரிசொல்லாயினும் கவிதையில், அழகிய – இனிய – நல்ல சொற்களே இடம் பெறுதல் வேண்டும் என்று உறுதியாகின்றது. பாரதியார் பாடலை வியந்து கூறும் கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை அவர்கள் "சொல் லுக்குச் சொல் அழகு ஏறுமேயடா" என்று இசைத்த பகுதி இக் கருத்துக்கு அரண் செய்வதாகின்றது.

சொல்லழகின் வகை

கவிதையில் வரும் சொல்லழகை அது தரும் அழகு நோக்கி மூன்று வகையாகப் பகுக்கலாம். ஏற்ற இடத்தில் ஏற்ற சொல்லை அமைப்பது ஒருவகை. இதனைச் சொல்லாட்சி என்பர். சொல்லுஞ் சொல்லால் பிற குறிப்புகளும் பெறுமாறு அமைப்பது மற்றொரு வகை. இதனைச் சொல்நயம் என்பர். ஒருசொல் பல பொருளை உணர்த்தி நிற்பது மூன்றாம் வகை. இதனை இரட்டுற மொழிதல் என்பர். இம் மூன்று வகையானும் சொற்கள் கவிதைக்கு அழகு தந்து நமக்கும் இன்பந் தருவனவாம். ஆயினும், முதல் இரண்டு வகையாகிய சொல்லாட்சியும் சொல்நயமுமே கவிதைக்கு மிகச் சிறந்தன என்பர் கவிதை இன்பத்தில் திளைக்கும் பெரியோர். முற்காலப் பனுவல்களில் முதல் இரண்டு வகையுமே பெரிதும் பயின்று வரக் காண்கிறோம். அன்று சொல்லிலே உணர்ச்சியை ஏற்றிக் காட்டினர். பின்னரோ சொல்லிலே "ஜாலவித்தை" காட்டுவாராயினர்.

இனி முற்கூறிய மூன்று வகையான சொல்லழகையும் கவிதைகளிலே காண்போம்.

சொல்லாட்சி

ஏற்ற இடத்தில் ஏற்ற சொல்லைக் கையாளும் சொல்லாட்சிச் சிறப்புக்குத் திருக்குறள் நல்ல சான்று பகரும். இரவச்சம் என்ற அதிகாரத்தில் "இரப்பன் இரப்பாரை எல்லாம் இரப்பின் கரப்பார் இரவன்மின் என்று" **(1067)** என ஒரு குறட்பா வருகிறது. இங்கே அழகு தரும் சொல் "இரப்பன்" என்பதேயாகும். திருவள்ளுவர் தங்கூற்றாகக் கூறுவது இச் சொல். வேறு சில இடங்களிலும் ஆசிரியர் தம்மை உளப்படுத்திக் கூறும் பகுதிகளும் உள. அவ்விடங்களில் பெறுமவற்றுள் யாமறிவதில்லை **(61)** என்றும், யாம்மெய்யாக் கண்டவற்றுள் **(300)**

என்றும், 'ஒப்பாரி யாம் கண்டதில்' (1071) என்றும் தனித்தன்மைப் பன்மை வாய்பாடாகிய ஆசிரியப் பன்மைச் சொல்லாலே யாம், யாம் என்றே கூறிச் செல்கின்றார். இவ்வாறு குறித்து வந்த வள்ளுவர் இரவச்சம் என்ற அதிகாரத்துக்கு வந்தவுடன் 'இரப்பன்' என ஒருமை வாய்பாட்டால் கூறுகின்றார். வழக்கம்போல இரப்போம் எனப் பன்மைச் சொல்லாற் குறியாது ஒருமைச் சொல்லாற் குறித்த முறையில்தான் கவிதைப் பண்பு மிளிரக் காண்கிறோம். அங்கெல்லாம் ஆசிரியராக இருந்த வள்ளுவர் இங்கே இரவலராகிவிடுகிறார். இரவலன் கெஞ்சிக் கேட்கவேண்டுவதுதானே இயல்பு. பெருமிதத்தோடு நின்று கேட்பது தகாது. வள்ளுவரே பிறிதோரிடத்துக் கூறுகிறார் "உடையார்முன் இல்லார்போல் ஏக்கற்றும்" (395) என்று. ஆதலினால், வள்ளுவரும் இரவலனுக்கு உரிய முறையில் இரங்கிய சொல்லால்—தாழ்ந்த சொல்லால் 'இரப்பன்' என ஒருமையால் கூறுகின்றார். இங்கே ஆசிரியர் இரவலனாகவே அந்தப் பொருளோடு ஒன்றுபட்டுவிடுகின்றார். இவ்வாறு பொருளோடு ஒன்றுபடுதலாகிய கவிஞனுக்குரிய இயல்பை இச் சொல் அழகுற எடுத்துக்காட்டுகிறது. இடத்துக்கேற்ற சொல்லாகவும் அமைகிறது.

சிலம்பில் ஒரு சொல்

இனிச் சிலம்பொலி கேட்போம். பேரியாற்றங்கரையில் செங்குட்டுவன் தன் துணைவியொடு அமர்ந்திருக்கின்றான். பாண்டியன் தன் தவறுணர்ந்து இறந்தமை கண்டு மனம் பொறாது கோப்பெருந்தேவி உயிர் நீத்ததையும், கோவலன் குற்றமற்றவன் என வழக்காடி வெற்றிகொண்டு, வஞ்சி சென்று கண்ணகி வானகம் பெற்றதையும் தண்டமிழாசான் சாத்தன் எடுத்துரைக்கக் கேட்ட செங்குட்டுவன் "நன்னுதல் வியக்கும் நலத்தோர் யார்?" எனத் தன் மனைவியை நோக்கிக் கேட்கிறான். மறுமொழி பகரும் இளங்கோ வேண்மாள் "பத்தினிப் பெண்டிர் பெறும் பேற்றைப் பாண்டிமாதேவி அடைவாளாக; நம் அகல்நாடு அடைந்த இப்பத்தினிக் கடவுளைப் பரசல் வேண்டும்" என்கிறாள். இருவருள் யார் சிறந்தோர் என்று விடையிறுக்கவில்லை. கண்ணகியைப் பரசல் வேண்டும் என்று சுருங்கச் சொல்லி விடுகின்றாள். ஏன் அவளை மட்டும் பரசல் வேண்டும் என்ற வினா எழுமல்லவா? வினா எழுமுன்பே கரணியமும் கூறி விடுகின்றாள். நம்முடைய நாட்டுக்குள் வந்தமையால் பரசல் வேண்டும் என்ற குறிப்பை "நம் அகல்நாடு அடைந்த இப்பத்தினி" என்னும் அடைமொழிகளால் உணர்த்திவிடுகிறாள்.

மேலும் இவள் தந்த மறுமொழியில் கடவுள் என்ற சொல்லின் அழகை நினைந்து நினைந்து மகிழ்தல் வேண்டும். அவ்வழகைக் காண்போம். பத்தினியைப் பரசல் வேண்டும். எப்படிப் பரசல் வேண்டும்? கடவுளாக்கிப் பரசல் வேண்டும். கடவுளாக்குதல் என்றால் சிலை எழுப்புதல் வேண்டும். அக் கடவுட் சிலையை எங்கே நிறுவுவது? கோவிலில்தான் நிறுவுதல் வேண்டும்; ஆகவே, கோவில் ஒன்று எழுப்புதல் வேண்டும். கண்ணகிக்கு நினைவுச் சிலை அமைத்து,

அதனை நிறுவக் கோவிலொன்று எழுப்பி வழிபடுதல் வேண்டும் என்ற கருத்துகளை எல்லாம் வினாக்கள் பல்காவகையில் சொல்லிவிடுகின்றாள். வெளிப்படக் கூறினாளா? இல்லை. அவள் உரைத்த 'கடவுள்' என்ற ஒரு சொல் இவ்வளவு எண்ணங்களையும் உண்டாக்கிவிடுகிறது. பத்தினிக் கடவுளை என்பதற்குப் பதிலாகப் பத்தினிப் பெண்ணை என்று கூறியிருப்பின் இந்த அழகையெல்லாம் நாம் காண முடியுமா? ஆகவே, இக் கருத்துகளை எல்லாம் தெரிவிக்க, இடத்துக்கேற்ற சொல் கடவுள் என்ற சொல்லேயாகும். இன்னோரன்ன சொல்லாட்சிச் சிறப்புடைய இடங்கள் பலப்பல மிளிர்வதைக் காணலாம் இளங்கோ தந்த சிலம்பிலே.

சொல் நயம்

அடுத்தபடி, சொல்லானது வேறு பிற குறிப்புகளையும் உள்ளடக்கி நிற்கும் அழகைச் சிறிது காண்போம். குறிஞ்சிக் கலியில் ஒரு கட்டம். ஒரு தலைவிக்கு மணமுடிக்க முயல்கின்றனர் பெற்றோர். இதையறிந்த தோழி அறத்தொடு நிற்கிறாள். அறத்தொடு நிற்றலாவது, தலைவி மற்றொருவனை விரும்பியுள்ளாள் என்பதை நாகரிகமாக – அறமுறை பிறழாது – பெற்றோர் ஏற்கும் வண்ணம் உரைப்பது. உரைக்கின்றாள்: "ஒரு நாள் புதுப்புனலாடினோம்; வெள்ளம் தலைவியை அடித்துக்கொண்டு சென்றுவிட்டது. அப்பொழுது தற்செயலாக அங்கு வந்த காளை ஒருவன் தன் அருள் மிகுதியால், நீருட் பாய்ந்து அவளை மார்போடு அணைத்து வந்து கரை சேர்த்தான். அன்றுமுதல் அவனுக்கே உரியவ ளாகிவிட்டாள்" என்று புனைந்துரைக்கின்றாள். அத் தோழியின் கூற்றைக் கவிதையிலே காண்போம்.

"காமர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோடு ஆடுவாள்
தாமரைக்கண் புதைத்தஞ்சித்
தளர்ந்ததனோ டொழுகலான்" - *கலி. 39*

இதுதான் அவள் கூற்று. "புனலாடுவாள்" என்று மட்டும் கூறியிருக்கலாம்; காமர், கடும்புனல், கலந்து, எம்மோடு, ஆடுவாள் – இத்தனை சொற்கள் ஏன்? என்று நமக்குத் தோன்றுகிறது. ஆனால், கவிஞனுக்கு அத்தனையும் விலை மதிக்கமுடியாத மாணிக்கங்கள். அச் சொற்களில் குறிப்புப் பொருள்கள் இலைமறை காய்போல் இருத்தலைக் கூர்ந்து நோக்குவார் உணரலாகும்.

சொற்களுக்குள் நாமும் சிறிது நுழைவோம்; அடிகளாசிரியர் என்ற பேராசிரியர் நோக்கின்படி நயங்களைக் கண்டு இன்புறுவோம். புனலாடுவாள் ஆற்றொடு போனாள் என்று மட்டும் கூறியிருப்பின் தாய் சினங்கொள்வாள்; புதுப்புனல் ஆட ஏன் சென்றீர்? என்று சீறுவாள்; வெள்ளம் இழுத்துச் செல்லும் படியாக ஏன் விட்டுவிட்டீர்கள்? என்பாள்; நீங்களே அவளைக் கரை சேர்த்திருக்க லாமே? என்று ஒருபடி மேலேறுவாள்; அவளைத் தனியாகவா புனலாட விட்டீர்கள்? என ஏங்குவாள். இத்தனைக்கும் விடை பகர்ந்தாக வேண்டும்;

வினாக்கள் எழு முன்பே அனைத்தும் விளங்கக் கூறித் தாயின் வாயை அடைத்துவிடுதல் வேண்டும்.

அந்தப் புனல் பொதுவான புனலன்று; கண்டாரால் விரும்பப்படும் புனல். அதனால் நாங்களும் விரும்பினோம். புனலாடினோம் என்ற குறிப்பைக் 'காமர் புனல்' என்று சுட்டுகிறாள். அப் புனல் விரைவாகச் செல்கிறது, அதனால் அவளை இழுத்துவிட்டது. விரைந்து ஓடும் அப் புனலில் பெண்களாகிய எங்களால் ஒன்றும் செய்ய இயலவில்லை – என்ற கருத்தைக் 'கடும்புனல்' என்று குறிக்கின்றாள். அவளைத் தனியே நாங்கள் விடுவோமா? நாங்களும் உடன் சென்றோம் என்பதைக் 'கலந்தெம்மோடு ஆடுவாள்' என்று சொல்லாமற் சொல்லி விடுகின்றாள். இவ்வளவும் கேட்ட தாய் வாயைத் திறப்பாளோ? தோழி சொன்னபடியே தாய் ஆடினாள். இப்படியெல்லாம் ஆட்டிப் படைக்கின்றன "காமர் கடும் புனல் கலந்தெம்மோடாடுவாள்" என்ற வரியில் அமைந்த சொற்கள். 'ஆடுவாள்' என்ற சொல், நீரில் ஆட்டம் போட்டாள். அதனால் வெள்ளம் இழுத்துச் சென்றது என்ற குறிப்பையும் உணர்த்தி நிற்கிறது.

இரட்டுற மொழிதல்

இனி இரட்டுற மொழியும் அழகையும் சிறிது காண்போம்:

"வெங்காயம் சுக்கானால் வெந்தயத்தால் ஆவதென்ன?
இங்கார் சுமந்திருப்பார் இச்சரக்கை? - மங்காத
சீரகத்தைத் தந்தீரேல் தேடேன் பெருங்காயம்
ஏரகத்துச் செட்டியா ரே"

இது தனிப்பாடல். புலவர் நம்மைப் பலசரக்குக் கடைக்கே இழுத்துச் சென்று விடுகின்றார். வெங்காயம், சுக்கு, வெந்தயம், சீரகம், பெருங்காயம் – இத்தனை சரக்குகளையும் இந்தப் பாடலிலே – புலவர் படைத்த கடையிலே காண்கிறோம். இந்தக் கடைச் சரக்குச் சொற்களெல்லாம் மேலெழுந்த வாரியாக இன்பந் தந்து, தம்முள் பதுக்கி வைத்திருக்கும் வேறு பொருள்களையும் வெளிப்படுத்தி நின்று அழகு செய்கின்றன. திருவேரகத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும் செட்டியாரே! விரும்பத்தக்க இந்தக் காயம் (உடம்பு) சுக்குப் போலக் காய்ந்துவிட்டால் (இரத்தம் சுண்டிவிட்டால்) வெந்த அயத்தால் (அயபஸ்பம் என்ற மருந்தால்) ஆவதென்ன? அதனால் இந்தச் சரக்கை யார் சுமப்பார்கள்? நீர் எனக்குச் சிறந்த அகத்தை (இன்ப வீட்டை)த் தந்தால் இந்தப் பெரிய காயத்தை (உடம்பை)த் தேட மாட்டேன் என்று இவ்வகையில் பொருளுணர்த்தி இன்பந் தருகின்றன இந்தப் பலசரக்குச் சொற்கள்.

இவ்வாறு முன் கூறிய முறைப்படி, பலவகையான சொல்லழகுகள் அமைந்து, இன்பந் தருகின்ற கவிதைகள் நம் தமிழிலக்கியங்களிலே மிக்குக் கிடந்து, மலர்ந்து, மணம் வீசுவதை அவ்விலக்கியப் பூங்காவுள் புகப்பெற்றார் உணரலாகும்.

(15-11-1957இல் திருச்சி வானொலியில் 'கவிதை இன்பம்' என்ற பேச்சுத் தொடரில்)

9

பாவேந்தர் வாழ்வும் இலக்கியப் பணியும்

போர்க்களம்

பாவேந்தர் வரலாற்றைக் காணும்பொழுது, அவர்தம் வாழ்க்கை ஒரு போராட்டக் களமாகவே இருந்து வந்ததை நாம் உணர்கிறோம். துணிச்சல் என்னும் கணிச்சி கொண்டு, ஒளிறுவாள் அருஞ்சமம் முருக்கி, எதிர்ப்புகள் என்னுங் களிறெறிந்து பெயருங் காளையாகவே வாழ்ந்திருக்கிறார். அவர்தம் இலக்கியப் பணியும் ஒப்பற்ற சமர்க்களமாகவே இயங்கியதை நாம் அறிகிறோம். தமிழினத்தின் விடுதலைக்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட பணியாதலின் இலக்கியப் பணியையும் அமர்க்களமாகவே ஆக்கிக்கொண்டு, 'தருக்கினால் பிறதேசத்தார் தமிழன்பால் என் நாட்டான்பால் வெறுப்புறுங் குற்றஞ் செய்தார் ஆதலால் விரைந்து அன்னாரை நொறுக்கினார் முதுகெலும்பை' என்றும், 'கொலை வாளினை எடடாமிகு கொடியோர் செயல் அறவே' என்றும் எக்காளம் இடுகிறார். இப் போர்க்கள வரலாறுதான் பாவேந்தரின் வாழ்க்கையாகும்.

இளவேனிற் பருவத்தே பூஞ்சோலையிற் கூவும் மாங்குயில் இனிய குரலிற் கூவும். அது நமக்குக் 'கீத'மாகக் கேட்கும். ஆனால் குயில், பாலையிலே துரத்தப்படும்போது – பறந்து திரியும் உரிமை தடுக்கப்படும்போது – நசுக்கப்படும் போது இனிய குரலிலா கூவும்? உரத்த குரலில்தானே கத்தும். நமது புதுவைக் குயிலும் தனக்குரிய சோலையிலிருந்து பாலைக்குத் துரத்தப்பட்டபோது உரிமை பறிக்கப்பட்டபோது – அழுத்தப்பட்டபோது உரத்தும் கடுத்தும் குரல் எழுப்பியது. அக் குரலில் சூடு மிகுந்து காணப்பட்டது. ஆதலின் அக் குரல் நெருப்புக் குரலாகவே தோன்றுகிறது.

ஏன் நெருப்புக் குரலாயிற்று ?

பாவேந்தர் கறுத்தெழக் காரணமென்ன? அவர்தம் இலக்கியக் குரல் நெருப்புக் குரலாகியது ஏன்? அவரே காரணம் கூறுகிறார். 'தமிழருக்கும் புரட்சி மனப்பான்மை, தம் பகைவரால் நசுக்கப்படுவதிலிருந்து உண்டாகும். ஆகையால் தமிழர், தம் பகையால் அடையும் எவ்விதத் தொல்லைகளையும் நான்

வரவேற்கிறேன்' என்று தொல்லைகளுக்கு வரவேற்புக் கூறுகிறார். அதன் பின்னர், 'இப்போது தமிழன் அத்தனை மோசமில்லை காதைப் பிடித்துத் தூக்கினாலும் கீ என்று கத்துகிறான்' எனச் சற்று அமைதி கொள்கிறார். அதன் பின்னர், 'அநேகமாக இன்று தமிழரால் ஒரு புரட்சி ஏற்படலாம். நலிந்த ஒரு தனி மனிதன் செத்துப் போவான்; ஆனால், நலிந்த ஒரு சாதி சாகாது; எழுச்சியுறும். இது இயற்கைச் சட்டம்; எனது இன்பக் கனவு' – என்று இன்பக் கனவு காணு கிறார். (10.10.1937, குடியரசு இதழ்) நசுக்கப்பட்டுத் தொல்லைப் பட்டுப் பின்னர்ப் பொறுமையிழந்து, கீ என்று கத்தி, அதன் பின் எழுச்சி பெற்று, கறுத்தெழுந்த குயிலின் குரல் எவ்வாறிருக்கும்? கனல் தெறிக்கத் தானே செய்யும்?

ஒரு நாள் புதுவையில் பாவேந்தர், வ.வே.சு.ஐயர், புதுவை முத்தியாலுப் பேட்டைக் கிருட்டிணசாமி முதலானோர் பாரதியாரின் இல்லத்தில் மகிழ்ச்சியாக உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அவ்வமயம் வ.வே.சு.ஐயர், கிருட்டிணசாமி வைத்திருந்த 'ஜஸ்டிஸ்' பத்திரிகையை வாங்கிப் பார்த்துவிட்டுப் "பொருளாதாரம், உத்தியோகம் முதலிய துறைகளில் பிராமணரல்லாதார் முன்னேறி, பிராமணருடன் சமநிலை அடைதல் வேண்டும் என்பது ஜஸ்டிஸ் பத்திரிகையின் நோக்கம். பிராமணரல்லாதார் சமநிலையடைய முடியாது என்பது என் கருத்து" என்று சிரித்துக்கொண்டே பாரதியாரைப் பார்க்கிறார். பாரதியார் வாய் திறக்கவில்லை.

ஆனால், பாவேந்தரோ வெடுக்கென்று, "பிராமணரல்லாதார் மிகப் பெரும் பாலோர், அடிதடியில் கிளம்பிவிட்டாலோ?" என்று மறுத்துப் பேசிவிட்டார். சிறிது நேரம் அங்கு அமைதி. பின்.வ.வே.சு. சென்றுவிட்டார். அப்பொழுது பாரதியார் பேசுகிறார்: "சுப்புரத்தினம் கேட்டது சரியான கேள்வி; ஆணித்தரமான பேச்சு. அப்படித்தான் பயப்படக் கூடாது.... கொடிய கட்டுத்திட்டமும் சட்டங்களும் தூளாகும்படி, அடிதடி சகிதம் உண்டாவதுதான் புரட்சி." (கறுப்புக் குயிலின் நெருப்புக் குரல் – பக். 439) இது பாரதி தந்த தீர்ப்பு.

பாரதி போற்றிய அப் புரட்சிக் குயிலின் குரல், சூடு தாராமல் இருக்குமா? ஆனால் அச் சுடு நெருப்பு எவரையும் – எந்தத் தனி மனிதரையும் சுட்டெரிக்க வில்லை. பழங் குச்சிகளை – காய்ந்து போன சருகுகளை – நடப்பவர் கால்களைப் புண்படுத்திய முட்களைத்தான் சாம்பராக்குகிறது. புதிய குமுகாயத்தை உருவாக்கப் பயன்படுகிறது. கெட்ட போரிடும் உலகத்தை வேரொடு சாய்க்கவும் புதியதோர் உலகம் ஆக்கவும் பயன்படுகிறது.

பகைப்பாட்டு

குயில் பாட்டுப் பாடிய பாரதியார், அக் காப்பியக் குயிலின் உண்மை நிலை யறியாது, அதன் நடத்தையை ஐயுற்று, 'நீசக் குயில்' என்று திட்டி விடுகிறார். திட்டினும் பாட்டின் இனிமையில் மயங்கி,

"நீசக் குயிலும் நெருப்புச் சுவைக்குரலில்
ஆசை ததும்பி அமுதூறப் பாடியதே'

என்று கூறி விடுகிறார். 'நீசக்குயில்' 'நெருப்புக்குரல்' எனவும் சினந்து கூறிய அவரே, அதே இடத்தில் 'சுவைக்குரல்' எனவும் 'அமுதூறப் பாடியதே' எனவும் வியந்து மகிழ்கிறார். அதுபோலவே நம் பாட்டுக் குயிலை – புரட்சிக் குயிலைத் தமிழகமும் 'நாத்திகக் குயில்' என்றது; 'நடுக்குறுத்துங் குரல்' என்றது. எனினும் அதே தமிழகம் அதே சமயம் 'நாம் வளரப் பாடியதே' என்றும் பூரித்தது.

பேராசிரியர் சாமிநாதன் என்பார், 1938இல் 'அனுமான்' இதழில் பாவேந்தர் பாடலைத் திறனாய்வு செய்கிறார். பாவேந்தரின் கவிதைகளிலும் நாடகங்களிலும் குற்றங் குறைகள் கணக்கில்லை என்கிறார். பாட்டுக்குப் பாட்டு கொள்கை முரண்பாடு காணப்படுகிறது என்கிறார். கவிதையென்னும் தீயைப் பக்தி என்னும் எண்ணெய் விட்டு வளர்க்காது, பகுத்தறிவு என்னும் தண்ணீர் வார்த்து வளர்க்கப் பார்க்கிறார் எனச் சாடுகிறார். இன்னும் சில இடங்களில் கிண்டலாக எழுதுகிறார்.

இப்படித் தமது வெறுப்பை – உள்ளக் குமுறலைக் கொட்டிவிட்ட பேராசிரியரே, அதே பகுதியில், 'ஆனால் இவையெல்லாம் திவ்வியமான தேன் கூட்டில் பதுங்கிக் கிடக்கும் தேனீக் கொட்டல்' என்றும், 'தமிழ்நாட்டில் இன்று உயிருடன் இருக்கும் கவிகளுள் உண்மைக் கவி யார்? உயிர்க் கவி யார்? சிரஞ்சீவிக் கவி யார்? என்று கேள்விகள் கிளம்பினால், சற்றும் சந்தேகமின்றிப் பாரதிதாசன் என்று ஒரு விடைதான் நம்மால் கொடுக்க முடியும்' என அறுதியிட்டுங் கூறிவிடுகிறார். (க.கு.நெ.கு.பக்.53–54)

தேனை எடுத்தால் தேனீ கொட்டாமலா இருக்கும்? கொட்டப்பட்ட பேராசிரியர் தேனின் சுவையை மறந்துவிடவில்லை. வெகுவாகப் பாராட்டுகிறார். எரிச்சல் கொள்ளும் உள்ளங்களும் பாராட்டக் காரணம் என்ன? 1938இல் வ.ரா.என வழங்கப்படும் வ.ராமசாமி ஐயங்கார் எழுதிய எழுத்து, இதற்கு விடை தருவது போல அமைந்துள்ளது.

"ஆவேசத்தையும் உணர்ச்சியையும் வெள்ளமாகக் கொட்டும் உயிர்க் கவி பாரதிதாசன் என்பது எனது தாழ்மையான எண்ணம். அவர் கையாளும் சொற்களின் எழிலையும் பசையையும் விசித்திரத் தன்மையையும் கண்டு அனுபவிப்பவர்கள் நான் சொல்வதை ஆதரிப்பார்கள்" (க.கு.நெ.கு.பக்.265) என்று எழுதுகிறார். ஆம்; பாவேந்தரின் பாடல்களிலே உள்ள 'பசை' தான் எரியும் உள்ளங்களையும் அருகில் கொணர்ந்து ஒட்டிவிடச் செய்கிறது.

போர் மறவன்

தனி வாழ்வில் எதிர்ப்பு, பொது வாழ்வில் எதிர்ப்பு, இலக்கியத் துறையா? அங்கே எதிர்ப்பு, அரசியல் துறையா? அடாத எதிர்ப்பு, சமயம் சமுதாயம்

அனைத்தும் எதிர்ப்பு, இவ்வாறு துறைதோறும் துறைதோறும் எழுந்து வந்த எதிர்ப்புகளே பாவேந்தரைப் போர் மறவனாக மாற்றின. தமிழ், துறைதோறும் அழுத்தப்படுவதும், அது தலைதூக்கினால் எதிர்க்கப்படுவதும், பழிக்கப்படுவதுங் கண்ட பாரதிதாசன் களத்தில் நிற்கும் காளையாக மாறினார்.

"நாயினுங் கீழாய்ச் செந்தமிழ் நாட்டார்
நலிவதை நான் கண்டே
ஓயுதல் இன்றி அவர் நலம் எண்ணி
உழைத்திட நான் தவறேன்'

என்னும் பாடலை உன்னிப்பாக நோக்குதல் வேண்டும். தமிழ் நாட்டார் நலிவதைக் 'காணுங்கள்' என்று காட்டவில்லை. 'நான் கண்டேன்' என்று நவில்கிறார். 'உழைத்திட வாருங்கள்' என்று அழைப்பு விடுக்கவில்லை. உழைத்திட 'நான் தவறேன்' எனத் தாமே பொறுப்பேற்கிறார். இவ்வாறு பாரதிதாசன் வாழ்க்கை வேறு, இலக்கியப் பணி வேறு என்று பிரித்துக் காண இயலாத அளவு, இரண்டும் ஒன்றாக ஒன்றிப்போனவர்.

தொண்டுக்கு இலக்கணம்

தமிழ்க் குமுகாயத்தின் விடுதலைக்குப் பாடுபடும் எவரும் புரட்சித் தொண்டுதான் செய்தாதல் வேண்டும். அத் தொண்டு எத்தன்மையில் அமைதல் வேண்டும் என்று இலக்கணமே வகுத்துத் தருகிறார் பாவேந்தர்.

"தமக்கொரு தீமை என்று நற்றமிழர்
எனை அழைத்திடில் தாவி
இமைப்பினில் ஓடித் தரக்கடவேன் நான்
இனிதாம் என் ஆவி"

"ஆன என் தமிழர் ஆட்சியை நிறுவ
அல்லல்கள் வரின் ஏற்பேன்
ஊனுடல் கேட்பினும் செந்தமிழ் நாட்டுக்
குவப்புடன் நான் சேர்ப்பேன்"

உண்மைத் தொண்டு புரிவோர், இனிதாகிய ஆவியும் தரக் கடமைப்படுதல் வேண்டும், அல்லல்கள் வரின் ஏற்றல் வேண்டும், ஊனுடல் கேட்பினும் உவப்புடன் சேர்த்தல் வேண்டும் என்பது பாவேந்தரின் கொள்கை. தொண்டு புரிவதால் தொண்டர் வாழ்க்கையில் துயர் சூழ்கிறது; தாங்க முடியாத அளவு சோதனைகள் நிகழ்கின்றன. அவ்வமையம் மாற்றார் பணம், பதவி, பட்டம் முதலியன காட்டி ஆர்வ மொழிகள் கூறி, அழைப்பு விடுக்கின்றனர். உடனே ஓடிவிடுவது தொண்டுக்கழகா? என வினவின்,

"எமை நத்துவாயென்று எதிரிகள் கோடி
இட்டழைத்தாலும் தொடேன்"

என்று முகத்தில் அறைந்தாற் போற் கூறிவிடுகிறார். எத்துணைக் கோடியென்று இயம்பவில்லை. கோடி வெண்பொன்னா? செம்பொன்னா? அதுவும் கூற வில்லை. பொதுவாகக் 'கோடி' என்று மட்டுங் கூறுகிறது பாடல். எத்துணைக் கோடி எனினும் சரி, அது வெண்பொன்னாகினும் சரி, செம்பொன்னாகினும் சரி, "தொடேன்" என மறுத்துவிடுகிறார். கோடி தருவதாகச் சொல்லளவில் நில்லாது, 'இட்டு அழைத்தாலும்' என்று கூறுகிறார். அஃதாவது எதிரில் கொட்டி வைத்துக்கொண்டு அழைத்தாலும் தொடேன் என்ற உறுதிப்பாட்டை நமக்கு விளக்குகிறார். ஆனால் இன்றுள்ள 'தொண்டு' விந்தையானது! "தலைவருடைய முகமூடியைக் கிழித்தெறிகிறேன் பார்" என்று வீரமொழி புகன்று, வெளியில் வந்து, புதுக்கட்சி தொடங்கிச் சில திங்களில் 'தலைவர் எனக்குப் பதவி தருவதாகச் சொல்கிறார். அதனால் கட்சியைக் கலைத்துவிட்டுத் தலைவரோடு கலந்துவிட்டேன்' என்று மூச்சு வாங்க ஓடுகின்றனர் தொண்டர். இதுவா தொண்டு?

உரிமைத் தமிழன்

'பாரதிதாசன் உண்மை, நியாயம், அறிவு முதலியவற்றைச் சிறிதும் விட்டுக் கொடுக்க இசையாத, இயற்கையான ஒரு பிடிவாதம் உடையவ ராதலால், அவர் புகழை எதிர்பாராமல், தம் கொள்கைகளில் விடாப்பிடியாய் இருந்து வருகிறார்' என்று தந்தை பெரியார் எழுதியிருப்பது முற்றிலும் உண்மை. அவர் புகழை எதிர்பார்க்கவே இல்லை. உண்மை நிலைமை இவ்வாறிருக்கச் சிலர், 'பாரதிதாசன் இந்தியத் தமிழனாக வாழ எண்ணாமல், தமிழனாக வாழ எண்ணுவதால் இவர் புகழ் குன்றுகிறது' என்று குறை கூறுகின்றனர்.

தமிழனுக்கு மட்டுந்தான் இந்த அறிவுரை கூறப்படுகிறதே தவிர மற்றைய மாநிலத்தானுக்கு எவனும் கூற முற்படுவதில்லை. மற்ற மாநிலத்தான் வங்காளி இந்தியனாக, மராட்டிய இந்தியனாக, பஞ்சாபி இந்தியனாக, கேரள இந்தியனாக, கன்னட இந்தியனாக வாழும்போது இவன் மட்டும் ஏன் தமிழ இந்தியனாக வாழக் கூடாது? இந்தியத் தமிழனுக்கும் தமிழ இந்தியனுக்கும் சிறு வேறுபாடு உண்டு. இந்தியாவுக்குள் அடைக்கப்பட்ட தமிழன் இந்தியத் தமிழன். தமிழனாகவே வாழ்ந்து இந்தியாவுடன் சேர்ந்து நிற்பவன் தமிழ இந்தியன்.

பாரதியார் பாடல்களை உற்று நோக்கின் பாரதிகூடத் தமிழ இந்தியனாகத் தான் வாழ்ந்திருக்கிறார் என்பது புலனாகும். அதுவுங்கூட அன்றுள்ள சூழல், அவரை அவ்வாறு எண்ண வைத்தது. அவர் விடுதலைக்குப் பின்னும் வாழ்ந்திருப்பின் தமிழனாக மட்டுமே வாழ்ந்திருப்பார் என்பது உறுதி. பாரதிதாசன் விடுதலைக்குப் பின்னும் வாழ்ந்தமையாலேதான் இந்தியனாக வாழ்ந்த அவர், தமிழனாக வாழ முற்பட்டார் எனத் தெளிதல் வேண்டும். காலமும் சூழலும் தமிழக நிலைமையை உணர்த்தின. உண்மைத் தமிழனாக உரிமைத் தமிழனாக உயர்ந்தார் அவர்.

இருவேறு குரல்

தமிழகத்தில் இரண்டு வேறுபட்ட குரல்கள் ஒலிப்பதை நாம் கேட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கிறோம். சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா எனச் சாற்றுகிறது ஒரு குரல்; அது சாத்திரங்களுக்கு மாறானது என ஆத்திரங் கொள்கிறது மறுகுரல். பொதுமை காணப் புதுவிதி செய்யப் புகல்வது ஒரு குரல்; எழுதிய விதியை அழிவுறச் செய்ய எவரால் இயலும்? என்பது மறுகுரல். மூடப் பழக்கம் ஓடச் செய்க என்பது ஒரு குரல்; நாத்தழும்பேறிய நாத்திகம் பேசல் தீத்திறம் என்று செப்பிடும் மறுகுரல். அர்ச்சனை பாட்டேயாகும் ஆதலால் மண்மேல் சொற்றமிழ் பாடு என்று கெஞ்சுவது ஒரு குரல்; வேதம் தந்த வித்தகன் முன்னர் ஓதுவது தமிழா, ஒவ்வோம் ஒவ்வோம் என விஞ்சுவது மறு குரல். இசையோடு தமிழ் பாடு என்பது ஒரு குரல்; இசையிலை தமிழில் என்பது மறு குரல். இருளை அகற்றி ஒளியை நல்கும் குறளே நம்மறை எனக் கூறுவது ஒரு குரல்; வேதம் ஒன்றே மோட்சம் நல்கும் என ஓதுவது மறு குரல். மண்மிசை மாந்தர் வாழும் நெறியைக் கண்முன் காட்டி அழைக்கும் ஒரு குரல்; மண்ணுலகு அநித்தியம், மாயை அகற்றி விண்செல விழைக என்பது மறு குரல். இவ்வாறு வேறுபட்ட இரண்டு குரல்கள் ஒலிப்பது ஒழிந்து ஒரே குரல் ஒலித்தல் வேண்டும்.

அதுவும் தமிழ்க் குரலாக ஒலித்தல் வேண்டும். அக் குரல் கேட்கும்வரை நெருப்புக் குரல் ஒலித்துக் கொண்டுதான் இருக்கும். பனி நடுக்கம் ஒழியும்வரை, தணப்புக் கனன்று கொண்டுதானே இருக்கும்? இஃது இயற்கையின் ஆணை.

இனிப்புக் குரல்

நெருப்புக் குரல் கொடுத்த அதே கறுப்புக் குயில் எத்துணையோ இனிப்புக் குரல்களும் கொடுத்துள்ளதை நாடறியும், ஒன்றே ஒன்று காண்போம்.

"துன்பம் நேர்கையில் யாழெடுத்து நீ
இன்பம் சேர்க்க மாட்டாயா"

என்ற பாடலைத் தமிழகம் கேட்டு மகிழ்ந்ததுண்டு, மயங்கியதுண்டு. அஃது இனிப்புக் குரல் அல்லவா? அமுதக் குரல் அல்லவா? முத்தமிழானது துன்பம் நீக்க வல்லது, இன்பம் சேர்க்க வல்லது என்ற குறிப்பை மிக நயமாகக் குறிப்பிடுவது இப் பாடல். துன்பம் நீக்கவும் இன்பம் சேர்க்கவும் யாழெடுத்துப் பாடு என்று இசைத் தமிழையும், 'அற்றை நற்றமிழ்க் கூத்தின் முறையினால் ஆடிக்காட்ட மாட்டாயா' என்று கூத்துத் தமிழையும் 'இறைவனாரின் திருக்குறளிலே ஒரு சொல் இயம்பிக் காட்ட மாட்டாயா' என்று இயற்றமிழையும் குறிப்பிடுவது நயக்கத் தக்கது. 'யாழெடுத்துப் பாடு' என்றவுடன் வேற்று மொழிப் பாடலைப் பாடிவிடின் துன்பம் போகாது, இன்பம் ஆகாது என்பதனால் 'தமிழில் பாடி நீ அல்லல் நீக்க மாட்டாயா? எனத் தமிழிசை வேட்கையையும் புலப்படுத்தி விடுகிறார் – கவிஞர். இப் பாடலைத் தண்டபாணி தேசிகர் உணர்ந்து பாடுவதைக்

கேட்டோர் இதன் அருமை பெருமைகளை நன்கறிவர். விசை யொடிந்த தேகத்தில் விறுவிறுப்பை ஊட்டிய அதே நெருப்புக் குரல் ஊனை, உயிரை உருக்கும் இனிப்புக் குரலாகவும் கேட்பதுண்டு.

கட்டுப்பாடற்ற கவிஞன்

கவிஞன், கட்டுப்பாடுகளுக்கு அப்பாற்பட்டவன். இலக்கண நெறி களுக்குங் கூட அவன் கட்டுப்பட மாட்டான்; இலக்கணத்தையே தன் கட்டுப் பாட்டுக்குள் கொணர்ந்து, அதனை ஏவல் கொள்ளும் அதிகாரம் படைத்தவன். எவ்வகைச் சட்ட திட்டங்களும், கட்டுப்பாடுகளும் அவனை அடிமைப் படுத்திவிட முடியாது; அடக்கியாளவும் முடியாது. தன் விருப்பம் போல் இன்ப வானில் சிறகடித்துத் திரியும் வானம்பாடிதான் கவிஞன். நம் கவிஞர் உள்ளமும் அத்தகையதே என்பதைப் பாவேந்தர் பாடல் நமக்குத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

ஆசிரியப் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெறும் நாள் **8.11.1946–ல்** வருகிறது. அஃது அவருக்கு விடுதலை நாளாகத் தோன்றுகிறது. 'எட்டுப் பதினொன்று நாற்பத்தாறிட்ட எழிலுறு நாள்' என்னுங் கட்டளைக் கலித்துறைப் பாடலில், அந் நாளினை 'எழிலுறு நாள்' எனச் சுட்டுகிறார். அஃது அவருக்கு ஏன் எழிலுறு நாளாயிற்று? மேலதிகாரிகளின் அடக்குமுறை பள்ளியின் சட்ட திட்டங்கள் எதுவுமே இனி இவரைக் கட்டுப்படுத்த முடியாதல்லவா? சுதந்திரப் பறவையாக ஆக்கும் நாள் அந்த நாளல்லவா? அதனால் அந்தப் பொன்னாள் அவருக்கு எழிலுறு நாளாகத் தோன்றுகிறது. 'மேலுமெனைக் கட்டுப்படுத்துவ தொன் றில்லை' என்று தமது உள்ளத்துணர்வை அவரே அப் பாடலில் வெளிப்படுத்தி விடுகிறார்.

வருங்கால உணர்வு

இறந்த காலத்தையும் நிகழ்காலத்தையும் பாடுவதோடமையாது எதிர்காலத்தையும் உணர்ந்து பாடுவதுதான் உண்மைக் கவிஞன் இயல்பாகும். நம் பாவேந்தரும் வருங்காலத் தேவைகளை உணர்ந்து பல மேலான கருத்து களைப் பாடியுள்ளார். போரால் விளையுந் தீமைகளைக் கண்டறிந்து, மனித இனத்தைக் கவ்விக் கொண்டுள்ள அச்சவுணர்வை அகற்றி, அவர்களை அமைதியாக வாழவிடுதல் வேண்டும் என்ற நல்லுணர்வுடன் இந்தியா, உருசியா போன்ற நாடுகள் அரிதின் முயன்று வருகின்றன. இந் நன்முயற்சி உலகில் அரும்புவதன் முன்னரே நம் பாவேந்தர்,

"புதியதோர் உலகம் செய்வோம் - கெட்ட
போரிடும் உலகத்தை வேரொடு சாய்ப்போம்"

என்று உறுதியுடன் முடிவு கட்டுகிறார்.

குடும்பக் கட்டுப்பாட்டியக்கம் இன்று இந்தியாவிலும் உலகிற் பிற பகுதிகளிலும் பரப்பப்பட்டு வருகிறது. இவ்வெண்ணம் கருக்கொள்ளு முன்பே நம் பாவேந்தர் 'காதலுக்கு வழிவைத்துக் கருப்பாதை சாத்துதற்குக் கதவொன்று காண்போம்' என முன்கூட்டியே திட்டம் தந்துள்ளார்.

பட்டென்று பேசும் இயல்பு

பாவேந்தர்பால் அழுத்தமான பற்றும், தன்மான இயக்கத்தில் ஈடுபாடும் தமிழ் காக்கப் போராடுந் திறனுங் கொண்ட பேராசிரியர் ஒருவர், சிறுகவிதை நூலொன்று அச்சிட்டுக் கரந்தைக்கு வருகை தந்த பாவேந்தரிடம் மதிப்புரை பெற நண்பர் ஒருவரை உய்த்திருந்தார். பாவேந்தர் படித்தார், குற்றுகரப் புணர்ச்சி பிரிக்கப்பட்டு, அக் குற்றுகரமும் ஓர் அசையாக அலகிடப்பட்டு, அச்சேறி யிருந்தது. அது கவிஞரின் கண்ணையும் கருத்தையும் உறுத்தியது. அவ்வுறுத்தல் “எவன்டா இதை எழுதியது?” என்று அதட்டலாக வெளி வந்தது.

பேராசிரியர் பெயரை வந்தவர் சொன்னார், 'எவன் எழுதினால் என்ன இவன் எழுதிய அழகுக்கு மதிப்புரை வேறு வேண்டுமோ? என்ற சொற்கள், வந்தவர் செவியில் விழுமுன், அந் நூல் அவருடைய முகத்தில் விழுந்தது. பேராசிரியர், இவரிடம் அழுத்தமான பற்றுடையவர், தன்மான இயக்கத்தவர், தமிழ்ப் போர் மறவர் என்பது கவிஞருக்குத் தெரியும். எனினும் 'பட்'டென்று இப்படிச் சொல்லிவிட்டார். “பற்று பரிவு, ஒட்டு உறவு எதைப் பற்றியுங் கவலைப் படமாட்டார். உள்ளத்திற் பட்டதைப் பட்டென்று சொல்வார்” என்பதற்குச் சரியான சான்றல்லவா?

குழந்தையுள்ளம்

பார்வைக்கு முரடராகத் தோற்றந் தரும் கவிஞர், குழந்தையிலும் சின்னஞ் சிறு குழந்தையாக மாறிவிடுவார். பல சமயங்களில், பல இடங்களில் அந்தக் குழந்தையுள்ளத்தைக் கண்டு நான் மகிழ்ந்து வியந்திருக்கிறேன். ஒரு சமயம் காரைக்குடி அழகப்பர் கல்லூரியில் நிகழ்ந்த கவியரங்குக்குத் தலைமை ஏற்கப் பாவேந்தர் வந்திருந்தார். மாலை நிகழ்ச்சிக்குக் காலையிலேயே வந்துவிட்ட கவிஞர், ஓர் அறையில் படுத்திருந்தார். தமது இடக்கையை மடக்கித் தலைக்கு அணையாக வைத்துக்கொண்டு படுத்திருந்தார். காணச் சென்ற நாங்கள், வணக்கம், வணக்கம் என்று சொல்லிக்கொண்டே ஒவ்வொருவராகப் புகுந்தோம். 'ம்ம், ம்ம்' என்று சொல்லிக்கொண்டே படுத்திருந்த அவர், பலரும் வருவதறிந்து எழுந்து அமர்ந்தார். என்னை நோக்கி, “பாருப்பா, கூப்பிட்டுக் கிட்டு வர்ராங்க, அப்படியே விட்டுட்டுப் போயிடுராங்க, தலைக்கு ஏதாச்சும் வேணுமான்னுகூடக் கேக்கலே, கை வலியெடுத்துப் போச்சு' என்று அவர்க்கே உரிய பாங்கில் சொன்னார். அவர்க்கருகில் மேசை மேல் ஒரு தோற்பெட்டியும், அதன் மேல் சமுக்காளம் சுற்றிய தலையணையும் இருப்பதைக் கண்டு, “ஐயா!

இதை வைத்துக் கொள்ளலாமே'' என்றேன். ''அடே! ஆமாப்பா நான் எடுத்திட்டு வந்ததுதான்'' என்று சிரித்துக்கொண்டார். தாமே கொணர்ந்த தலையணை யையும் மறந்துவிட்டுக் கையை மடக்கிப் படுத்துக் கொண்டு, கை வலிக்கிறதே என்று கூறும் உள்ளத்தை என்ன உள்ளம் என்று இயம்புவது? குழந்தையிலும் சின்னஞ்சிறு குழந்தையுள்ளம் என்றுதானே நினைக்கத் தோன்றுகிறது.

கணக்கும் நினைப்பும்

மற்றொரு சமயம் திருச்சி வானொலி நிலையத்தார் கவியரங்க நிகழ்ச் சிக்குப் பாவேந்தரை அழைத்திருந்தனர். 'இருநூறு ரூபா தந்தால் வருவேன்' என மறுமொழி எழுதிவிட்டார் கவிஞர். கவியரங்க நிகழ்ச்சிக்கு இருநூறு தருவது நிலைய விதிமுறைகளுக்கு ஒத்துவராது. கவிஞரின் இயல்பும் அவர்களுக்குத் தெரியும். கூடிப் பேசி ஒரு முடிவெடுத்துச் 'சரி' என்று எழுதி விட்டுப் பதிவு செய்து கொள்வதற்காகப் பாரதியாரைப் பற்றிப் பேசவும் வேண்டிக் கொண்டனர். கவிஞர் இசைந்து வந்துவிட்டார். கவியரங்க நிகழ்ச்சி முடிந்து, பேச்சும் பதிவாயிற்று. கவிதைக்கும் பேச்சுக்கும் இருநூறு என்பது வானொலி யார் கணக்கு, கவிதைக்கு மட்டும்தான் இருநூறு பேச்சு இலவசம் என்பது கவிஞரின் நினைப்பு, இப்படி உலக நடைமுறையே அறிந்துகொள்ள இயலாத குழந்தையுள்ளம் கவிஞர் உள்ளம். கள்ளங் கவடறியாத குழந்தை யுள்ளத்தில், சூது வாதறியாத தூய உள்ளத்தில்தானே உண்மைக் கவிதை – உயிர்க் கவிதை தோன்ற முடியும்?

காற்றாடியும் கவிதையும்

கவிதையைப் பற்றி என்னிடம் உரையாடிக்கொண்டிருந்த கவிஞர் இப்பொழுது எவனெவனோ கவிதை எழுதுகிறான். 'டீல்' விட ஆசைப்படு கிறான். ஆனால் சின்ன நூல் கண்டை வைத்துக்கொண்டே 'டீல்' விட ஆசைப் படுகிறான். நூல் கண்டு பெரிதாக இருத்தல் வேண்டுமே என்று நினைக்க மாட்டேன் என்கிறான்' என்று கூறினார். இளமையில் காற்றாடிக் கலையில் வல்லவராதலின், கவிதை புனைவார்க்கு அந்த உவமை வாயிலாக அறிவுரை கூறியதை எண்ணி வியப்புறுகிறேன். இலக்கியப் படைப்பில் ஈடுபட்டோர்க்கு இது நல்ல அறிவுரையன்றோ?

பிறரிலும் மேம்பட்ட கவிஞனாகி, வெற்றி வாகை சூட வேண்டு மென்னும் போட்டி மனப்பான்மை உடையவன், நிறைந்த நூலறிவு பெறுதல் வேண்டும் என்று முயலாமல் திரிகிறானே என்று கவலைப்படுகிறார். காற்றாடிக்காரன் வெற்றிபெற நூலளவு மிகுதியாதல் வேண்டும், கவிஞன் வெற்றி பெற நூலறிவு மிகுதியாதல் வெண்டும் என்று நயம்பட நவின்றுள்ளார். எதிர்ப்புக்கு அஞ்சாத் துணிவுள்ளம், பிறருக்காகப் போராடும் பேருள்ளம், நெஞ்சிற் பட்டதைப் பட்டென்று சொல்லும் நேர்மையுள்ளம், சூதறியாத குழந்தையுள்ளம், சிந்திக்க

வைக்கும் சீரியவுள்ளம் முதலியன பாவேந்தரிடத்துக் காணப்படும் உயர் குணங்களாம்.

இவ்வாறு பாவேந்தரின் வாழ்வும் இலக்கியப் பணியும் ஒன்றோடொன்று இரண்டறக் கலந்து, புதிய தமிழகத்தை உருவாக்கப் போராடும் போர்க்களமாகி, வழிவழி மறவர் பலரை உருவாக்கிப் போர்ப் பயிற்சி தந்து வருவதை, அவர்தம் பாடல்களால் நாம் உணர்கிறோம்.

பாவேந்தர் வாழ்க்கை நமக்கு ஒரு வழிகாட்டி

அவர்தம் இலக்கியம் புதிய தமிழகத்தின் வரைபடம்.

(புதுவைப் பல்கலைக்கழகத்தில் 30.4.1987இல் நிகழ்ந்த பாவேந்தர் விழாவில் ஆற்றிய தொடக்க உரை)

10

வேர்ப் பலா

காலம் மாறும்பொழுது அம் மாற்றத்துக்கேற்பக் கருத்துகளும், கோட்பாடுகளும், பழக்க வழக்கங்களும் மாறி வருவது இயல்பு. அன்று முடியாட்சி கோலோச்சியது, காலம் மாறியது; இன்று, குடியாட்சிக் கொள்கை ஆட்சி செய்கிறது.

ஆடவர் குடுமி வைத்திருந்த காலம் அன்று; முடியைக் கோலங்கள் பல செய்து அழகு காணும் காலம் இன்று. தாழ்குழலார் எனத் தையலார் பாடப்பட்ட காலம் அன்று; கூந்தலைத் தறித்து விட்டுத் தடவித் தடவிப் பார்க்கும் காலம் இன்று.

மாணவர் மரத்தடியில் பாடங்கற்ற காலம் அன்று; கற்பதற்கு அவர்கள் மாளிகையில் புகுந்து வருங்காலம் இன்று.

வீரத்தின் அறிகுறியாகப் புலிப் பற்றாலி கட்டி மணந்தான் அன்று. கடைத்தாலி வாங்கிக் கட்டுகிறான் இன்று. அதுவுமின்றி மணங்கள் நடைபெறுவதும் உண்டு. உடை மாறியது; உணவு முறை மாறியது; உறையுள் அமைப்பு மாறியது; பழக்க வழக்கங்கள் மாறின.

இவ்வாறு, பல மாற்றத்துக்கேற்பத் தன் பழக்க வழக்கங்களை, கொள்கைகளை, எண்ணங்களை, கோலங்களை மாற்றிக்கொண்டவன்தான் மனிதன்.

ஆனால், மகளிர் முன்னேற்றத்தைப் பொறுத்தவரையில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்திக் கொள்வதில் மட்டும் தயங்குகின்றான். தயங்கினாலும் அவனுடைய விருப்பத்தையோ ஒப்புதலையோ எதிர்பார்த்துக் கொண்டிராமல், காலம் தன் பணியைச் செய்துகொண்டுதான் இருக்கிறது.

இடைக்காலத்தில், பெண்களை அடிமையாக, அழகுப் பாவையாக, இன்பப் பொருளாக, அறியாமையின் கொள்கலமாகக் கருதி இயங்கி வந்தது குமுகாயம், அதற்குச் சமயம், சாத்திரம், அறியாமை முதலியன நல்ல அரண்களாக அமைந்தன. எனினும் அவ்வரண்களை உடைத்துக்கொண்டு அடிமைத் தளைகளை அறுத்தெறிதல் வேண்டுமென்ற எண்ணம் அங்கங்கே அரிதினும் அரிதாக முகிழ்த்துக்கொண்டுதான் இருந்தது.

கவியுலகின் விடிவெள்ளியாகத் தோன்றிய பாரதியார்தாம், பெண்கள் விடுதலையுணர்வுக்கு ஒரு முழு வடிவம் கொடுத்துத் தடைகளை உடைத் தெறியும் போர் மறவனாக– முன்னோடியாக விளங்கினார் எனக் கூறின் மிகையாகாது.

பெண் விடுதலைக்குப் போர்க்குரல் எழுப்பிய பாரதியார், பெண்களின் மறுமணத்தைப் பற்றி – கைம்மைக் கொடுமையைப் பற்றிப் பாடற் பகுதியில் ஏன் ஒன்றுங் கூறாது விட்டனர் என்பது நமக்கு விந்தையாகவுள்ளது. கைம்மைக் கொடுமை, அவர் தோன்றிய இனத்திற்றான் மிகுந்து கிடந்தது, பாடலிற் பாடாது விடினும் கைம்மைக் கொடுமையை உரைநடைப் பகுதியில் அருமையாகச் சாடுகிறார்.

நாட்டு விடுதலைக்குப் பாடுபட்ட காந்தியடிகளைப் பெரிதும் மதிப்பவர் பாரதியார். எனினும் கைம்மை பற்றிப் பேசுகையில் மதிப்புக்குரிய காந்தியடிகளைக் கடுமையாக மறுத்துவிடுகிறார்.

காந்தியடிகள் நடத்தி வந்த 'நவசீவன்' என்ற இதழில், இந்தியாவின் கைம்பெண்டிர் பற்றிய புள்ளி விவரங்களை ஒருவர் வெளியிட்டிருந்தார். அக் கட்டுரை பற்றிக் காந்தியடிகள் ஒரு குறிப்பும் எழுதியிருந்தார். "மேலே காட்டிய (கைம்பெண்களின்) தொகையைப் படிப்போர் அழுவார்கள் என்பது திண்ணம்" என்று குறிப்பிட்டுவிட்டு, இந் நிலையை நீக்கச் சிலவழிகளும் கூறுகிறார். இளமைப் பருவத் திருமணங்களை நிறுத்திவிடுதல் வேண்டுமென்றும் 15 வயதுக்குட்பட்ட கைம்பெண்களும் மற்ற இளைய கைம்பெண்களும் மறுமணம் செய்துகொள்ள இடங் கொடுத்தல் வேண்டுமென்றும் ஆனால் இவ் வழிகளை விருப்பமுடையோர் பின்பற்றலாமென்றும் இவற்றைப் பின்பற்றுவதில் தமக்கு விருப்பமில்லையென்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

மேலும் கூறுகிறார்; முதல் மனைவியை இழந்தவன் பெரும்பாலும் வயது முதிர்ந்தவனாகவே இருப்பான். அவன் மறுபடி ஓரிளம் பெண்ணை மணந்தால், அவன் விரைவில் இறந்து போய் அப் பெண்ணைக் கைம்பெண்ணாக்கி விடுகிறான். ஆதலால், ஒரு முறை மனைவியை இழந்தோர் பிறகு மணஞ் செய்யாதிருப்பதே கைம்பெண்களின் தொகையைக் குறைக்க வழியாகும் என்னுங் கருத்துப்படக் குறிப்பிடுகிறார்.

காந்தியடிகளின் இக் கருத்தைப் பாரதியார் வன்மையாக மறுக்கிறார், அவர் எழுதுவதாவது: "ஸ்திரீவிதவைகளின் தொகையைக் குறைக்க வழி கேட்டால், ஸ்ரீமான் காந்தி புருஷ விதவைகளின் தொகையை அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்கிறார்" எனக் கிண்டல் செய்துவிட்டு, 'எவ்வகையாலே நோக்கு மிடத்தும் ஸ்ரீமான் காந்தி சொல்லும் உபாயம் நியாய விரோதமானது; சாத்தியப் படாதது; பயனற்றது" என மறுத்துவிடுகிறார் கவிஞர்.

மேலும் பாரதியார், ‘‘இந்தியாவில் சிற்சில ஜாதியாரைத் தவிர மற்றப்படி யுள்ளோர், நாகரிகத் தேசத்தார் எல்லாரும் செய்கிறபடி, விதவைகள் எந்தப் பிராயத்திலும் தமது பிராயத்துக்குத் தகுந்த புருஷரைப் புனர் விவாகம் செய்துகொள்ளலாம்’’ என்று ‘‘இந்தியாவில் விதவைகளின் பரிதாபகரமான நிலைமை’ என்ற கட்டுரையில் உறுதிபடக் கூறுகிறார். இவ்வாறு துணிந்து கூறிய பாரதியார் தமது பாடலில் இக் கொடுமையைச் சாடாது விட்டதுதான் வியப்பாகவுள்ளது!

எனினும் பாரதியின் வழித்தோன்றலாகிய பாரதிதாசன், பாரதியார் விட்ட குறையைத் தொட்டு நிறைவு செய்துவிடுகிறார். ஆனால், பாரதிதாசன் வழிவந்த கவிஞர் கூட்டம் அந்த நெறியில் தொடர்ந்து செல்வதைக் காண இயலவில்லை.

பாவேந்தர் பாரதிதாசன் கைம்மையைப் பற்றிப் பாடும்பொழுது அப் பெண்களின் நிலைக்கு இரங்குகின்றார், உணர்ச்சி வயப்படுகின்றார்; அதற்கு அரண்களாக நிற்பவற்றை, தடைகளாக இருப்பவற்றை வெகுண் டெழுந்து சாடுகின்றார்; கைம்மைப் பெண்களின் சார்பில் வழக்கறிஞராக நின்று வாதிடுகின்றார்; துணிந்தெழுந்து மறுமணமும் செய்துவைக்கின்றார்.

‘‘கோரிக்கை அற்றுக் கிடக்குதண்ணே - இங்கு
வேரிற் பழுத்த பலா - மிகக்
கொடியதென் றெண்ணிடப் பட்டதண்ணே - குளிர்
வடிகின்ற வட்ட நிலா’’

இஃது ஓர் ஆண் மகனை விளித்துக் கூறப்பட்டதாக இருப்பினும் குமுகாயத்தை நோக்கிக் கூறப்பட்டதாகவே கொள்ளுதல் வேண்டும் ‘ஏ, குமுகாயமே கைம்பெண்களின் நிலைமையைக் கண் விழித்துப்பார்! வேரிலே பழுத்துக் கிடக்கும் இனிய பலாக்கனி, வேண்டுவார் அற்று வீணே கிடப்பதைப் பார்! குளிர்ச்சி நிறைந்த முழுநிலவு, கொடியது என எண்ணப்படுவதைப் பார்! என்று உசுப்பிவிடுகிறார். துயரந் தோய்ந்த இளகிய நெஞ்சிலிருந்து பொங்கி வெளிப்படும் நெட்டுயிர்ப்பு நம் செவியில் விழுகிறது.

தென்றல் உலவும் பூஞ்சோலை சீரற்றுக் கிடக்கிறது. நறிய பூமாலை ‘‘சீ’’என்றிகழப்படுகிறது. நல்ல கனி நாடத்தகாதது என்றொதுக்கப்படுகிறது. எழில் வீணையின் இசை நஞ்சென்று வெறுக்கப்படுகிறது. பொன்முடி, சூடப்படாமல் மண்ணிற் கிடக்கிறது. தேன் நிறைந்த பொற்குடம் தொடத் தகாததென்று கூறப்படுகிறது. இந்த நாட்டிலே இளங் கைம்பெண்களின் நிலை,

‘‘இவ்வித மாக இருக்குதண்ணே - இதில்
யாருக்கும் வெட்கமில்லை!’’

என்று உணர்ச்சியற்றுக் கிடக்கும் குமுகாயத்தைச் சாடுகின்றார், சாடிய கவிஞர், அக் குமுகாயத்துக்கு வேண்டுகோளும் விடுக்கின்றார்.

இன்பவுணர்வு சுரக்கின்ற இளைய நெஞ்சங்களைக் கைம்மை என்ற குப்பையை இட்டுத் தூர்க்காதீர். அவ்விளமை ஒரு கொழுகொம்பினை நாடும் பொழுது, சாத்திரங்களைச் சான்று காட்டித் தடைகள் செய்யாதீர் எனக் கெஞ்சுகின்றார்.

'காதல் சுரக்கின்ற நெஞ்சத்திலே கெட்ட
கைம்மையைத் தூர்க்காதீர் - ஒரு
கட்டழகன்திருத் தோளினைச் சேர்ந்திடச்
சாத்திரம் பார்க்காதீர்' என்று

கெஞ்சும் முறையில் பணிந்து நின்று கூறுகிறார். எவ்வளவு எடுத்தெடுத்துக் கூறினும் கேளாச் செவியினராகிக் கிடக்கின்ற மக்களையே காணுகின்றார்; மனம் வெதும்புகின்றார்; நிமிர்ந்து நின்று நாட்டையே திட்டுகின்றார்,

"புண்படைத்த என்நாடே கைம்மைக் கூர்வேல்
பொழிகின்றாய் மங்கையர்மேல்; அழிகின்றாயே"

என்று. கைம்மையைப் பெருகவிட்டால் நாடு அழிந்துவிடுமே என ஏங்குகின்றார்.

"கைம்மை எனக் கூறி - அப்பெரும்
கையினிற் கூர்வேலால்
நம்மினப் பெண்குலத்தின் - இதய
நடுவிற் பாய்ச்சுகின்றோம்"

என்று, பெண்கள் நெஞ்சிலே, கைம்மையென்ற வேலைப் பாய்ச்சிப் புண்படுத்து கின்றோமே நாம் என்று "கைம்மைக் கொடுமை' என்ற தலைப்பிற் பாடி வேதனைப்படுகின்றார்.

ஏழு வயதுச் சிறுமி அவள், அப் பெண்மகளின் இளமையைப் பாவேந்தர்

"கூவத் தெரியாக் குயிலின் குஞ்சு,
தாவாச் சிறுமான், மோவா அரும்பு"

என அழகாகக் குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால், அக் குஞ்சு அச் சிறுமான், அவ் வரும்பு திருமணமாகிப் பின் 'தாலியறுத்துத் தந்தையின் வீட்டில்' இருக்கிறாள். தந்தையோ தன் மனைவியை இழந்து, மறுமணஞ் செய்து கொண்டு, இன்ப விளையாட்டு விளையாடுகின்றான். இக் காட்சிகளைக் காணுகிறது, அக் கூவத் தெரியாத குயிலின் குஞ்சு. அக் குஞ்சு தந்தையின் எதிரிற் சென்றால், நீ போ என்று புருவம் நெறிக்கின்றான். இந் நிலையில் அக் குழந்தையின் மனக் குமுறலை – வடிக்கும் கண்ணீரைக் " குழந்தை மணத்தின் கொடுமை" என்ற தலைப்பில் வடித்துக் காட்டுகிறார்.

கணவனையிழந்த தன் மகளைக் கண்டு தாயொருத்தி வருந்திக் கூறுவதாகக் 'கைம்பெண் நிலை' என்னும் பாடலில் நம் கவிஞர் தமது வருத்தத்தை வெளிப்படுத்திக் காட்டுகிறார். 'கண்போற் காத்து வளர்த்த என் மகள் இந் நிலையடைந்தாளே! மணமகன் பிணமகனானான். அதனால் அவள் கைம்பெண் ஆனாள். இனி அவள், திலகமோ குழலில் மலர்களோ அணியின் உலகமே வசைகள் பலவும் புகலுமே! இவள் யார் வீட்டுக்குச் சென்றாலும் தீச் சகுனமென்று காணக் கூசுவரே! மேலும் ஏசுவரே! தரையிற் படுத்தல் வேண்டும்; உண்டி சுருங்கல் வேண்டுமே! மறுமணம் புரிவது சிறுமையென்று கூறு கிறார்களே! அவ்வாறு கூறுவது குறுமதியென்றும் அறிஞர்கள் கூறுகிறார்கள்' என்று புலம்பும் தாய்மனத்தில் மகளுக்கு மறுமணம் செய்தல் வேண்டுமென்ற துணிவை அரும்பச் செய்கிறார் கவிஞர்.

ஒருத்தியும் ஒருவனும் கருத்தொருமித்த காதலர்களாக இல்லறம் நடாத்திவரும் பொழுது, கணவன் நோய்வாய்ப்படுகின்றான். அப்பொழுது அவன் அவளை அழைத்து, ''இன்பத்தின் எல்லை தேடி, நாம் நலம் நுகருங்கால், எனக்கு இக் கொடிய நோய்வந்துவிட்டதே! என் மனத்தில் ஓர் எண்ணந் தோன்றுகின்றது. அதனை இப்பொழுதே உன்னிடம் சொல்லிவிடுகின்றேன், இனி, நான் பிழைப்பதரிது. பிணியால் நான் இறந்துவிடின் நீ கைம்பெண்ணாக இருந்து வருந்தாதே. வைதிகத்தைப் பொருட்படுத்தாதே. உன் விருப்புக் குரியான் ஒருவனை நாடி மணஞ் செய்துகொள். ஊர் தூற்றுமேயென்று கருதாதே. நின் பகுத்தறிவால் குணம், குற்றம் ஆய்ந்தறிந்து நட, அச்சம் தவிர், துயர் கடப்பாய், துணை பிடிப்பாய்'' என்று கணவனே மறுமணத்துக்குக் கதவு திறந்துவிடுவதாக 'இறந்தவன் மேற்பழி' என்ற பாடலாற் கவிஞர் கடைத்திறப்புச் செய்கிறார்.

''கைம்மைத் துயர்' என்னும் பாடலில், அத் துயர் கண்டு, கலங்கி, வெதும்பி, ஆற்றாது இவ்வுலகினரைச் சாடுகிறார். ''கைம்பெண்டிர் துயர் காண்பதற்குக் கண்ணிழந்தீரோ? அன்றிக் கருத்திழந்தீரோ? மணவாளன் இறந்துபடின் மங்கை நல்லாள் யாது செய்வாள்? அவளை ஆலைக் கரும்பாக்கி, உலக இன்பம் அணுவளவும் அடையாமல் சாகச் செய்கிறீர்களே! மனைவியிழந்த குமரன் மீண்டும் மணம் செய்துகொள்கிறான். ஆனால், பெண்ணை மட்டும் கைம்பெண்ணாக்கி வதைக்கலாமோ? பெண்ணுக்கொரு நீதி கண்டீர்! பேதமெனும் மதுவையுண்டீர்! உலகோரே கண்ணில் ஒன்றைப் பழுது செய்தால் உலகம் உம்மைக் கான்று உமிழாதோ?'' என்று சீறுகிறார்.

மறுமணம் என்றால் எத்தனை தடைகள் விதிக்கின்றீர்? அணை கடந்தால் உங்கள் தடை எந்த மூலை? என்று வினவிய பாவேந்தர், பெண்ணைப் பார்த்து மறுமணத்துக்குத் துணிந்து புறப்படு என அறைகூவல் விடுகின்றார். 'கைம்மை நீக்கம்' என்ற பாடலிலே. இப் பாடல் கைம்பெண் ஒருத்தியைக் காதலித்த ஒருவன் கூறுவதாக அமைந்தது. இதோ அப்பகுதி.

"பைந்தமிழைச் சீராக்கக்
கைம்மையெனுஞ் சொல் நீக்கப்
பறந்து வாடி அழகிய மயிலே"

என்றும்.

"கைம்மை கூறும் அதிசய மனிதர்கள்
செம்மை யாகும்படி செய மனது வை"

என்றும் கூறி, அப் பெண்டிர்க்கு எழுச்சியூட்டுகிறார். எழுச்சி கொண்ட மாதர் துணிச்சல் கொண்டு கைம்மைத் துயர் துடைக்க வழி காண்பாராகுக.

11

தமிழின்பம் தனி இன்பம்

வள்ளுவப் பெருந்தகை, தமிழ் இன்பம் எத்தகையது என்பதை ஓர் உவமை வாயிலாக விளக்கிக் காட்டுகிறார். பழகப் பழகப் பண்புடையாளர் தொடர்பு எப்படிப்பட்ட இன்பம் தரும்? படிக்கப் படிக்கச் சிறந்த நூல்கள் தரும் உள்ளார்ந்த இன்பம் போலப் பழகப் பழகப் பண்புடையாளர் தொடர்பு இன்பம் தரும் என்று கூறுகிறார். முதல்முறை படிக்குங்கால் ஒருவகையின்பம்; மறுமுறை படிக்குங்கால் வேறுவகையான இன்பம்; அடுத்தமுறை படிக்குங்கால் அதனினும் சிறந்த இன்பம். இவ்வாறு பயிலப் பயிலப் புதுப்புது இன்பம் வளர்ந்து கொண்டே இருக்கும்.

"நவில்தொறும் நூல்நயம் போலும், பயில்தொறும்
பண்புடையாளர் தொடர்பு" (குறள் - 783)

'தமிழ்விடுதூது' எனப் பெயர்தாங்கிய இனிய நூலொன்றுளது அதன் ஆசிரியர் அந் நூலுள் ஓரிடத்தில்,

"இருந்தமிழே உன்னால் இருந்தேன் - இமையோர்
விருந்தமிழ்தம் என்றாலும் வேண்டேன்"

என்று கூறுகிறார். இமையோர் விருந்தமிழ்தம் எல்லார்க்கும் கிடைப்பதன்று; எளிதாகவும் கிடைப்பதன்று; சாவா மருந்தெனப் புகழப் படுவதும் ஆகும். 'அந்த அமிழ்து கிடைப்பினும் அதனை நான் விரும்பேன்' என்று கூறுகிறார். ஏன்? அதனினும் சிறந்த தமிழ் இருக்கிறது; அதனாலேயே நான் உயிரோடிருக்கிறேன் என்று கூறுவதால் தமிழ்தரும் இன்பத்தின் மேன்மையைத் தெள்ளிதின் உணரலாம்.

தமிழ், தமிழ் என்று பலமுறை அடுக்கியடுக்கிச் சொல்லிப்பார்த்தால் அமிழ்து அமிழ்து என்று ஒலிக்கும். ஆகவே தமிழ் இனிமையானது; இன்பந் தரவல்லது என்பது புலனாகும். இதன் இனிமையையும் இன்பத்தையும் உணர்ந்தமையாலேதான் நம் பாரதியார்.

"தெள்ளுற்ற தமிழமுதின் சுவைகண்டார்
ஈங்கமரர் சிறப்புக் கண்டார்"

என்று பாடுகின்றார். தமிழை அமுதென்றும் அதன் சுவையறிந்தோர் அமரர் போல வாழ்வர் என்றும் கூறுகின்றார். ''தமிழுக்கும் அமுதென்று பேர்'' எனப் பாவேந்தர் பாரதிதாசனும் கூறுகிறார்.

''ஆயுந் தொறுந்தொறும் இன்பந்தருந்தமிழ்''

என்று பிறிதொரு சான்றோர் மொழியும் உண்டு. தமிழ் இன்பம் தரவல்லதுதான். எனினும் ஆயுந்தொறும் ஆயுந்தொறும் புதுவகையான இன்பம் தரும் என்கிறார்.

ஏட்டுச் சுவடிகளை அலைந்தலைந்து, தேடித் தேடித் துருவி ஆராய்ந்து பழம்பெரும் நூல்களைப் பதிப்பித்து, அச் செல்வங்களை நமக்களித்து மகிழ்ந்து, தமிழ்த் தாத்தாவெனப் போற்றப்பட்ட உ.வே. சாமிநாதையர் அவர்கள், தாம் பதிப்பித்த பதிற்றுப்பத்து என்னும் நூலின் முகவுரையில் தமிழ்நூல்களால் தாம் பெற்ற இன்பத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார். ''இத்தகைய நூல்களோடு பழகுகையில் எனக்கு ஊக்கமும், உலகத்தை மறந்துவிடும் நிலையும் உண்டாகின்றன. நூலை விட்டு என் கண்களை எடுத்து நோக்கினால் உலகமும் என் தளர்ச்சியும் புலனாகின்றன'' எனக் குறிப்பிடுகின்றார். உலகை மறந்துவிடும் நிலை எப்பொழுது ஏற்படும்? இன்பக் களிப்பில் திளைக்கும் பொழுதன்றோ? தளர்ச்சி எப்பொழுது நீங்கும்? மகிழ்ச்சிப் பெருக்காலன்றோ? தமிழ் இன்பந்தரும் இயல்பினது; துன்பந் துடைக்கவல்லது என்பதை மெய்ப்பிக்க இதனினும் சிறந்த சான்று வேறுளதோ?

நாலடியாரும் இவ்வின்பத்துக்கு நல்லதொரு சான்று நவில்கின்றது. மேலுலக இன்பம் சிறந்ததா? தமிழின்பம் சிறந்ததா? என்றால் தமிழின்பம்தான் சிறந்தது என்று அறுதியிட்டுக் கூறுகின்றது. உலக மக்களெல்லாம் மேலுலக இன்பந்தான் சிறந்தது என்பரே என்றால், தமிழின்பத்தினும் அது இனியது என்றால் மேலுலக இன்பத்தைப் பின்னர்ப் பார்க்கலாம் என்று விடை தருகிறது நாலடி.

குற்றமற்ற நூற்கேள்வி உடையவரும் தம்முடை பகையில்லாதவரும் கூர்த்த மதியினரும் ஆகிய தமிழ்ச் சான்றோருடன் கூடி உரையாடி மகிழ்வதனாற் பெறும் இன்பத்தைவிட மேலுலக இன்பம் இனியது என்றால் பிறகு அதனைப் பற்றிக் கவனிக்கலாம் என்று கூறுகின்றது.

''தவலருந் தொல்கேள்வித் தன்மை யுடையார்
இகலில ரெஃகுடையார் தம்முட் குழீஇ
நகலி னினிதாயிற் காண்பா மகல்வானத்(து)
உம்ப ருறைவார் பதி''

என்னும் நாலடியார்ப் பாட்டு இக் கருத்தைக் கூறுகிறது.

பட்டினப்பாலை என்பது பத்துப்பாட்டுள் ஒரு பாட்டு. இது கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் என்ற புலவர், கரிகாற் பெருவளத்தானைப் பாடிய பாட்டு.

இதன் பொருட்டு மன்னன், புலவருக்குப் பதினாறு கோடிப் பொன் பரிசிலாகத் தந்தனன், இச் செய்தி

"பாடியதோர் வஞ்சிநெடும் பாட்டால் பதினாறு
கோடிபொன் கொண்டது நின் கொற்றமே"

என்னும் தமிழ்விடுதூது என்னும் நூலால் அறியப்படுகிறது.

"பாடிய பாக்கொண்டு பண்டு பதினாறு
கோடி பசும்பொன் கொடுத்தோனும்"

என்று சங்கரசோழன் உலா என்னும் நூலும்,

"தத்துநீர் வரால்குருமி வென்றதும்
தழுவு செந்தமிழ்ப் பரிசில் வாணர்பொன்
பத்தொடு ஆறு நூறாயிரம் பெறப்
பண்டு பட்டினப் பாலை கொண்டதுமே"

எனக் கலிங்கத்துப்பரணியென்ற நூலும் இச் செய்தியை எடுத்துப் போற்றுகின்றன.

ஒரு நூலுக்குப் பதினாறு கோடி பொன் பரிசாகத் தந்தனன் அம் மன்னன் என்றால், அத் தமிழ் அவனுக்கு எத்தகைய இன்பந் தந்திருக்கக் கூடும். அந்த இன்பப் பெருக்கன்றோ அவனைப் பெருங் கொடைஞன் ஆக்கியுள்ளது.

பட்டினப் பாலை என்னும் அச் சீரிய நூல், சோழநாட்டின்கண்ணமைந்த ஊரொன்றில் எழுப்பப்பட்ட பதினாறு கால் மண்டபத்தில் அரங்கேற்றப்பட்ட பெருமையுடையது.

மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் முன்பகை காரணமாகச் சோழ நாட்டின்மீது படையெடுத்துச் சென்றான். பொருது வெற்றியுங் கொண்டான். அவ் வெற்றிச் செருக்கால் ஊரைப் பாழ்படுத்த ஆணையிடுகிறான். படைவீரர் பாழ்ச்செயலில் ஈடுபடுகின்றனர். பெரும் பெரும் மாளிகைகள் தரைமட்டம் ஆக்கப்படுகின்றன. அதனைக் கண்டு, மாறன் வெற்றி வெறிகொண்டு நகைக்கின்றான். ஆனால், ஓரிடத்துக்கு வந்ததும் அவனது வெறி விலகுகிறது. ஆணவச் சிரிப்பு அடங்கு கிறது. "அதோ அந்த மண்டபத்தை ஒன்றுஞ் செய்யாதீர், அப்படியே விட்டுவிடுங்கள்" என்று ஆணையிடுகின்றான்.

அவ்வாணையைக் கேட்ட வீரர்கள் திகைத்து நிற்கின்றனர், வேந்தன் ஏன் இப்படித் திடீரென மாறினன் என வியப்புடன் அவனை நோக்கினர். "வீரர்களே, அது பட்டினப்பாலை என்னும் நூல் அரங்கேற்றப்பட்ட பதினாறுகால் மண்டபம்; அதனை பழுதுபடுத்திவிடாதீர்" என விழியில் ஒளி வீசப் பேசினான்.

பாண்டியன் பகை மறந்தான்; வெறி விடுத்தான்; தமிழை நினைந்தான்; அத் தமிழ் அரங்கேறிய இடம் அவன் கண்ணெதிரில் தோன்றியது. அது தூய்மை

வாய்ந்த இடம், வழிபடற்குரிய இடம் என்று எண்ணினான். அதனை மாசு படுத்துதல் தகாது எனக் கருதினான். ஆதலால், அம் மண்டபத்தைப் பேணுக என்றனன். தமிழ், சோழனுக்கு மட்டும் உரியதன்று, நமக்கும் உரியது; அதனால் அது எங்கிருந்தாலும் வாழ்தல் வேண்டும்; மதிக்கப்படுதல் வேண்டும் என்று எண்ணினான். இதனால் மாறன் தமிழின்பாற் கொண்ட பற்றும் தமிழின்பாற் கண்ட இன்பமும் நமக்குத் தெரிகின்றன. அதுமட்டுமன்று; நமக்குப் பாடமாகவும் அமைகிறது, அவன் செயல். பகைமை காரணமாக நமக்குப் பொதுவான ஒன்றை இழந்துவிடுதல் கூடாது என்னும் பாடந்தான் அது.

இம் மாறனுடைய செயலைத் திருவெள்ளறைக் கல்வெட்டிலுள்ள 'வெறியார் தளவத் தொடைமாறன்' எனத் தொடங்கும் பாடல் நமக்கு உணர்த்து கிறது. அப்பாடலில்,

"பறியாத தூணில்லை, கண்ணன்செய் பட்டினப்
பாலைக்கு, அன்று
நெறியால் விடுந்தூண் பதினாறு மேசங்கு
நின்றவே"

என்ற பகுதி மண்டபம் காக்கப்பட்ட செய்தியைத் தெரிவிக்கின்றது.

"பைந்தமிழ்ப் பின்சென்ற பச்சைப்
பசுங் கொண்டலே"

எனக் குமரகுருபரரும் மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழிற் கூறுகிறார். திருமழிசை யாழ்வாருடைய பாடலைக் கேட்டதும் திருமால் தமது பைந்நாகப் பாயைச் சுருட்டிக் கொண்டு ஆழ்வாருக்குப் பின்னே ஓடுகிறார். அவருக்குப் பின்னே அவர் துணை வியார் திருமகளும் தொடர்கிறார். தமிழுக்குப்பின் திருமால் ஓடக் காரண மென்ன? அத் தமிழ் தந்த இன்பமன்றோ? தமிழின்பம் ஆண்டவனை ஆட்டிப் படைக்கவல்லது; அரசரை ஆட்கொண்டு தன்வயப்படுத்தவல்லது. அடியவரை அகங்களிக்கச் செய்யவல்லது; மக்களுக்குக் களிப்பூட்டிச் சோர்வகற்றித் தெம்பூட்டவல்லது.

12

பார் போற்றும் தமிழர் நாகரிகம்

தமிழர் நாகரிகம் உலகிலே உயர்ந்தது; தொன்மைச் சிறப்புடையது; பாராட்டத்தக்க பாங்குடையது என்றெல்லாம் வரலாற்றாளர் குறிப்பிடுவர். அரசு, மன்பதை, குடும்பம் என வகுத்துக்கொண்டு, அவற்றின் நாகரிகக் கோட்பாடு களாகப் பண்டை இலக்கியங்கள் கூறுவனவற்றைக் காண்போம்.

முதலில் நாகரிகம், பண்பாடு இவற்றின் வேறுபாட்டைத் தெரிந்து கொள்வது சாலச் சிறந்தது. நகரமைப்பு, இல்ல அமைப்பு, தெருவமைப்பு, உடை, உணவு முதலியன சிறப்புற அமைந்திருப்பது நாகரிகம் எனப்படும். உள்ளம், எண்ணம், ஒழுகலாறு முதலியன சிறப்புற அமைவது பண்பாடு எனப்படும். நாகரிகம் புறத்தைப் பொறுத்தது; பண்பாடு அகத்தைப் பொறுத்தது. எனினும் நாகரிகம் என்னும் சொல், அகத்தின் செயலையும் புறத்தின் செயலையும் சுட்டும் பொதுச் சொல்லாக வருதலும் உண்டு. இக் கட்டுரையில் அச் சொல் பொதுச் சொல்லாகவே குறிப்பிடப்படுகிறது.

பண்டைக் காலத்தே அரசு எத்தகைய நாகரிகக் கோட்பாடுகளைக் கொண்டிருந்தது எனக் காண்போம்.

"நெல்லும் உயிரன்றே நீரும் உயிரன்றே
மன்னர் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்" *(புறம்-186)*

என மோசிகீரனார் என்னும் புலவர், உலகத்துக்கு அரசன் உயிராவான் என்று நுவல்கின்றார். உயிரானது தான் உறையும் உடலுக்குத் தீங்கு செய்யக் கருதாது. அதுபோல அரசன் உலகுக்குத் தீங்கு செய்யக் கருதாது காத்தல் வேண்டும் என்பது கருத்து. உடலியக்கத்துக்கு உயிர் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவது போல உலக இயக்கத்துக்கு மன்னன் இன்றியமையாதவன் என்னும் உயரிய கோட்பாடு அக் காலத்தே நிலவி வந்துள்ளது.

கம்பன் பாடலில் ஈடுபாடு கொண்டோர் சிலர். புறநானூற்றுக் கருத்தை இக் காலத்தே எள்ளி நகையாடுவதுண்டு. கம்பன் அரசனைக் குறிப்பிடுகையில் 'உயிரெலாம் உறைவதோர் உடம்பும் ஆயினான்' எனக் குறிப்பிடுவான். அரசனை உடம்பாகவும் மக்களை உயிராகவும் குறிப்பிடுகின்றான். கம்பன் பற்றாளர், இதனை எடுத்துக்காட்டி, "புறநானூற்றுக் கருத்தைப் புறங்கண்டனன் கம்பன்,

புரட்சி செய்துவிட்டான் கம்பன்'' என்று பெருங்குர லெடுத்துப் பேசுவர். இதிலென்ன புரட்சி கண்டனரோ? தெரியவில்லை! புறநானூறு, மன்னனை உயிர் என்றது. கம்பனோ உடம்பு என்றனன். உடம்புக்குத் தீங்கு செய்யாது உயிர். உடம்பும் உயிருக்குத் தீங்கு செய்யாது. அவ்வாறே மன்னனும் மக்களும் ஒருவர்க்கொருவர் தீங்கு செய்யக் கருதக் கூடாது என்பது கருத்து. உயிருக்கும் உடம்புக்கும் ஏற்றத்தாழ்வில்லை. அதுபோல அரசனுக்கும் மக்களுக்கும் ஏற்றத் தாழ்வில்லை. உயிரும் உடம்பும் இணைந்தால் மாந்தன். அரசனும் மக்களும் இணைந்தால் நாடு. ஒன்றின்றி மற்றொன்றில்லை. மோசிகீரனாரும் கம்பரும் ஒத்த கருத்தினரே. மன்னன் மக்களுக்கும், மக்கள் மன்னனுக்கும் இன்றி யமையாதவர் என்பது கருத்து.

கம்பனடியார்கள் கூற்றின்படி கம்பன் கருத்தைப் புரட்சியென்று ஒத்துக் கொண்டாலும் கம்பனுக்கு முன்பே சாத்தனார் தமது மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் இக் கருத்தை வெளிப்படுத்திவிட்டார். ஆதலால், அப் பெருமை சாத்தனார்க் குரியதேயன்றிக் கம்பனுக்குரியதன்று.

மணிமேகலையின்பாற் காமங்கொண்ட உதயகுமரன், அவளைப் பற்றிய எண்ணம் மீதூர அமளியின் மிசைப் பொருந்தாதிருந்தான். அவன் முன்தோன் றிய மணிமேகலா தெய்வம் அவனுக்கு அறிவுரை புகல்கிறது. ''மன்னனே, தவத் திறம் பூண்ட மணிமேகலையின் மேல் வைத்த உன் எண்ணத்தை ஒழித்துவிடு. ஒழித்திலையேல்,

''மன்னுயி ரெல்லாம் மண்ணாள் வேந்தன்
தன்னுயிர் என்னும் தகுதி யின்றாகும்'' *(து.எ.காதை)*

என்று அத் தெய்வம் மொழிகிறது. இவ் வரிகளில் மன்னனை உடம்பாகவும் மக்களை உயிராகவும் கூறுகிறார் சாத்தனார். ஆதலின், அப் புரட்சிக் கருத்துக் குரியர் யாவரென எளிதின் அறியலாம்.

பண்டைய முடியாட்சியை இன்றைய முற்போக்காளர் சிலர், கொடிய ஆட்சியெனக் குறைகூறுதலும் உண்டு. குடியாட்சியில் மக்களைப் பற்றிய கவலையில்லாது கோலோச்சுவோர் பலராயினர் என்பதை நடுவுநிலையாளர் நன்குணர்வர். பண்டைய மன்னன் நன்னன் என்பான் ஒருவன் மட்டுமே பழிக்கப் படுகின்றானே தவிர, மற்றையோர் மக்கள் நலத்திற் கண்ணுங் கருத்துமாக இருந்தனர் என்பதை நம் பண்டைய இலக்கியங்கள் பறை சாற்றுகின்றன. ஒன்றிரண்டு கூறுகின்றேன்.

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், இளம் பருவத்திலே அரசுக் கட்டிலேறினான். அப்பொழுது பகையரசர் இவன் மேல் படை யெடுத்தனர். அதனை யறிந்த பாண்டியன் சீறியெழுந்து, வஞ்சினம்(சபதம்) கூறுகிறான். ''என்னை இளையன் எனக் கருதிப் படையெடுத்த பகைவரைத் தோற்றோடச் செய்யேனாகின்,

"என்நிழல் வாழ்நர் செல்நிழல் காணாது,
கொடியன் எம்இறை யெனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
குடிபழி தூற்றுங் கோலேன் ஆகுக" *(புறம் - 72)*

என்று குறித்துள்ளான் என்றால் குடிமக்கள் நலங்காக்கும் கொள்கையில் பண்டை மன்னர் கொண்டிருந்த அக்கறை நினைந்து நினைந்து பாராட்டத் தக்கதன்றோ?

கோவலன் கள்வனென்று கருதிக் கொலைத் தண்டனை விதித்தது தவறென வுணர்ந்த பாண்டியன் உடனே உயிர் நீத்த செய்தியைச் சாத்தனார் உரைக்கக் கேட்க செங்குட்டுவன் வருந்தி,

"மழைவளம் கரப்பின் வான்பே ரச்சம்
பிழைஉயிர் எய்தின் பெரும்பே ரச்சம்
குடிபுர வுண்டும் கொடுங்கோ லஞ்சி
மன்பதை காக்கும் நன்குடிப் பிறத்தல்
துன்ப மல்லது தொழுதக வில்"

எனக் கூறுகிறான். மன்னர் குடிப்பிறத்தல் தொழத்தக்கதன்று; துன்பம் நிறைந்தது; அஞ்சி யஞ்சி வாழுந் தன்மையது என்று அரச வாழ்வை வெறுத்துப் பேசுகின்றான். மன்பதை காக்கும் பொறுப்புணர்ச்சியில் அன்றைய முடியாட்சி அக்கறை காட்டியது என்பதை மேற்கூறியவற்றால் நாம் நன்கு உணர்கிறோம். குடியாட்சியில் கோலோச்சுவோர் மக்கள் நலனில் எவ்வளவு அக்கறை காட்டு கிறார்கள் என்பதையும் நாம் உணர்கிறோம். முடியாட்சியாயினும் குடியாட்சி யாயினும் கோலேந்திகளின் மனப் பக்குவத்தைப் பொறுத்துதான் ஆட்சி மதிக்கப்படுகிறது. மக்கள் நலனில் அக்கறை கொண்டோர் சிலரே. தம் நலனில் அக்கறை கொண்டோர் பலர்.

இனி, மன்பதை அஃதாவது சமுதாயம் எவ்வாறிருந்தது என்பதைக் காண்போம். கோப்பெருஞ் சோழன் வடக்கிருக்கும் செய்தியறிந்து, அவனைக் காணப் பிசிராந்தையார் என்ற புலவர்பெருந்தகை செல்கின்றார். அவரைக் கண்ட சான்றோர் அவரை நோக்கி, யாண்டு பலவாகியும் உமக்கு நரையில்லையே! உமக்கு இஃது எவ்வாறு வாய்த்தது? என வினவினர். அவர் அந் நிலை பெற்றமைக்குப் பல காரணங்கள் கூறுகிறார்.

"ஆன்றவிந் தடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர்யான் வாழும் ஊரே" *(புறம்-191)*

என்று இறுதியாகக் கூறுகிறார். சான்றோர் பலர் வாழும் ஊர் என்னுடைய ஊர். அதனால் அவருடன் பழகி மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறேன். அம் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால் நரையின்றி இளமையுடன் இருக்கிறேன் என்கிறார். இதனால், பண்டை நாளில், எல்லாரும் இன்புற்றிருக்க நினைவதுவே அல்லாமல்

வேறொன்றறியாச் சான்றாண்மை மிக்க சமுதாயமாக விளங்கியதை அறிந்து கொள்கிறோம்.

பிசிராந்தையார் கூறுங் காரணங்களுள் மற்றொன்றும் குறிப்பிடத் தகுந்தது. "வேந்தனும் அல்லவை செய்யான் காக்கும்" என்பது அது. வேந்தன் அல்லவை செய்யமாட்டானாம். நல்லவை செய்து காப்பானாம். இதனால் பண்டைய அரசியல் நாகரிகத்தையும் அறிய முடிகிறது.

பண்டைய நாளில் நம் சமுதாயம் நாகரிகத்தின் உச்சியில் மின்னிப் பொலிந்ததை "உண்டாலம்ம இவ்வுலகம்' என்று, கடலுள் மாய்ந்த இளம் பெருவழுதி பாடிய புறநானூற்றுப் பாடலொன்று அழகுற எடுத்துக்காட்டுகிறது. அப் பாடற் கருத்தைக் கொண்டு பண்டைய மன்பதை நாகரிகம் எத்தகையது என்று தெரிந்துகொள்ளலாம்.

"சாவா மருந்தெனப்படும் அமிழ்தமே கிட்டினும் தனித்திருந்து உண்ணார்; யாரோடும் வெறுப்பில்லாதவர், பிறர் அஞ்சுவதற்கு அஞ்சிச் சோம்பியிரார்; புகழுக்காகத் தம்முயிரையும் ஈவர்; பழியெனின் உலகம் முழுவதும் பெறினும் கொள்ளார்; மனக் கவலையில்லாதவர்; தமக்கென முயலார்; பிறர்க்கென முயலுவர்; இத் தன்மையர் உண்மையால் இவ்வுலகம் இருக்கிறது" என்று கூறுவதால் அம் மன்பதையின் பேருள்ளம் கண்டு வியக்கின்றோம்.

இனி, பண்டை நாளிற் குடும்ப வாழ்க்கை எவ்வாறிருந்தது என்பதைக் கூறுகிறேன். திருமணமான ஆடவன், தான் உழைத்து அறஞ்செய்து, தானும் உண்பானே அன்றிச் சோம்பி இரான். ஏதேனும் ஒரு தொழில் செய்து இல்லறம் செவ்வனே நடைபெற முயலுவன். தொழிலை உயிராகக் கருதி ஓம்புவன். மனைவி, கணவனே உயிரெனக் கொண்டு, மனைத்தக்க மாண்புடையளாகி, இல்வாழ்க்கை நடத்துவள், இக் கருத்தைத் குறுந்தொகையில் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ,

"வினையே ஆடவர்க் குயிரே, வாணுதல்
மனையுறை மகளிர்க்கு ஆடவர்உயிர்" *(குறுந். 135)*

என்ற பாடலால் விளக்கிக் காட்டுகிறார்.

கூடலூர்கிழார் என்ற புலவர் மற்றொரு குடும்பத்தைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார். செல்வ மகளொருத்திக்குத் திருமணம் ஆயிற்று. அவள் கணவனுடைய இல்லம் சென்றாள். அவ்வூர்க்குச் செவிலித்தாய் சென்று, அத் தலைவி குடும்பம் நடத்தும் பாங்கை நேரிற் கண்டு வந்து, அதனை நற்றாய்க்குக் கூறுவதாகப் புலவர் பாடுகிறார். முற்றிய தயிரைப் பிசைந்து கொண்டிருக்கிறாள் அச் செல்வமகள். அப்பொழுது அவள் உடுத்திருந்த தூய ஆடை நழுவுகிறது. தயிர் படிந்த விரல்களைக் கழுவாது, அவ்வாடையைச் சரி செய்துகொண்டு, தன் கண்களில் தாளிதப் புகை பொருந்தத் தானே செய்த இனிய புளிப்பாகரைக்

கணவனுக்குப் பரிமாறுகிறாள். கணவன் அதனை இனிது, இனிது என்று கூறிக் கொண்டு உண்ணுகிறான். தலைவி தன் முகத்தில் நுண்ணிய மகிழ்ச்சியைக் காட்டுகிறாள். இப் பாடலால் தலைவி தானே சமைப்பதையும் அவள் உழைப்பைக் கணவன் பாராட்டுவதையும், அதனால் அவள் புன்முறுவல் செய்வதையும் அக் குடும்பம் அன்பு மயமானது என்பதையும் அறிந்து கொள்கிறோம்.

முதுமையிலும் தாம் இளமையோடிருப்பதற்குக் காரணமாகப் பிசிராந் தையார், நல்ல சமுதாயச் சூழல் என்றார். அதுமட்டுமின்றி நற்குண நற்செய்கை களால் மேம்பட்ட என் மனைவியும் என் மக்களும் அறிவுநிரம்பப் பெற்றவர்கள் என்று குடும்ப அமைப்பும் காரணம் என்று கூறுகின்றார்.

நல்ல அரசன், நல்ல குடும்பம், நல்ல சமுதாயம், அதனால் எப்பொழுதும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறேன். அம் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால் இளமையோடிருக்கிறேன் எனக் கூறுகிறார்.

இவ்வாறு பண்டை நாளிற் பெருகிக் கிடந்த அரசியல் நாகரிகத்தையும் மன்பதை நாகரிகத்தையும் குடும்ப நாகரிகத்தையும் நம் பண்டைய இலக்கியங்கள் எடுத்துக்காட்டுவதால் வரலாற்றாசிரியர்கள் தமிழ் நாகரிகம் உலக நாகரிகத்தின் தொட்டில் என்று கூறுகின்றனர்.

13

புலவர் உள்ளம்

முற்போக்காளர் என்று தம்மை விளம்பரப்படுத்திக் கொள்வோர் சிலர், பண்டைப் புலவரை எள்ளி நகையாடுதலுண்டு. அப் புலவர்கள் இரந்து வாழ்ந்தோர், அதற்காக மன்னரைப் புகழ்ந்து திரிந்தோர் என்றெல்லாம் இகழ்ந்து பேசியும் எழுதியும் வருதலைக் காணுங்கால் நெஞ்சம் வெதும்பும். அதனால், அப் புலவர் பெருமக்கள் எள்ளலுக்கும் இகழ்ச்சிக்கும் உரியவர்தாமா? அவர்தம் உள்ளம் எத்தகு சிறப்பு வாய்ந்தது, பெருமிதம் வாய்ந்தது, அகன்று விரிந்து பரந்தது, இரங்கியருளுந் தன்மையது என்பதற்குப் பல சான்றுகள் உள.

பண்டைப் புலவர்கள் இரந்து வாழ்ந்தோர்தாம், எனினும் அவ் வாழ்க்கைக் காகத் தகுதியிலாரைப் புகழ்ந்து பாடாதவர்கள். தம் நிலையினின்றும் தாழ்ந்துவிடாத பெருந்தன்மையுடையவர்கள்; அடிமை மனப்பான்மையற்ற வர்கள், உரிமைப் போக்கும் தன்மான உணர்வும் கொண்டவர்கள்; தவறு காணின் மன்னனாயினும் இடித்துரைக்கும் இயல்பினர். முற்போக்காளர் கூறுவது போல இகழ்ச்சிக்குரியரல்லர். புகழ்ச்சிக்கும் பராவுதற்கும் உரியர். புலவர் பெருமக்கள் நாட்டின் சொத்தாக அக் காலத்தே கருதப்பட்டனர். அதனால் மன்னர்கள் அவர்களைக் காப்பது தம் கடமையெனக் கருதினர். புலவர் உள்ளமும் பொருள் தேடும் முயற்சியில் ஈடுபடாது தமிழாய்வதிலும் பாடல் புனைவதிலும் ஈடுபட்டிருந்தது. தம்மை நினைந்தவர் தமிழை மறப்பர்; தமிழை நினைந்தவர் தம்மை மறப்பர். அதனால் வேண்டும்பொழுது மன்னரிடம் சென்று உரிமையுடன் பரிசில் வேண்டுவர். மன்னரும் மனமுவந்து வேண்டுவன ஈவர். அஃதன்றி இகழ்வுக்குரிய இரவலராகப் புலவர் வாழ்ந்தாரல்லர்.

வன்பரணர் என்னும் புலவர் பெருமான் கண்டீரக் கோப் பெருநள்ளியை நோக்கிப் பாடுகிறார். "நள்ளி! நீ எம்மனோர்க்கு வேண்டுவன தந்து காத்தலால், தகுதியில்லா மன்னரைப் புகழ்ந்து பாட விரும்பி, அவர் செய்யாதனவற்றைச் செய்ததாகச் சொல்லா எம்முடைய நா" என்று கூறுகிறார்.

"பீடின் மன்னர்ப் புகழ்ச்சி வேண்டிச்
செய்யா கூறிக் கிளத்தல்
எய்யா தாகின்று எம்சிறு செந்நாவே" (புறம். 148)

இதுதான் அவர் கூறிய பாடல். இப் பாடலில் 'எம் சிறு செந்நா' என்ற பகுதிதான் பாராட்டுக்குரியது. எம் நா, பொய் கூறாது என்பதைச் 'செந்நா' எனப் பெருமையாகக் குறிப்பிடுகிறார். இவ்வாறு கூறுவதால் தற்புகழ்ச்சியாகி விடுமோ என்பதால் 'சிறு நா' என அடக்கமாகக் குறிப்பிடுகிறார். இத்தகு புலவர் இகழ்ச்சிக்குரியவரா?

பரிசில் கடாநிலை என்பது புறத்துறையுள் ஒன்று. அஃதாவது தனக்கு இன்ன பரிசில் வேண்டும் என ஒருவனிடம் வேண்டுவது. அத் துறையமைப்பில் பெருஞ்சித்திரனார் என்ற புலவர், குமணன் என்ற வள்ளலிடம் பரிசில் வேண்டுவதாகப் பாடுகிறார். "குமண, என் குடும்பமே வறுமையில் வாடுகிறது; அக் குடும்பமும், வறுமையில் வாடும் என் சுற்றமும் மகிழும்படி பெரும் பரிசிலைத் தரினும் முகம் மாறித் தருவதாயின் அப் பரிசிலைக் கொள்ளேன்; யான் இன்புற நீ மகிழ்ந்து விரைந்து தந்தால், அது குன்றிமணி யளவினதாயினும் மகிழ்ந்து. ஏற்றுக் கொள்வேன்" எனப் புறநானூற்றில் 159ஆம் பாடலில் கூறுகிறார். மகிழ்ந்து தந்தால் தினைத்துணையாகினும் கொள்வேன். விருப்பமின்றித் தரின் பனைத்துணை யாகினும் கொள்ளேன் என்று கூறும் புலவர் எள்ளலுக் குரியவரா? பரிசிலுக்கு ஏங்கித் திரியும் இயல்பினரா?

மேலும் பெருஞ்சித்திரனார், குமணனிடம் எத்தகு பரிசில் வேண்டுகிறார்? வறுமையில் வாடும் அவர், வறுமை நீங்கப் பொருள்தானே வேண்டுதல் வேண்டும். அதனை விடுத்து, மற்றொன்று வேண்டுகிறார். "குமண, வேந்தர் நாணும்படியாக யான் களிற்றின் மீது ஊர்ந்து செல்லும் விருப்புடன் உன்னை நாடி வந்துள்ளேன்" என்று கூறுகிறார்.

"உயர்மருப் பேந்திய வரைமருள் நோன்பகடு
ஒளிதிகழ் ஓடை பொலிய, மருங்கில்
படுமணி இரட்ட ஏறிச் செம்மாந்து
செலல்நசைஇ உற்றனன் ....
...
வேந்தர் நாணப் பெயர்வேன்" (புறம் - 161)

களிற்றின் மேற் செம்மாந்து செல்லுதல் வேண்டுமாம்; வேந்தர் நாணச் செல்லுதல் வேண்டுமாம். வேந்தர் நாணும்படி, செம்மாந்து செல்ல விரும்பும் புலவர், எவ்வாறு இகழ்ச்சிக்கு உரியராவர்? சற்றேனும் எண்ணிப் பார்த்தல் வேண்டாவா?

பானையிற் சோறின்றி வறுமையில் வாடிய புலவர், பரிசிலாக யானை வேண்டியது ஏன்? பெருஞ்சித்திரனார் குமணனிடம் வரும் முன்னர், வெளிமான் என்பானிடம் பரிசில் பெறச் சென்றார். அவன் துயின்று கொண்டிருந்தமையால், 'பரிசில் கொடு' எனத் தன் இளவலிடங் கூறினான். அவன் சிறிது கொடுக்கி

றான். புலவர் அதனைக் கொள்ளாது சென்றுவிடுகின்றார். சிறிது கொடுப்பின் கொள்ளாப் பெருந்தன்மையையும், தன் பெருமிதத்தையும், பெரிது கொடுப்போர் உலகத்தில் உண்மையையும் வெளிமானுக்கு உணர்த்த வேண்டுமென்னும் நோக்குடன் யானைப் பரிசில் வேண்டுகிறார் புலவர். குமணனும் தந்துவிடுகி றான். அதனைப் பெற்று வந்து, வெளிமானுடைய காவல் மரத்திலே கட்டிவிட்டுக்

"கடிமரம் வருந்தத் தந்தியாம் பிணித்த
நெடுநல் யானை எம்பரிசில்" (புறம்-162)

எனக் கூறிச் சென்றுவிடுகிறார். காவல் மரம் என்பது பகையரசர் அணுகாத வண்ணம் காக்கப்படும் மரம். அக் காவல் மரத்தில் 'எமது பரிசிலாக இவ் யானையை வைத்துக் கொள்' என்று கட்டிவிட்டுச் சென்ற புலவரா இகழ்ச்சிக் குரியவர்?

குமணன், யானையொடு வேறு பரிசிலும் தந்து விடுத்தான். அப் பரிசிற் பொருளைப் பெற்று வந்த பெருஞ்சித்திரனார் யாது செய்தனர்? தம் வறுமை நீங்கிற்று; இனி மகிழ்ந்திருப்போம் என்றா எண்ணினார்? அன்று, அன்று. தம் மனைவியை அழைத்தார். "மனைகிழவோயே! குமணன் தந்த இச் செல்வத்தை, உன்னை விரும்பும் மகளிர்க்கும், உன்னால் விரும்பப்பட்ட மகளிர்க்கும், உன் சுற்றத்து மூத்த மகளிர்க்கும், நமது பசி நீங்க நெடுநாள் நமக்கு உதவியோர்க்கும் கொடு; இன்ன தன்மையர் என்று கருதாது கொடு; என்னொடும் சூழாது கொடு; நாம் நன்கு வாழ்வோம் என்று காத்து வையாது கொடு; நீயும் கொடு; நானும் கொடுப்பேன்" என்று வள்ளலாகிவிடுகிறார் புலவர். இத்தகு பேருளங் கொண்டோரை இகழ்ந்து பேச எவ்வாறு துணிகின்றதோ அந்த முற்போக்காளர் நெஞ்சம்!

பெருஞ்சித்திரனார் ஒருமுறை அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியிடம் பரிசில் கருதிச் சென்றார். அவன் அவரையழைத்து உரையாடி அவர்தம் கல்விப் பெருமையறிந்து பரிசில் நல்காது, பரிசில் மட்டும் மற்றவர் வாயிலாகத் தந்து விடுத்தனன். புலவர் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளாது,

"காணாது ஈத்த இப்பொருட்கு யானோர்
வாணிகப் பரிசிலன் அல்லேன்" (புறம். 208)

எனத் துணிந்து மறுத்து விடுகிறார். இப் புலவர் பெருந்தகைக்குப் பரிசில் முதன்மையன்று; தன்மதிப்பே முதன்மையாகும்.

கோனாட்டு எறிச்சலூர் மாடலன் மதுரைக் குமரனார் என்ற புலவர், குராப் பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவனிடம் பரிசில் வேண்டிச் செல்கிறார். வளவன் விரைந்து பரிசில் தாராது காலம் நீட்டித்தான். அப்பொழுது சினந்து அவனிடம் அவர் கூறுகிறார், "மன்னா, நாற்படையுடைய வேந்தராயினும் அவர் எம்மை மதியாவிடின், அவரை மதித்து வியந்து யாமும் பாடமாட்டோம். சிறிய

ஊரையுடைய மன்னராயினும் எம் பெருமையறிந் தொழுகும் பண்புடையோரை யாம் வியந்து பாராட்டுவோம். யாம் எத்துணைத் துன்பம் உறினும் சிறிதும் அறிவில்லாருடைய செல்வத்தை நினையோம். அறிவுடையோரது வறுமையை யாம் உவந்து மதிப்போம்'' எனத் துணிந்து கூறுகிறார்.

''மிகப்பேர் எவ்வம் உறினும், எனைத்தும்
உணர்ச்சி இல்லோர் உடைமை உள்ளேம்;
நல்லறி வுடையோர் நல்குரவு
உள்ளுதும் பெருமயாம் உவந்து நனி பெரிதே''(புறம்-197)

இத்தகு துணிவாளர்களா பரிசிலுக்காகப் பல் காட்டுவார்கள்? தன்மான மிக்க இப் புலவர் பெருமக்களையா இகழ்ந்து பேசுவது?

புலவர் பெருமக்கள் இரந்து வாழும் இயல்பினராகினும் தம் உரிமையை யோ தன்மானத்தையோ விட்டுக் கொடுக்காத இயல்பினர். மன்னவன் உயர்ந்தவன்; நாம் தாழ்ந்தவர் என எண்ணாதவர். மன்னரை யொத்த பெருமிதம் உடையவர். அரசர்க்கு அறிவுரை கூறும் அஞ்சா நெஞ்சினர். இப் பண்பு வாய்ந் தோர் பண்டைப் புலவர் என்பதற்குச் சில எடுத்துக் காட்டும் கூறுவேன்.

பிசிராந்தையார் என்ற புலவர் பெருந்தகை பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி யிடம் செல்கின்றார். சென்றவர் அவனைப் புகழ்ந்து பாடினார் அல்லர், வரி எவ்வாறு தண்டுதல் வேண்டும் என்று அறிவுரை பகர்கின்றார், செவியறிவுறூஉ என்னும் துறையமையப் பாடுகின்றார்.

''மன்னவனே, ஒருமாவுக்குக் குறைந்த நிலத்தில் விளைந்த பயிராயினும் கவளம் கவளமாகக் கொள்ளின் யானைக்குப் பல நாளைக்கு உணவாகும். நூறு செய்யாக இருப்பினும் யானை தனித்துப் புக்கு உண்ணுமாயின், அதன் வாயுட் புகும் உணவைவிட அதன் கால்கள் கெடுக்கும் உணவு மிகுதியாகும். அவ்வண்ணமே அறிவுடை அரசனும் வரி கொள்ளும் நெறியறிந்து கொள்ளின் அவனும் நாடும் தழைக்கும். அவ்வாறின்றித் தானும் சுற்றமும் விரும்பியபடி மக்கள் உளம் வருந்த வரி கொள்ளின் யானைபுக்க புலம் போலத் தானும் உண்ணான்; நாடுங் கெடும்'' என்ற பேருண்மையை அவனுக்கு அறிவுறுத்து கிறார். அரசன் அருளை நாடி, அவனைப் புகழ்ந்து பாடிப் பரிசில் பெறும் நோக்கம் மட்டும் அவர் கொண்டிருந்தால் அறிவுரையா கூறியிருப்பார்?

குடபுலவியனார் என்ற புலவர் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனை நோக்கி, ''நீ இவ்வுலகிற் சிறந்த அரசனாக விளங்க விரும்பினும், நல்ல புகழை இவ்வுலகில் நிலைநாட்ட விரும்பினும் ஒன்று கூறுவேன் கேள். மக்கள் உயிர்வாழ உணவு வேண்டும்; அவ்வுணவுப் பயிருக்கு நீர் வேண்டும். ஆதலின், அந் நீரை நிலங் குழிந்த விடத்தே தேக்கி வைக்க அணைகளைக் கட்டு. அவ்வாறு செய்யின் நின் புகழ் நிலைக்கும். செய்யாவிடின் புகழ் நிலைக்காது'' என அறிவுறுத்துகிறார்.

இதனால், மன்னர்க்கு நல்லன கூறி அறிவுறுத்தும் இயல்பினர் அக் காலப் புலவர் என்பது புலனாகிறது. மன்னர் தவறு செய்துழி, ஆண்டுத் தோன்றித் தவறு செய்யாது தடுத்துத் திருத்தியுள்ளனர் புலவர் என்பதற்கும் பல சான்றுகள் உள்ளன.

அக்கால மன்னர்கள் புலவர்களை மதித்தனர். அதனால், அவர்கள் மொழியும் அறிவுரைகளைத் தலைமேற் கொண்டு போற்றி நடந்தனர். புலவர்களை மதித்து நடந்தனர் பண்டைய மன்னர்கள் என்பதை ஒரு மன்னன் கூற்றிலிருந்தே குறிப்பிடுகின்றேன். தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் மேற் பகைவர் படையெடுத்தனர். இதனை அறிந்த நெடுஞ்செழியன் வஞ்சினங் கூறுகிறான். எப்படி? "நான் பகைவரை வென்று வாகை சூடேனாகின், மாங்குடி மருதன் முதல்வனாகப் புலவர் பலரும் என் நிலத்தைப் பாடா தொழிக" எனக் கூறுகிறான் என்றால் அக்கால மன்னர், புலவர் மாட்டு எத்தகைய மதிப்பும் அன்பும் வைத்திருந்தனர் என்பது புலனாகின்றதல்லவா?

மோசிகீரனார் என்ற புலவர் பரிசில் பெறுதல் வேண்டிக் காடும் மலையுங் கடந்து, தகடூர் எறிந்த பெருஞ் சேரலிரும்பொறையைக் காண வருகிறார். அரண்மனைக்குள் களைப்புடன் நுழைகிறார். உள்ளே முரசுகட்டில் முரசமின்றிக் காணப்பட்டது. களைப்பின் மிகுதியால் அதன்மீது அமர்கிறார். கண்ணயர்ந்து விடுகிறார். முரசு கட்டில் வழிபடற்குரியது: எவரும் அதில் அமர்தல் கூடாது. எனினும் புலவர் அயர்ந்துவிடுகிறார். ஆங்கு வந்த அரசன் அதனைக் காணு கிறான். புலவர் எனத் தெரிந்ததும் மன்னன் சினவாது, அவர் துயில் எழும்வரை கவரிகொண்டு வீசி நிற்கிறான். விழித்தெழுந்த புலவர், வியந்து மன்னனை நோக்கி, "மன்னவா, முரசு கட்டிலில் அறியாது ஏறிய என்னை வாளால் வெட்டாது விடுத்த ஒரு செயலே, நீ தமிழ் முழுதறிந்தமைக்குப் போதுமானது"

"அதனொடும் அமையாது, அணுக வந்து நின்
மதனுடை முழவுத்தோள் ஓச்சித் தண்ணென
வீசியோயே" *(புறம். 50)*

என்று பாடுகிறார். இதனால் புலவர் மாட்டு மன்னர் வைத்திருந்த மதிப்பை நன்குணரலாம்.

அக்காலப் புலவர் உள்ளம் எத்தகு பெருமிதம் வாய்ந்தது என்பதையும் எவ்வளவு இரங்கியருளும் தன்மையது என்பதையும் மற்றப் புலவரை மதிப்பது என்பதையும் காண்போம். இளந்தத்தன் என்ற புலவன் நலங்கிள்ளியிடமிருந்து உறையூர்க்கு வருகின்றான். ஆண்டிருந்த காரியாற்றுத் துஞ்சிய நெடுங்கிள்ளி, அப் புலவன் ஒற்று வந்தானென்று கருதிக் கொலைத் தண்டனை விதிக்கிறான். இதனையறிந்த கோவூர் கிழார் என்பார் புலவர்தம் இயல்பினைக் கூறி, இளந்தத்தனைக் காப்பாற்றிவிடுகிறார். "வேந்தே, புலவர்கள், பெற்றது கொண்டு

மகிழ்பவர்; சுற்றத்தார்க்கும் உதவுபவர்; ஓம்பாது உண்டு மகிழ்பவர்; மனங் கூம்பாது வழங்குபவர்; இத்தகையோரது பரிசில் வாழ்க்கை, நும்மோரன்ன செம்மலும் உடைத்து நண்ணார் நாண அண்ணாந்தேகி இனிது ஒழுகினல்லது பிறர்க்குத் தீங்கு செய்யாதது'' என்று கூறுகிறார்.

"வள்ளியோர்ப் படர்ந்து'' (புறம். 47) என்று தொடங்கும் கோவூர் கிழார் பாடலால் பண்டைப் புலவர்தம் உள்ளம், பெற்றது கொண்டு மகிழ்வது, பிறர்க்கு உதவுவது, செம்மல் உடையது, அண்ணாந்து ஏகுவது, இனிது ஒழுகுவது, பிறர்க்குத் தீங்கு செய்யாதது என்னும் உண்மைகளை உணர்ந்து கொள்ளலாம். இத்தகுதி வாய்ந்த புலவர் வணக்கத்துக்குரியரே அன்றி, இகழ்வுக்குரியரல்லர் என்பதையும் தெரிந்துகொள்ளலாம். தம்மை நினைந்து தமிழை மறந்தவர்தாம் இகழ்வுக்குரியராகலாம். அவரைப் புலவர் எனப் புகல்வதும் பொருந்தாது.

14

மங்கல வாழ்த்து

புகாரில் கோவலன் கண்ணகிக்கு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியைப் புகார்க் காண்டம் எனவும், மதுரையில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியை மதுரைக் காண்டம் எனவும், வஞ்சியில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியை வஞ்சிக் காண்டம் எனவும், சிலப்பதிகாரம் மூன்று காண்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளதை யாவரும் அறிவர்.

புகார்க் காண்டத்தில் முதற் பிரிவு மங்கல வாழ்த்துப் பாடல் என்பதாகும். அதன் தொடக்கத்தில் வாழ்த்தும் வணக்கமும் என்ற பகுதியில் சோழன் வெண்கொற்றக் குடைபோல் உலகளித்தலால் திங்களையும், அவன் திகிரி* போல் மேருமலையை வலம் வருவதால் ஞாயிற்றையும், அவன் அளிபோற் சுரத்தலால் மாமழையையும், அவன் குலத்தோடு உயர்ந்து விளங்கலால் புகாரையும் போற்றுகிறார் ஆசிரியர்.

திங்கள், ஞாயிறு, மழை, புகார் இவற்றைப் போற்றுவதோடு, சோழன் ஆட்சிச் சிறப்பையும் புகழ்ந்து கூறுகிறார்.

வானத்துச் சுடர் இரண்டையும் கூறுங்கால் ஞாயிற்றை முதலிலும், திங்களை இரண்டாவதும் கூறுவது மரபு. ஆனால் இளங்கோவடிகள் திங்களை முதற்கண் வைத்தும் ஞாயிற்றை இரண்டாமிடத்தில் வைத்தும் முறைமாற்றிக் கூறுகிறார். அவ்வாறு கூறக் காரணம் யாது? என நோக்குதல் வேண்டும்.

காப்பியந் தொடங்கும்பொழுது முதலில் மங்கலச் சொல் வருதல் வேண்டும் என்பது காப்பிய மரபு. ஆதலின் 'இத்தொடர் நிலைச் செய்யுட்குச் சிறந்த மங்கல மொழியாகலின் திங்களை முதற்கூறினார்' என அடியார்க்கு நல்லார் உரைப்பர். இஃது ஒருபுறமிருக்க நாம் வேறுவகையாற் பார்ப்போம்.

பொதுவாகத் தன்னேரில்லாத் தலைவன்தான் காப்பியத்துள் முதன்மை பெறுவது வழக்கம். அவ் வழக்கத்துக் கேற்பச் சிலப்பதிகாரத்தில் கோவலன் முதன்மை பெறுதல் வேண்டும். ஆனால், அவனுக்கு முதன்மை தரப்படவில்லை. ஏன்? அவன் தன்னேரில்லாத் தலைவனாகப் படைக்கப்படவில்லை. ஈகையாலும், அழகாலும், தோற்றத்தாலும் மேற்பட்டவனாக அவன் காட்சியளிப்பினும் ஒழுக்கக்

---

* திகிரி – ஆணை

கேடனாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளான். ஆகவே, அவனுக்கு முதன்மை தாராது தன்னேரில்லாத் தலைவியாகிய கண்ணகிக்கே சிலம்பில் முதன்மை தரப்பட்டுள்ளது.

கண்ணகிக்குத்தான் முதன்மை தரப்பட்டுள்ளது, என்பது எவ்வாறு தெரிகிறது? கண்ணகியின் பெற்றோரும் கோவலன் பெற்றோரும் கண்ணகிக்கும் கோவலனுக்கும் திருமணம் செய்து வைக்க விரும்புகிறார்கள் என்றவிடத்து,

" மாகவான் நிகர்வண்கை மாநாய்கன் குலக்கொம்பர்
ஈகைவான் கொடியன்னாள் ஈராறாண் டகவையாள் - வரி 23

மாதரார் தொழுதேத்த வயங்கிய பெருங்குணத்துக்
காதலாள் பெயர்மன்னும் கண்ணகியென் பாள்மன்னோ"- வரி 28

என மங்கல வாழ்த்துப் பாடலில் கண்ணகியை முதலிற் கூறுகிறார் ஆசிரியர்.

"வருநிதி பிறர்க்கார்த்தும் மாசாத்து வானென்பான்
இருநிதிக் கிழவன்மகன் ஈறெட்டாண் டகவையான்" - வரி 33

கண்டேத்தும் செவ்வேள்என் றிசைபோக்கிக் காதலாற்
கொண்டேத்துங் கிழமையான் கோவலன் என்பான்" - வரி 38

எனக் கோவலனை அதே மங்கல வாழ்த்துப் பாடலில் இரண்டாவதாகக் கூறுகிறார். மேலும் மனையறம்படுத்த காதையில், கண்ணகியும் கோவலனும் கட்டிலின் மீதமர்ந்தனர் என்பதைக்

"கயமலர்க் கண்ணகியும் காதற் கொழுநனும்
மயன்விதித் தன்ன மணிக்கால் அமளிமிசை
நெடுநிலை மாடத் திடைநிலைத் திருந்துழி" - வரி 11

என்று கண்ணகியைத்தான் முதலிற் கூறிக் கோவலனை இரண்டாவதாகக் கூறுகிறார். இவ்வாறு தொடக்கத்திலேயே மங்கல வாழ்த்துப் பாடலிலும் அடுத்த மனையறம்படுத்த காதையிலும் கண்ணகிக்கே முதன்மை தரப்பட்டுள்ளது.

மேலும், இந் நூல் சிலப்பதிகாரம் எனப் பெயர் பெற்றுள்ளது. பெண்கள் காலில் அணியும் அணிக்குச் **சிலம்பு** என்று பெயர். ஆண்கள் காலில் அணியும் அணிக்குக் **கழல்** என்று பெயர். நூலின் பெயர்க் காரணத்தை நோக்கும் பொழுதும் பெண்மைக்கே முதன்மை தரப்பட்டுள்ளது என்பது பெறப்படுகிறது.

ஞாயிறு ஆண்பாலாகவும் திங்கள் பெண்பாலாகவும் கூறப்படுவது கவி மரபு. ஆகவே, பெண்மைக்கு முதலிடம் தரும் காப்பியத்தில் மங்கல வாழ்த்துப் பாடலில் பெண்பாலுக்குரிய திங்களை முதலிற் கூறுகிறார். கோவலன் இரண்டாம் நிலையில் வருவது போல ஞாயிறும் இரண்டாம் இடம் பெறுகிறது.

மனையறம் படுத்த காதையில் இளங்கோவடிகள்,

"முதிர் கடல் ஞாலம் முழுவதும் விளக்கும்
கதிரொருங் கிருந்த காட்சி போல"

கண்ணகியும் கோவலனும் கட்டிலில் இருந்தனர் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இரு கதிரும் ஒரு சேர இருந்தாற் போல இவ்விருவரும் இருந்தனர் என்பது கருத்து. இங்கே அவ்விருவரும் இரு கதிர் எனக் கூறப்படுதலால் கண்ணகியைத் திங்களாகவும் கோவலனை ஞாயிறாகவும் நாம் கொள்ளலாம். ஆகவே, பெண்மை தலைமை பெறுங் காப்பியத்தின் தொடக்கத்தில், ஞாயிறு, திங்கள் என்ற முறை வைப்பை மாற்றித் திங்களை முதற்கண் கூறுகிறார்.

இக் காப்பியம் பெண்மைக்குத்தான் முதலிடம் தருகிறது என்பதற்கு மற்றொரு சான்றும் உளது.

செங்குட்டுவனும் அவன் மாபெருந் தேவியாகிய இளங்கோ வேண்மாளும் அரியணையில் ஒருங்கிருக்குங்கால் சாத்தனார், கோவலன் கொலையுண்டதும் கண்ணகி பாண்டியனிடம் வழக்காடி வென்றதும் உண்மையறிந்த பாண்டியன் உயிர்துறந்ததும் உடனே பாண்டியன் மனைவி பெருங் கோப்பெண்டு கண்ணகி யின் துயர் பொறாது உடனுயிர் நீத்ததும் கண்ணகி வஞ்சி நோக்கி வந்ததும் கூறுகிறார். இதனைக் கேட்ட செங்குட்டுவன் கண்ணகி, பெருங்கோப்பெண்டு இவ்விருவருள் வியந்து பாராட்டற்குரியவர் யார் என அறிய விழைகின்றான். அருகில் இருந்த அமைச்சரிடம், எவர் சிறந்தோர் என வினவியிருக்கலாம். அன்றிப் பிறரிடம் வினவியிருக்கலாம். ஆனால், செங்குட்டுவன் அவர்களிடம் வினவினான் அல்லன். தன் மனைவி இளங்கோ வேண்மாளை நோக்கி,

"உயிருடன் சென்ற ஒருமகள் தன்னினும்
செயிருடன் வந்தஇச் சேயிழை தன்னினும்
நன்னுதல் வியக்கும் நலத்தோர் யார்"

என்று வினவுகிறான். அவளும் கூர்த்த மதியினள் ஆதலின் அம் மகளிரில் ஏற்ற இறக்கங் கூறாது, திறமையாக விடை பகர்கின்றாள்.

"பாண்டியன் மனைவி தன் கணவன் துன்பம் காணாது கழிந்தனள். அக் கற்புக்கரசி துறக்கத்தில் பெருநிலை பெறுக. நம்நாட்டை நோக்கி வந்த இப் பத்தினிக் கடவுளைப் பரசுவோம்" என்று விடை தருகிறாள். தன் மனைவியின் மனக்குறிப்புணர்ந்த செங்குட்டுவன், கண்ணகிக்குச் சிலையெடுத்துக் கோவி லமைக்க முடிவு செய்தனன்.

செங்குட்டுவன் தன் மனைவியிடம் பெருங்கோப்பெண்டு, கண்ணகி இவ்விருவருள் எவர் சிறந்தவர் என வினவியதாலும், அவள் தந்த மறு மொழியின் குறிப்பையுணர்ந்து அக் குறிப்பை நிறைவேற்றக் கோவிலெடுக்க முயன்றமையாலும் பெண்மைக்குத் தரப்பட்ட முதன்மையை நாம் உணர்கிறோம்.

இம் மங்கல வாழ்த்துப் பாடலில் மற்றொரு செய்தியும் அறிய முடிகிறது. இப் பாடலில் புகாரும், சோழன் வெண்கொற்றக் குடையும், அவன் திகிரியும் அவன் கருணையும் போற்றப்படுகின்றன. இளங்கோவடிகள் நடுவு நிலைமை பிறழாத துறவியாதலின் சோழனைப் போற்றியது போல மதுரைக் காண்டத் தொடக்கத்திற் பாண்டியனையும், வஞ்சிக் காண்டத் தொடக்கத்திற் சேரனையும் போற்றிப் புகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும். இக் காப்பியத்துள் மூவேந்தரும் இடம் பெறுகின்றனர். அதனாற்றான் சாத்தனார், இளங்கோவடிகளை நோக்கி, இக் கதை

"முடிகெழு வேந்தர் மூவர்க்கும் உரியது
அடிகள் நீரே அருளுக"

எனக் கூறுகிறார். இளங்கோவடிகள் துறவியாதலின் நடுவுநிலைமை பிறழாது மூவேந்தரையும் ஏற்றத் தாழ்வின்றிக் கூறுவார் எனக் கருதுகின்றார் சாத்தனார். எனினும் பாண்டியனையும் சேரனையும் சோழனைப் போற்றியது போலப் போற்றவில்லை. ஏன்?

காப்பியத்துள் சோழன் எப்பழிக்கும் ஆளாகவில்லை. ஆதலின், அவனைப் போற்றுகிறார். பாண்டியனோ குற்றமற்ற கோவலனைக் கள்வனெனக் கொலை செய்து பழிக்கு ஆளாகிவிடுகிறான். ஆதலின், பழியுடையானைப் போற்ற விரும்பவில்லை. சேரனோ அடிகளுக்கு உடன் பிறந்தவன். தன் உடன் பிறந்தானை – தன்னாட்டானைப் போற்ற அடிகள் மனம் இடந்தரவில்லை. போற்றினால் தற்புகழ்ச்சியாகக் கருதப்படும். ஆதலின், அவனையும் விட்டுவிட்டார் எனக் கருதலாம் எனத் தோன்றுகிறது.

இதே மங்கல வாழ்த்துப் பாடலின் மற்றொரு செய்தியையும் எண்ணிப் பார்ப்பது நல்லது.

"வானூர் மதியம் சகடஞைய வானத்துச்
சாலி யொருமீன் தகையாளைக் கோவலன்
மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிடத்
தீவலஞ் செய்வது காண்பார்கண் நோன்பென்னை"

என்னும் வரிகள் வருகின்றன. கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்கும் மதியமானது, சகடென்னும் உரோகிணியைக் கூடும் நல்ல நாளிலே திருமணம் நடந்தது. மாமுது பார்ப்பான் திருமணத்தை நடத்தி வைக்கின்றான்; மறைவழி காட்டுகிறான்; தீவலம் செய்கின்றனர். இவ்வளவு சிறப்பாகத் திருமணம் நடைபெற்றும் அம் மணமக்கள் வாழ்க்கை எவ்வாறிருந்தது? மகிழ்ச்சி நிறைந்த வாழ்க்கையாக அமைந்ததா? வாழ்க்கை முழுதும் கண்ணீர்தானே சிந்தினாள் கண்ணகி! பொருள் முட்டுப்பாடும் ஏற்பட்டுச் சிலம்பை விற்கும் நிலை ஏற்பட்டதே! கோவலன் கள்வனென்ற பழிக்கு ஆளாகிக் கொலைத் தண்டனை பெற்றானே! கண்ணகி ஆதரவற்றவளாகி, வேற்று நாடடைந்து மாள்கிறாளே! அவர்களுக்கு ஒரு

குழந்தையாவது பிறந்ததா? ஏன் பிறக்கவில்லை? நல்ல நாள், மாமுது பார்ப்பான், மறைவழி, தீவலம் இவையெல்லாம் என்னவாயின? அவற்றால் அவர்கள் வாழ்க்கையில் வளமும் மகிழ்வும் மலர்ந்திருக்கக் கூடாதா? என்று சற்றே எண்ணிப்பார்த்தல் வேண்டும்.

மங்கல வாழ்த்துப் பாடல் மட்டுமன்று; சிலம்பு முழுதும் ஊன்றிப் பயில்வார்க்கு அதன் அருமை பெருமைகளும் இளங்கோவடிகளின் காப்பியத் திறனும் நன்கு புலனாகும். இதனாலன்றோ கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளையவர்கள்,

"தேனிலே ஊறிய செந்தமிழின்சுவை
தேரும் சிலப்பதிகாரம்"

என்று பாடினார்.

❖❖❖❖❖

வேந்தவைப் பாவலரும் வேற்று மொழிகலக்கும்
தீத்திறக் காலை தெளிமருந்தே - மூத்த
முடியரச ரின்றி மொழிவனப்புச் செய்யும்
முடியரசன் செய்யுண் முறை

-மொழிஞாயிறு பாவாணர்

தமிழ்மதி பதிப்பகம்
305-A மருதம்
புதிய வீட்டு வசதி வாரியக் குடியிருப்பு
தஞ்சாவூர்-613 005